

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 26 czerwca 2026 r.

DOOŚ-WDŚII.420.23.2024.MKW.35

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia Towarzystwo na Rzecz Ziemi z 4 stycznia 2024 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie z 7 grudnia 2023 r., znak: WOOS-II.420.76.2022.MBR.33, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn: „Budowa linii kolejowej nr 85 na odc. Warszawa-Zachodnia – CPK Łódź Niciarniana (bez odcinka w obrębie Węzła kolejowego CPK) - odcinek warszawski”, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 1 i art. 82 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2026 r. poz. 670), dalej u.o.o.ś.:

1. uchyla pkt 1.2.12. ww. decyzji:

Zaplecze budowy, zaplecza socjalno-biurowe, miejsca postoju pojazdów i maszyn budowlanych, parkingi oraz miejsca gromadzenia odpadów, materiałów i surowców zlokalizować w odległości minimum 20 m od cieków naturalnych, zbiorników wodnych, terenów podmokłych, starorzeczy, zastoisk wodnych, rowów melioracyjnych oraz mostów; z wyjątkiem zapleczy związanych z budową obiektów mostowych lub zlokalizowanych w obrębie pasa drogowego, na terenie już zagospodarowanym, uszczelnionym i zabezpieczonym przed przedostaniem się zanieczyszczeń, w tym substancji ropopochodnych, do gruntu i wód; w pierwszej kolejności wykorzystywać istniejące bazy i tereny uszczelnione; zaplecza nie należy organizować w następujących lokalizacjach:

- LK85: km 16+496-16+631; 17+087-17+740; 18+662-19+412; 20+960-21+019; 21+110-21+185; 21+216-21+963; 21+982-22+202; 24+207-25+633;
- LK1: km 19+926-21+012;
- LK8501: km 0+811-5+779;

i w tym zakresie orzeka:

Zaplecze budowy, zaplecza socjalno-biurowe, miejsca postoju pojazdów i maszyn budowlanych, parkingi oraz miejsca gromadzenia odpadów, materiałów i surowców zlokalizować w odległości minimum 20 m od cieków naturalnych, zbiorników wodnych, terenów podmokłych, starorzeczy, zastoisk wodnych, rowów melioracyjnych oraz mostów poza obszarami o bardzo wysokiej i wysokiej podatności wód podziemnych na zanieczyszczenie, poza obszarami zagrożonymi powodzią oraz poza terenami podmokłymi, a także strefami ochrony ujęć wód; z wyjątkiem zapleczy związanych z budową obiektów mostowych lub

zlokalizowanych w obrębie pasa drogowego, na terenie już zagospodarowanym, uszczelnionym i zabezpieczonym przed przedostaniem się zanieczyszczeń, w tym substancji ropopochodnych, do gruntu i wód. W pierwszej kolejności należy wykorzystywać istniejące bazy i tereny uszczelnione. Zaplecza nie należy organizować w następujących lokalizacjach:

- LK85: km 16+496-16+631; 17+087-17+740; 18+662-19+412; 20+960-21+019; 21+110- 21+185; 21+216-21+963; 21+982-22+202; 24+207-25+633;
- LK1: km 19+926-21+012;
- LK8501: km 0+811-5+779;
- w zasięgu rzutu pionowego koron drzew i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu.

Dopuszcza się lokalizowanie zapleczy związanych z budową obiektów mostowych w ww. kilometrażach. Ich lokalizację i organizację należy uzgodnić z nadzorem przyrodniczym w składzie co najmniej herpetologa, ornitologa, botanika. Granica tego zaplecza powinna znajdować się minimum 10 m od brzegu rzeki. Zaplecze powinno znajdować się powyżej lustra wody ustalonego dla stanu ostrzegawczego rzeki.

2. uchyla pkt 1.2.13. ww. decyzji:

Prace ziemne należy prowadzić z uwzględnieniem zasady minimalizacji zajęcia terenu i przekształcenia jego powierzchni;

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

3. uchyla pkt 1.2.14. ww. decyzji:

Zdeponować zdjętą warstwę próchniczą (humus) poza obszarem robót ziemnych i zapewnić możliwości jej ponownego wykorzystania do tworzenia warstwy biologicznej powierzchni skarp nasypów, rowów, wykopów i przejść dla zwierząt lub w procesie rekultywacji terenów po zakończeniu prac;

i w tym zakresie orzeka:

1. Warstwę próchniczą (humus), z terenów, w obrębie których nie występowały inwazyjne gatunki obce roślin, zdjąć na pełną głębokość jej zalegania. Nie należy zdejmować humusu w czasie intensywnych opadów i bezpośrednio po nich. Zdjęty humus należy składować na gruntach przepuszczalnych (nie w zagłębieniach terenu), w regularnych pryzmach o wysokości do 2 m. Szerokość pryzmy na koronie nie powinna przekraczać 2 m, natomiast szerokość u podstawy nasypu nie powinna przekraczać 4 m. Powierzchnię pryzm przez okres składowania należy chronić przed zachwaszczeniem i nasłonecznieniem przez przykrycie matami słomianymi, geowłókniną lub obsianie mieszkami traw ochronnych z domieszką roślin motylkowatych pastewnych (np. koniczyna czerwona, lucerna siewna itp.) o udziale masowym nasion motylkowatych min. 1%. Humus wykorzystać do tworzenia wierzchniej warstwy biologicznej powierzchni ziemi (np. skarp nasypów, rowów, wykopów, przejść dla zwierząt, a w szczególności przy sadzeniu drzew i krzewów, zakładaniu trawników itp.).
2. Składowane masy ziemne należy kształtować w taki sposób, aby uniemożliwić ptakom ich zasiedlanie tzn. skarpy powinny mieć łagodne nachylenie, co najwyżej 30°. W przypadku większego kąta należy zabezpieczyć je poprzez przykrycie siatką o oczkach nie większych niż 2x2 cm. Wykorzystywanie ziemi z składowiska w terminie od 1 kwietnia do 1 września,

należy poprzedzić kontrolą ornitologa, który przeprowadzi oględziny pod kątem obecności nor lub kolonii lęgowych ptaków.

3. Nie lokalizować urobku z wykopów i odpadów powstających podczas prowadzenia prac budowlanych w zasięgu rzutu pionowego koron drzew i co najmniej 2 m na zewnątrz od tego zasięgu;
4. Przed przystąpieniem do zdejmowania wierzchniej warstwy ziemi, w tym humusu, w sezonie wegetacyjnym roślin, należy wykonać inwentaryzację inwazyjnych gatunków obcych. Należy oznaczyć w terenie granice obszarów, w obrębie których występują inwazyjne gatunki obce roślin. Grunt (w tym w szczególności humus, darninę) z obszarów, w obrębie których stwierdzono inwazyjne gatunki obce roślin, a także w zasięgu systemów korzeniowych tych gatunków, zdjąć i składować oddzielnie w wydzielonych, szczelnych i oznakowanych miejscach i nie mieszać z glebą zebraną z miejsc, w obrębie których nie stwierdzono występowania tych gatunków obcych. Całą zdjętą warstwę gruntu z miejsc, w obrębie których rosły inwazyjne gatunki obce roślin należy przekazać do przetworzenia, w szczególności przez termiczne przekształcanie, biofermentację metanową lub unieszkodliwienie jej w instalacjach do przetwarzania odpadów.
5. W przypadku stwierdzenia występowania w zasięgu prac budowlanych stanowisk inwazyjnych gatunków obcych roślin stwarzających zagrożenie dla Polski lub Unii Europejskiej (w szczególności rdestowca ostrokończystego, kolczurki klapowanej) maszyny pracujące w obrębie stanowisk tych roślin oczyszczają z resztek roślinnych i ziemi przed opuszczeniem obszaru.
6. W 3. roku od oddania przedsięwzięcia do użytkowania należy na jego terenie, w tym na przyległym pasie gruntu oraz pasie drogowym budowanych i przebudowywanych dróg, przeprowadzić monitoring pod kątem wystąpienia inwazyjnych gatunków obcych. Stanowiska należy udokumentować i przeprowadzić działania eliminacyjne, np. koszenie, wrywanie, wykopywanie korzeni, ewentualnie zabiegi herbicydowe. Czynności te należy prowadzić co najmniej cztery razy w jednym sezonie wegetacyjnym. Działania te należy wykonywać pod nadzorem botanicznym. Po zakończeniu działań eliminacyjnych, lecz nie później niż 4 lata po oddaniu przedsięwzięcia do użytkowania, należy przedłożyć raport z tych działań do GDOŚ oraz RDOŚ w Warszawie.

4. uchyla pkt 1.2.15. ww. decyzji:

Wycinkę drzew i krzewów oraz odhumusowanie, a jeśli odhumusowanie wymaga uprzedniego koszenia, to także koszenie, prowadzić poza sezonem lęgowym większości gatunków ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 31 sierpnia włącznie; dopuszcza się wycinkę i odhumusowanie w innym terminie po uprzednim stwierdzeniu braku lęgów przez nadzór ornitologiczny; wycinkę poprzedzić opinią specjalistów w zakresie obecności gatunków chronionych roślin i zwierząt; przegląd powinien dokonać zespół ekspertów z nadzoru przyrodniczego posiadających wiedzę z zakresu ornitologii, chiropterologii, entomologii i botaniki; w przypadku odnotowania:

- czynnych lęgów ptaków (jaja, pisklęta): wycinkę drzew, koszenie i odhumusowanie należy wstrzymać do czasu wyprowadzenia lęgów;
- występowania nietoperzy: wycinkę drzew należy wstrzymać do czasu opuszczenia przez niezajmowanych kryjówek;

- gatunków chronionych - uzyskać stosowną decyzję derogacyjną

i w tym zakresie orzeka:

Działania minimalizujące podczas prac związanych z wycinką drzew i krzewów, odhumusowaniem oraz rozbiórką lub remontem budynków kubaturowych i obiektów inżynierskich:

- a) wycinkę drzew i krzewów oraz odhumusowanie, a jeśli odhumusowanie wymaga uprzedniego koszenia, to także koszenie, prowadzić poza okresem lęgowym większości gatunków ptaków, tj. poza okresem od 1 marca do 31 sierpnia włącznie. Dopuszcza się przeprowadzenie wycinki i odhumusowania w innym terminie (wyłącznie, jeżeli będzie to podyktowane zachowaniem ciągłości procesu budowlano-technologicznego), jednakże nie w szczycie sezonu lęgowego, który przypada w terminie od 15 kwietnia do 30 czerwca. Wycinkę i odhumusowanie w okresie od 1 marca do 14 kwietnia i od 1 lipca do 31 sierpnia, należy poprzedzić kontrolą specjalisty ornitologa. Wycinkę drzew w okresie istotnym dla nietoperzy, tj. od 1 do 14 kwietnia i od 1 lipca do 15 sierpnia należy poprzedzić kontrolą specjalisty chiropterologa. Kontrolę należy przeprowadzić nie wcześniej niż do 3 dni przed wycięciem danego okazu oraz w przypadku odhumusowania nie wcześniej niż do 3 dni przed rozpoczęciem prac. W przypadku stwierdzenia obecności czynnych lęgów ptaków (jaj i piskląt) lub obecności siedliska ważnego dla nietoperzy, należy wstrzymać prace do czasu stwierdzenia przez nadzór ornitologiczny wyprowadzenia młodych z gniazda, a w przypadku stwierdzenia schronień nietoperzy podjąć działania określone przez specjalistę chiropterologa.
- b) niezależnie od terminu wycinki, drzewa przeznaczone do usunięcia o obwodzie pni powyżej 50 cm, mierzonym na wysokości 130 cm, i z obecnością dziupli, należy skontrolować pod kątem wykorzystywania ich jako siedliska bezkręgowców. Kontrola musi zostać przeprowadzona przez specjalistę entomologa, do 3 dni przed wycięciem danego okazu. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk gatunków chronionych, należy wstrzymać wycinkę oraz podjąć działania określone przez ww. specjalistę;
- c) niezależnie od terminu wycinki, drzewa przeznaczone do usunięcia o obwodzie pni powyżej 100 cm, mierzonym na wysokości 130 cm, należy skontrolować pod kątem występowania chronionych gatunków porostów. Kontrola musi zostać przeprowadzona przez specjalistę lichenologa, do 3 dni przed wycięciem danego okazu. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk gatunków chronionych, należy wstrzymać wycinkę oraz podjąć działania określone przez ww. specjalistę;
- d) prace wyburzeniowe, rozbiórkowe lub remont budynków kubaturowych i obiektów inżynierskich przeprowadzić po uprzednim potwierdzeniu przez specjalistę ornitologa i chiropterologa braku lęgów chronionych gatunków ptaków oraz miejsc bytowania nietoperzy. Kontrolę zajęcia obiektów przeprowadzić należy nie wcześniej niż 3 dni przed wykonaniem prac. Kontrola ornitologiczna, o której mowa powyżej, jest wymagana w okresie lęgowym ptaków tj. w terminie od 1 marca do 15 października. W przypadku wykrycia lęgów ptaków należy wstrzymać prace wyburzeniowe, rozbiórkowe do czasu stwierdzenia przez nadzór ornitologiczny wyprowadzenia młodych z gniazda. W przypadku stwierdzenia obecności stanowisk nietoperzy, należy

wstrzymać prace wyburzeniowe, rozbiórkowe oraz podjąć działania określone przez nadzór chiropterologiczny. Optymalnym terminem wykonywania ww. prac, ze względu na biologię nietoperzy, jest okres między połową września a końcem października.

5. uchyla pkt 1.2.16. ww. decyzji:

Wykopy i składowane masy ziemne winny posiadać łagodne skarpy o nachyleniu nie większym niż 65 stopni, aby uniemożliwić budowanie gniazd przez brzegówki *Riparia riparia*, w przypadku braku możliwości utrzymania takiego nachylenia hałdy ziemi należy zabezpieczyć, pod nadzorem ornitologicznym, np. geowłókniną; nadzór ornitologiczny winien dokonywać w okresie od 1 kwietnia do końca sierpnia regularnych i częstych kontroli terenowych (nie rzadziej niż 2 razy w tygodniu), w celu niedopuszczenia do założenia gniazd przez ptaki.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

6. uchyla pkt 1.2.17. ww. decyzji:

Prace przygotowawcze i budowlane prowadzone w bezpośrednim rejonie drzew i krzewów narażonych na zniszczenie, a przewidzianych do pozostawienia (adaptacji) należy prowadzić pod nadzorem przyrodniczym dendrologa z uwzględnieniem następujących warunków:

- pnie pojedynczych drzew i krzewów zabezpieczyć na czas prowadzenia ww. robót osłonami (np. oszalowaniem z desek wraz z ułożeniem mat słomianych/jutowych pod deskami w miejscu styku deski z pniem), a w przypadku grup drzew i krzewów zabezpieczyć teren na którym rosną, tj. ogrodzić lub wyraźnie oznaczyć w sposób zapobiegający uszkodzeniom (np. z desek, siatek plastikowych o jaskrawym kolorze, siatki metalowej);
- wykopy wykonywane w strefie korzeniowej drzew przeprowadzić ręcznie lub co najwyżej przy użyciu mini koparek, a odsłonięte fragmenty korzeni zabezpieczyć przed wysychaniem (torf, juta), a w razie potrzeby (np. niekorzystnych warunków atmosferycznych) podlewać narażone egzemplarze;
- nie nadsypywać ziemią terenów porośniętych drzewami i krzewami nieprzeznaczonymi do usunięcia;
- po zakończeniu prac wykonać demontaż zabezpieczeń.

i w tym zakresie orzeka:

Drzewa i krzewy pozostające w zasięgu wszelkich prac i niepodlegające usunięciu należy zabezpieczyć na czas prowadzenia robót przed przypadkowym uszkodzeniem:

- a) grupy drzew/krzewów należy wygrodzić - powierzchnia rozstawienia ogrodzenia powinna odpowiadać obszarowi wyznaczonemu przez rzuty koron, powiększonemu o bufor od 1 m do 2 m, w przypadku krzewów obszar ten powinien zostać ustalony przez specjalistę dendrologa. W ten sam sposób należy wygrodzić pojedyncze drzewa, a także krzewy, znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie prac, w przypadku, gdy nie są planowane prace/przejazdy sprzętu mechanicznego w obrębie rzutu koron i jego buforu;
- b) w przypadku, gdy są planowane prace/przejazdy sprzętu mechanicznego w obrębie rzutu koron i jego buforu - pnie pojedynczych drzew należy owinać matami wiklinowymi

lub słomianymi bądź tkaninami jutowymi, a następnie oszalować deskami, bez użycia gwoździ, przy czym należy zadbać, aby deski nie opierały się na nabiegach korzeniowych, tylko na podłożu, a samo oszalowanie zapewniało swobodny dostęp powietrza;

- c) nie poruszać się pojazdami (w tym ciężkim sprzętem) minimum w obrębie obszaru wyznaczonego przez rzuty koron drzew. Wyjątkowo dopuszcza się poruszanie pojazdami w tej strefie – wtedy, w celu ochrony gruntu w rejonie systemu korzeniowego przed zagęszczeniem, wykonać osłonę izolacyjną podłoża warstwą gruboziarnistego żwiru lub innych materiałów amortyzujących, które należy usunąć natychmiast po ustaniu konieczności poruszania się pojazdów w ww. strefie,
- d) prace wykonywane w strefie korzeniowej drzew należy prowadzić w pierwszej kolejności metodą bezwykopową lub ręcznie. Wyjątkowo dopuszcza się wykonywanie prac minikoparkami, na krótkich odcinkach, ograniczając czas otwarcia wykopów. W przypadku konieczności wykonywania prac ziemnych w rejonie brył korzeniowych metodą polegającą na kopaniu:
 - należy skrócić czas narażenia korzeni na przesuszenie w celu ochrony przed przesuszeniem bryły korzeniowej, należy owinać je miękką tkaniną lub zastosować maty ograniczające transpirację i regularnie zraszać wodą w czasie prowadzenia prac, natomiast w okresie zimowym chronić przed przemarzaniem za pomocą mat, koców lub warstwy torfu oszalowanego deskami;
 - należy pozostawiać korzenie o średnicy ≥ 3 cm. Jeżeli konieczne jest przycinanie korzeni lub w przypadku uszkodzenia korzeni, należy przycinać je prostopadłe do osi korzenia, usuwając całą zniszczoną lub chorą część aż do miejsca zdrowego czystym, ostrym narzędziem. Niedopuszczalne jest rwanie i miażdżenie systemów korzeniowych, nie należy także uszkadzać korzeni szkieletowych, odpowiedzialnych za statykę drzewa;
 - w przypadku wykopów głębokich tj. o głębokości większej niż 3 m należy wykonać ekrany zabezpieczające systemy korzeniowe z zastosowaniem humusu umożliwiającego szybszą odbudowę korzeni;
 - po zakończeniu prac w rejonie systemu korzeniowego, należy natychmiast zakryć go humusem (nie ziemią z dna wykopu) i nawodnić;
- e) należy zabezpieczyć korony drzew przed uszkodzeniem w miejscach, w których będą one zagrożone np. poprzez podwiązanie narażonych gałęzi;
- f) należy magazynować cement, wapno i gruz w obrębie zaplecza, możliwie jak najdalej od drzew i krzewów;
- g) nie nadsypywać ziemią terenów porośniętych drzewami i krzewami nieprzeznaczonymi do usunięcia,
- h) wykonywać dodatkowe prace zabezpieczające, w przypadku zalecenia ich wykonania przez nadzór dendrologiczny,
- i) po zakończeniu prac zdemontować zabezpieczenia.

7. uchyla pkt 1.2.20. ww. decyzji:

Ograniczyć do niezbędnego minimum mechaniczną ingerencję w koryta rzek, w szczególności rozkopywanie brzegów i wszelkie działania mogące zwiększać ich zamulanie.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

8. uchyla pkt 1.2.21. ww. decyzji:

Wszelkie prace prowadzone w obrębie cieków prowadzić w taki sposób, aby nie zanieczyszczać wód płynących (np. w celu zabezpieczenia koryt cieków przed zanieczyszczeniem można wykorzystać tymczasowe podesty z uszczelnionym podłożem), w trakcie prowadzenia robót powinien być zapewniony przepływ wody w rzece.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

9. uchyla pkt 1.2.23. ww. decyzji:

Prace regulacyjne w korycie powinny być wykonywane tak, aby jeden z brzegów cieku pozostawał nienaruszony; prace na ciekach powinny obejmować odcinki o niezbyt dużych długościach tak, aby ryby i inne organizmy wodne mogły chronić się na sąsiednich odcinkach, na których nie trwają żadne prace; w przypadku, gdy okaże się konieczne wykonanie grodzy na cieku (w celu ograniczenia dopływu wód do obszaru objętego pracami), grodze powinny obejmować tylko niewielką część koryta, dla zachowania ciągłości przepływu wody; ewentualne grodze powinny zostać wykonane z materiałów obojętnych dla środowiska wodnego (np. worków z piaskiem), a po zakończeniu robót regulacyjnych powinny zostać usunięte; powyższe prace prowadzić pod nadzorem przyrodniczym.

i w tym zakresie orzeka:

Prace budowlane ingerujące w koryta cieków/rowów należy prowadzić z zapewnieniem swobodnego przepływu wód przez cały okres ich prowadzenia, pod nadzorem specjalisty ichtiologa, według następujących zasad:

a) w sytuacji przekładania cieku należy kolejno:

- wykonać nowy odcinek koryta,
- włączyć nowopowstały odcinek do naturalnego koryta,
- odciąć stary fragment koryta (w pierwszej kolejności od strony górnego odcinka cieku) poprzez zastosowanie przegrody, z jednoczesnym zachowaniem ciągłości przepływu wody w nowopowstałym odcinku koryta,
- dokonać kontroli odciętego odcinka koryta pod kątem występowania w nim zwierząt, a w przypadku ich znalezienia, przenieść je do odpowiedniego dla danego gatunku siedliska (najlepiej do odcinka cieku położonego poniżej fragmentu objętego pracami). Następnie należy stopniowo obniżać poziom lustra wody w odciętym korycie (przy ciągłym odławianiu zwierząt), a w dalszej kolejności dokonać sprawdzenia dna, celem odłowienia zwierząt, które mogą być zagrzebane w mule. Przed ostateczną likwidacją odciętego koryta ponownie skontrolować jego dno i odłowić napotkane w nim osobniki. W kontrolach wymagany jest również udział specjalisty herpetologa z nadzoru przyrodniczego,

- zasypanie odciętego koryta prowadzić jednostronnym frontem roboczym; do zasypania odcinków koryt znajdujących się poza projektowanymi obiektami linii kolejowej i układów drogowych w pierwszej kolejności wykorzystać ziemię pochodzącą z wykopu nowego odcinka koryta,
 - nowe koryto należy dopasować parametrami do koryt w stanie istniejącym z zachowaniem warunków w nich panujących (spadek dna, przekrój podłużny i poprzeczny koryt) oraz ciągłości hydromorfologicznej i biologicznej, w szczególności należy w jak największym zakresie kształtować meandrujący charakter cieku,
 - koniecznych umocnień brzegów dokonywać za pomocą naturalnych materiałów, w szczególności faszyny, darniny, unikając umacniania kamieniami w miejscach, w których nie wynika to z konieczności zapewnienia bezpieczeństwa obiektów i urządzeń budowlanych,
 - prace należy prowadzić w okresie niskich przepływów,
- b) w przypadku prowadzenia innych prac na ciekach/rowach należy postępować w następujący sposób:
- prace należy wykonywać z jednego brzegu cieku/rowu, możliwe jest odstępstwo od tej reguły jedynie po potwierdzeniu takiej możliwości przez specjalistę ichtiologa,
 - prace na ciekach należy wykonywać odcinkowo, w taki sposób, aby organizmy wodne miały możliwość schronienia się na dalszym odcinku cieku,
 - prace należy prowadzić przy niskich stanach wód, w sposób zapewniający przepływ wód oraz ograniczający zmętnienie i zamulenie wód,
- c) w przypadku zastosowania tymczasowego obiegu zastępczego, należy przywrócić przepływ wody w starym korycie, powtarzając sposób prowadzenia prac z podpunktu a),
- c) w miejscach kolizji cieków z infrastrukturą drogową lub kolejową, gdzie zostaną zaprojektowane i wybudowane obiekty (mosty, przepusty) konieczne umocnienia należy ograniczyć jedynie do miejsc niezbędnych z uwagi na konieczność zapewnienia stabilności ww. obiektów, a samego umocnienia dokonywać za pomocą naturalnych materiałów, w szczególności faszyny, darniny, unikając umacniania kamieniami. Zastosowanie innych materiałów jest dopuszczalne jedynie w przypadku bezwzględnego braku możliwości technicznych do zastosowania powyższych materiałów. W przypadku gdy względy techniczne będą wymagały zastosowania narzutu kamiennego o grubej frakcji lub płyt betonowych, należy zadarnić miejsca umocnień. Nie należy stosować skarp z gabionów (koszy i materacy kamiennych).
- d) wszelkie podpory mostów lokalizować poza korytami cieków, a przyczółki w oddaleniu od koryt. Dopuszcza się odstępstwo od przedmiotowego zapisu jedynie w przypadku, gdy jego wypełnienie nie jest możliwe ze względów technicznych;
- e) światło mostów i przepustów musi zapewniać swobodny przepływ wód miarodajnych i spływ lodów;
- f) prace na ciekach, w tym ich przekładanie, należy wykonywać poza okresem tarła ryb i inkubacji ikry, który przypada na okres 1 marca – 15 lipca. Jeżeli uwarunkowania techniczne nie pozwolą na wykonywanie prac poza wyżej wskazanym terminem, ichtiolog dokona kontroli cieku. Dopuszcza się prace w tym okresie pod warunkiem, że nadzorujący

je ichtiolog każdorazowo wyrazi opinię jednoznacznie potwierdzającą brak negatywnego wpływu planowanych działań na ichtiofaunę. Nadzór określi działania minimalizujące wpływ na ichtiofaunę. Prace muszą być prowadzone z uwzględnieniem zaleceń minimalizujących wskazanych przez nadzór.

- g) w trakcie wydobywania urobku z koryt cieków naturalnych, należy prowadzić kontrolę pod kątem obecności gatunków chronionych w wydobywanych osadach. W przypadku stwierdzenia gatunków chronionych – należy zebrać osobniki i przenieść w pojemnikach z natlenioną wodą do odpowiedniego dla nich siedliska;
- h) w trakcie prac w obrębie cieków i rowów melioracyjnych zapewnić swobodny przepływ wód przez cały okres ich prowadzenia.

10. uchyla pkt 1.2.24. ww. decyzji:

Do wykonywania umocnień koryt cieków stosować materiały naturalne, tj. m.in. faszyna, narzut kamienny, geowłóknina separacyjno-filtracyjna i podsypka piaskowo-żwirowa; powyżej ubezpieczenia, skarpy cieku należy zabezpieczyć humusem oraz obsiać mieszkanką traw gatunków rodzimych; zastosowanie innych materiałów jest dopuszczalne jedynie w przypadku bezwzględnego braku możliwości technicznych do zastosowania powyższych materiałów, w przypadku stosowania umocnień koryt cieków oraz skarp z gabionów (koszy i materacy kamiennych), narzutu kamiennego o grubej frakcji oraz płyt betonowych, należy zadarnić miejsca umocnień.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

11. uchyla pkt 1.2.25. ww. decyzji:

Prace prowadzone w obrębie cieków należy prowadzić pod nadzorem ichtiologicznym i herpetologicznym.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

12. uchyla pkt 1.2.27. ww. decyzji:

Na placach budowy, a także podczas eksploatacji inwestycji stosować oświetlenie dające tzw. „ciepłe” widmo świetlne, np. LED. Lampy powinny bezwarunkowo posiadać szczelne obudowy.

i w tym zakresie orzeka:

Na etapie budowy, na zapleczach budowy, stosować oświetlenie powierzchni o możliwie najmniejszej temperaturze barwowej, tj. ciepłej lub neutralnej, lecz nie większej niż 5000 K. Nie dotyczy to reflektorów zamontowanych na stałe w samochodach i maszynach budowlanych. Na zapleczach budowy oświetlać powierzchnie poprzez ukierunkowanie oświetlania od zewnętrznej do wewnętrznej strony zaplecza, przy jednoczesnym ustawieniu możliwie jak najmniejszego kąta świecenia względem powierzchni ziemi, nie większego niż 30 stopni. Na całym terenie na etapie budowy zaleca się oświetlanie powierzchni, na której prowadzone są prace, z góry na dół. Zaleca się zastosowanie automatycznych regulatorów światła (np. przed sanitariatami), których włączenie/wyłączenie będzie uzależniane od wykrytego ruchu bądź zmiany jasności otoczenia. Na etapie eksploatacji powierzchnie oświetlać światłem o możliwie jak najniższej, ciepłej temperaturze barwowej, lecz nie większej niż 3000 K. Ze względów bezpieczeństwa, dopuszcza się oświetlenie przejść dla pieszych w

dowolnej barwie światła białego. Na etapie eksploatacji oświetlenie powierzchni powinno spełniać następujące cechy: górny współczynnik natężenia światła (ULOR) = 0,0%, płaska powierzchnia emitująca światło, możliwość regulacji kierunku świecenia (źródła światła), montaż oprawy równolegle względem nieboskłonu. Dopuszcza się ustawienie kierunku padania strumienia światła poprzez regulowanie kąta oprawy. W przypadku zlokalizowania latarni w odległości mniejszej niż 10 m od budynku stale lub czasowo zamieszkałego przez ludzi, należy zastosować kilkucentymetrową przesłonę zamontowaną na oprawie, która ograniczy rozsył światła w stronę terenów zamieszkałych. Zaleca się wykonanie możliwie jak najdalej wysuniętej oprawy, zamontowanej bezpośrednio nad oświetlaną powierzchnią (np. poprzez zamontowanie oświetlenia na ramieniu oddalającym źródło światła od słupa). Zaleca się także zastosowanie systemu umożliwiającego automatyczne regulowanie natężenia światła lub jego temperatury barwowej, uzależnionych od aktualnie panujących warunków oświetleniowych, tak aby w godzinach zmniejszonej aktywności ludzi, oświetlenie przyciemniało się, gasło lub jego temperatura barwowa malała. Zakazuje się oświetlenie elewacji budynku oraz roślin z dołu do góry.

13. uchyla pkt 1.2.28. ww. decyzji:

Utracone zniszczone siedliska rozrodu płazów (różnego typu zbiorniki wodne) skompensować poprzez budowę na etapie prac wstępnych i przygotowawczych zbiorników zastępczych dla płazów; zbiorniki zastępcze, optymalnie w stosunku 1 do 1 (1 likwidowany zbiornik - 1 nowy zbiornik kompensacyjny), wykonać w km ok.: 0+650 LK8503, 14+610 LK85, 20+170 LK85”

i w tym zakresie orzeka:

Przed likwidacją siedlisk będących miejscem bytowania i rozrodu batrachofauny należy wykonać zbiorniki kompensacyjne w lokalizacjach znajdujących się w odległości do 500 m od niszczonych zbiorników wskazanych w kilometrażach, w tabeli 1. Łączna powierzchnia zbiorników zastępczych winna być co najmniej równa powierzchni niszczonych zbiorników.

Lp.	Kilometraż niszczonego zbiornika	Minimalna odległość zbiorników kompensujących od dróg	Sposób kompensacji/gatunki docelowe
1.	14+626 LK85	14 m	Wykonanie zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni minimum 0,8 ha. Zbiornik istniejący zostanie przebudowany, a jego południowa część zostanie również wykorzystana jako część zbiornika zastępczego. Kompleks żab zielonych
2.	6+064 LK8501	18 m	Wykonanie zbiornika/zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni minimum 0,48 ha. Kumak nizinny
3.	0+111 LK8503	14 m	Wykonanie zbiornika/zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni

			minimum 0,21 ha. Zbiornik zlokalizować na gruntach ornych. Wokół zbiornika utworzyć strefę buforową oddzielającą go od gruntów ornych o szerokości minimum 8 m. Kompleks żab zielonych, ropucha zielona, żaba wodna, ropucha szara
4.	16+182 LK85	100 m	Wykonanie zbiornika/zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni minimum 0,33 ha. Zbiornik/zbiorniki zlokalizować na gruntach ornych przylegających do trwałych użytków zielonych/nieuzyszków nad rzeką Utratą. Wokół zbiornika/zbiorników utworzyć strefę buforową oddzielającą od gruntów ornych, o szerokości minimum 15 m. Kompleks żab zielonych
5.	2+439 LK8503	90 m	W przypadku likwidacji zbiornika wodnego, wykonanie zbiornika zastępczego o powierzchni minimum 0,117 ha. Zbiornik/zbiorniki zlokalizować na gruntach ornych przylegających do trwałych użytków zielonych/nieuzyszków, w obrębie których znajdował się zlikwidowany zbiornik. W przypadku likwidacji części zbiornika wodnego, powiększenie istniejącego zbiornika tak, aby jego łączna powierzchnia wynosiła minimum 0,117 ha. Kompleks żab zielonych, kumak nizinny
6.	18+982 LK85	36 m	Wykonanie zbiornika zastępczego o powierzchni minimum 0,15 ha, na gruntach ornych. Wokół każdego zbiornika utworzyć strefę buforową oddzielającą go od gruntów ornych, o szerokości min. 15 m. Kompleks żab zielonych, kumak nizinny, ropucha zielona, traszka zwyczajna, żaba trawna/żaba moczarowa
7.	3+513 LK8501	65 m Dopuszcza się lokalizację zbiornika w odległości mniejszej	Wykonanie zbiornika/zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni minimum 0,24 ha.

		niż 65 od dróg, jeżeli nie będzie można w inny sposób zlokalizować zbiornika, żeby nie ingerować w strefę dostępną do migracji dla dużych zwierząt w obrębie przejścia w km 3+730 LK8501	Nie lokalizować zbiornika/zbiorników w strefie przejścia i najść do przejścia dolnego dla dużych zwierząt. Kompleks żab zielonych
8.	4+285 LK8501	72 m Dopuszcza się lokalizację zbiornika w odległości mniejszej niż 72 m od dróg, jeżeli nie będzie można w inny sposób zlokalizować zbiornika, żeby nie ingerować w strefę dostępną do migracji dla dużych zwierząt w obrębie przejścia w km 4+525 LK8501	Wykonie zbiornika/zbiorników zastępczych o łącznej powierzchni minimum 0,33 ha. Nie lokalizować zbiornika/zbiorników w strefie przejścia i najść do przejścia dolnego dla dużych zwierząt. Kompleks żab zielonych, grzebiuszka ziemna

Nie lokalizować zbiorników w miejscach często odwiedzanych przez ludzi (tereny zabudowane, parkingi, kąpieliska, łowiska wędkarskie, parki), na obszarach pokrytych infrastrukturą drogową, kolejową, w obrębie rozjazdów, skrzyżowań i węzłów kolejowych.

Drogi zlokalizowane w odległości mniejszej niż 200 m od zbiorników zastępczych należy wygrodzić stałymi płotkami herpetologicznymi na całej długości zbiornika i 300 m w obydwie strony. Zasady budowy wygrodzeń: przyjąć takie jak w pkt. 1.3.3.7.

Zbiorniki kompensacyjne należy lokalizować po zewnętrznej stronie głównego ogrodzenia linii kolejowej.

Wybór dokładnej lokalizacji zbiorników należy poprzedzić wykonaniem, w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko, ekspertyzy hydrogeologicznej, która pozwoli na wytypowanie optymalnych miejsc pod względem warunków gruntowo-wodnych, niedopuszczalne jest lokalizowanie zbiorników w miejscach obarczonych ryzykiem braku wody w zbiorniku.

14. uchyla pkt 1.2.29. ww. decyzji:

Zbiorniki zastępcze należy wykonać z uwzględnieniem następujących wytycznych:

- lokalizacja zbiorników: unikanie miejsc uczęszczanych przez ludzi (tereny zabudowane, parkingi, kąpieliska, łowiska wędkarskie, parki); unikanie pól uprawnych i intensywnie użytkowanych łąk kośnych; unikanie różnego typu obszarów pokrytych infrastrukturą drogową, kolejową; optymalnym rozwiązaniem jest zachowanie odległości około 100 m od nieogrodzonych utwardzonych dróg; unikanie budowy zbiorników kompensacyjnych w obszarach rozjazdów, skrzyżowań i węzłów kolejowych; zbiorniki zastępcze nie powinny być połączone z rowami, ciekami i innymi zbiornikami wodnymi; w miarę możliwości zbiorniki należy budować blisko innych zbiorników, w miejscach nasłonecznionych;
- zbiorniki powinny być odizolowane od linii kolejowej szczelnym ogrodzeniem na długości zbiornika oraz po ok. 100 m od krawędzi zbiornika w obie strony;

- powierzchnia zbiorników zastępczych powinna być co najmniej równa powierzchni zbiorników niszczonych; zbiornik zastępczy powinien być zróżnicowany ekologicznie (zwłaszcza pod względem głębokości i przebiegu linii brzegowej); gdy powierzchnia zbiornika ograniczona jest wielkością dostępnej działki lub ukształtowaniem terenu można rozważyć budowę kompleksu kilku mniejszych zbiorników położonych obok siebie, ale niepołączonych;
- zbiorniki powinny mieć tak wyprofilowane dno, aby głębokość do 30 cm zajmowała nawet do 80% powierzchni całego zbiornika; pozostałe 20% powierzchni musi być głębsze, nawet do 1,5 m; nachylenie dna zbiornika powinno mieć stosunek długości do głębokości w przedziale od 1:8 do 1:20 (od 7° do 3°);
- wokół zbiorników zastępczych oraz przejść dla płazów należy zapewnić strefę buforową o szerokości 10-30 m, w której nie będą prowadzone uprawy ani zabiegi agrotechniczne; w 8 tych miejscach należy wykonać zimowiska, kryjówki letnie oraz inne schronienia dla płazów i gadów; na każdy zbiornik/przejście zaleca się ułożenie od 10 do 20 kryjówek wykonanych z materiałów typu grube gałęzie, karpiny, kłody (kryjówki letnie) oraz 2-3 kopce kamienne (zimowiska); miejsca żerowania, kryjówkiienne i zimowiska powinny znajdować się możliwie blisko zbiornika zastępczego (kilka - kilkaset metrów); do tworzenia kryjówek należy wykorzystać materiały naturalne tj. kłody drewna, grube gałęzie, duże kamienie;
- koszenie terenu wokół zbiornika, na wysokości powyżej 8 cm, należy przeprowadzać na początku czerwca (przed rozpoczęciem metamorfozy) i na przełomie sierpnia i września, przed migracjami jesiennymi; w przypadku zaplanowania tylko 1 koszenia na rok, optymalnym rozwiązaniem jest koszenie na przełomie sierpnia i września; przyjęte sposoby utrzymania zbiorników kompensacyjnych i siedlisk lądowych należy praktykować przez cały okres eksploatacji przedsięwzięcia.

i w tym zakresie orzeka:

Zbiorniki zastępcze należy wykonać z uwzględnieniem następujących zasad:

- a) powierzchnia pojedynczego zbiornika zastępczego dla płazów lub kilku (2-3) mniejszych zbiorników zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie względem siebie powinna wynosić od minimum 800 m² do maksimum 5000 m²
- b) zbiorników zastępczych nie łączyć z rowami, ciekami, a także zbiornikami wodnymi o powierzchni większej niż 5000 m² ha. Zbiorniki budować w sąsiedztwie innych zbiorników, w miejscach nasłonecznionych;
- c) zbiorniki odizolować od linii kolejowej ogrodzeniem dla płazów, na długości zbiornika oraz po ok. 300 m od krawędzi zbiornika w obie strony, szczelnie połączonym z ogrodzeniem głównym. Zasady konstrukcji ogrodzenia przyjąć takie jak w pkt. 1.3.3.7;
- d) zbiorniki zastępcze zaprojektować i wykonać jako zróżnicowane ekologicznie: zapewnić nieregularną linię brzegową zbiornika, nachylenie dna nie większe niż 1:5 (ok. 11°), z zastrzeżeniem, że brzegi i dno od strony realizowanej linii lub drogi wykonać jako strome o nachyleniu 1:2; po stronie przeciwnej w stosunku do linii lub drogi należy uzyskać nachylenie brzegów i dna nie większe niż 1:5 (optymalnie 1:20 - 1:10.) Pozostałe brzegi należy wykonać o nachyleniu nie większym niż 1:5. Dno każdego ze zbiorników

uksztalować w sposób zapewniający zróżnicowanie ich głębokości poprzez wykonanie tzw. podwodnych wzniesień oraz tzw. głęboczków; w najgłębszych miejscach zbiorników, maksymalny średni poziom wody (średnia z najwyższych poziomów wody) winien wynosić - 120 – 150 cm głębokości; największa powierzchnia zbiornika tj. powyżej 50% do 80% powinna stanowić płycizny o średnim poziomie wody do 30 cm głębokości; zbiorniki pozostawić do zasiedlenia przez roślinność w drodze sukcesji. Gdy powierzchnia zbiornika ograniczona jest wielkością dostępnej działki lub ukształtowaniem terenu, rozważyć budowę kompleksu kilku mniejszych zbiorników położonych obok siebie, ale niepołączonych.

- e) budowę zbiorników kompensacyjnych dla batrachofauny należy prowadzić pod nadzorem specjalisty herpetologa,
- f) raz w roku przez okres 5 lat herpetolog będzie dokonywał kontroli zbiorników dla płazów i w razie potrzeby wykonywał działania i poprawki zapewniające trwałość i odpowiednie warunki do rozrodu dla batrachofauny,
- g) wokół zbiorników zastępczych oraz przejść dla płazów należy zapewnić strefę buforową o minimalnej szerokości 10-30 m, z wyjątkiem przypadków określonych w pkt 1.2.28, w obrębie której nie będą prowadzone uprawy ani zabiegi agrotechniczne (za wyjątkiem koszenia); w tych miejscach należy wykonać zimowiska, kryjówki letnie oraz inne schronienia dla płazów i gadów; na każdy zbiornik/przejście zaleca się ułożenie od 10 do 20 kryjówek wykonanych z materiałów typu grube gałęzie, karpiny, kłody (kryjówki letnie) oraz 2-3 kopce kamienne (zimowiska); miejsca żerowania, kryjówki dzienne i zimowiska powinny znajdować się możliwie blisko zbiornika zastępczego (do 150 m od brzegów); do tworzenia kryjówek należy wykorzystać materiały naturalne tj. kłody drewna, grube gałęzie, duże kamienie,
- h) zimowiska dla płazów wykonać uwzględniając następujące wymagania: pojedyncze zimowisko powinno mieć wymiary: 0,5-1 m głębokości, 1-5 m długości i ok 3 m szerokości, zimowisko należy wypełniać różnorodnymi materiałami naturalnymi np. różnej wielkości kamienie, drewno świeże lub częściowo spróchniałe, korzenie, gałęzie różnej grubości, darń, liście. Materiały te należy przemieszać, przy czym najcięższe elementy (np. kamienie) powinny znajdować się na dole konstrukcji, a elementy ocieplające, jak liście i darń – na górze. Elementy wypełniające zimowisko należy ułożyć w taki sposób, by istniały między nimi wolne przestrzenie odpowiedniej wielkości, umożliwiające przemieszczanie się płazów – powinny one mieć średnicę nie większą niż 10 cm, aby zapobiec wnikaniu zimnego powietrza oraz penetracji pryzmy przez drapieżniki,
- i) koszenie terenu wokół zbiornika, na wysokości powyżej 8 cm, należy przeprowadzać na początku czerwca (przed rozpoczęciem metamorfozy) i na przełomie sierpnia i września, przed migracjami jesiennymi; w przypadku zaplanowania 1 koszenia na rok, wykonać je na przełomie sierpnia i września; przyjęte sposoby utrzymania zbiorników kompensacyjnych i siedlisk lądowych należy praktykować przez cały okres eksploatacji przedsięwzięcia.

15. uchyla pkt 1.2.32. ww. decyzji:

Zabezpieczać teren budowy przed wejściem płazów i gadów poprzez wykonanie tymczasowego wygradzenia ochronnego:

- wygradzenie wykonać w sąsiedztwie zbiorników wodnych, terenów podmokłych, rzek, cieków i rowów melioracyjnych;
- terminy stosowania: w czasie okresu rozrodu i sezonowych migracji płazów, zwykle w okresie 1 marca - 30 kwietnia oraz 15 sierpnia - 15 października; dokładny termin stosowania tymczasowych wygradzeń ustali specjalistyczny nadzór herpetologiczny uwzględniając panujące warunki pogodowe w danym sezonie i związaną z nimi mobilność płazów;
- parametry wygradzeń herpetologicznych: materiał - pełny o gęstej, zwartej strukturze (jednorodny lub gęsta plecionka), np. agrotkanina; musi mieć trwały naciąg, aby nie dopuścić do fałdowania i być osadzony na drewnianych palikach lub metalowych prętach, o długości 80-120 cm i rozstawie 150-200 cm; wymiary - wysokość min. 50 cm (nad powierzchnią gruntu); górna krawędź o szerokości co najmniej 5-10 cm odchylona w kierunku przeciwnym do wygradzonego terenu (tzw. przewieszka); ogrodzenie powinno szczelnie przylegać do powierzchni gruntu i być stabilnie osadzone w ziemi (dolną część ogrodzenia o wysokości ok. 20 cm należy wkopać); zewnętrzne końce ogrodzeń tymczasowych (o długości ok. 0,5 m) powinny być zakończone w kształcie litery U; zakończenia U-kształtne powinny znajdować się na końcach odcinków oraz przy wszystkich przeszkodach terenowych typu droga, przejazdy gospodarcze, rowy itd.;
- w zależności od całkowitego okresu prowadzenia prac, wygradzenia herpetologiczne powinny być minimum dwa razy w roku kompleksowo sprawdzone pod kątem szczelności i kompleksowo poprawione w terminie poprzedzającym migracje płazów;
- tymczasowe wygradzenia zastosować w szczególności na odcinkach: LK85 tor prawy - km ok. 13+200-13+400, 16+100-16+300, 16+600-17+100, 17+500-17+700, 18+700-19+500, 23+050-23+100; LK85 tor lewy - km ok. 14+600-14+750, 15+400-15+700, 16+600-17+100, 26+250-26+300; LK8501 tor prawy: km ok. 3+350-3+650, 3+750-3+850, 4+450-4+650; LK.8501 tor lewy: km ok. 3+100-3+400, 3+500-3+600, 4+200-4+400; LK8503 tor prawy: km ok. 7+600-7+900, LK8503 tor lewy: km ok. 0+100-0+200, 2+400-2+450.

i w tym zakresie orzeka:

Zabezpieczyć teren budowy przed wejściem płazów i gadów poprzez wykonanie tymczasowego wygradzenia ochronnego – tzw. płotki herpetologiczne, z uwzględnieniem następujących zasad:

- a) tymczasowe wygradzenia zastosować w szczególności na odcinkach: LK85 tor prawy - km ok. 13+200-13+400, 16+100-16+300, 16+600-17+100, 17+500-17+700, 18+700-19+500, 23+050-23+100; LK85 tor lewy - km ok. 14+600-14+750, 15+400-15+700, 16+600-17+100, 26+250-26+300; LK8501 tor prawy: km ok. 3+350-3+650, 3+750-3+850, 4+450-4+650; LK.8501 tor lewy: km ok. 3+100-3+400, 3+500-3+600, 4+200-4+400; LK8503 tor prawy: km ok. 7+600-7+900, LK8503 tor lewy: km ok. 0+100-0+200, 2+400-2+450. Ponadto specjalista herpetolog na podstawie aktywności płazów w danym roku budowy ustali lokalizację dodatkowych tymczasowych wygradzeń ochronnych,

- b) wygradzenia należy wykonać z materiału pełnego o gęstej, zwartej strukturze, o trwałym naciągu, osadzonego na drewnianych palikach lub metalowych prętach o wysokości 80-120 cm i rozstawie 150-200 cm. W przypadku zastosowania siatki, jej oczka nie mogą przekraczać wymiarów 0,5 x 0,5 cm,
- c) wysokość ponad poziom gruntu powinna wynosić minimum 50 cm,
- d) wygradzenie należy wkopać w grunt na głębokość minimum 30 cm,
- e) w części górnej wygradzenie powinno mieć przewieszkę o długości minimum 10 cm odgiętą na zewnątrz od wygradzonego obiektu pod kątem 45-90°,
- f) zakończenia wygradzeń powinny mieć wykonane tzw. zawrotki, tj. zakończenia w kształcie litery C lub U,
- g) wygradzenia herpetologiczne powinny być minimum dwa razy w roku sprawdzone pod kątem szczelności i niezwłocznie naprawione w przypadku uszkodzenia,
- h) dodatkowo wraz z wygradzeniami herpetologicznymi należy stosować pułapki łowne w postaci wiader. Konieczność stosowania wiader, dokładny termin ich stosowania oraz ich zagęszczenie na danym odcinku ogrodzenia wskaże specjalista herpetolog, na podstawie zaobserwowanego natężenia migracji płazów w danym sezonie.

Parametry wiader:

- 30-40 cm wysokości; minimum 15 litrów pojemności; jasny kolor,
- mają być wkopane równo z gruntem wzdłuż wygradzeń herpetologicznych i w każdym zakończeniu U-kształtnym, jak najbliżej wygradzenia,
- w dnie wiadra należy wywiercić otwory tak, aby woda opadowa mogła z niego swobodnie wypływać,
- na dnie wiadra należy umieścić materiał osłaniający zwierzęta przed przegrzaniem i drapieżnikami, np. trawa, mech, gałązki,
- do każdego wiadra należy włożyć kij lub listewkę, które będą dłuższe niż wysokość wiadra i usytuowane pod łagodnym kątem oraz będą umożliwiać wyjście z pułapki małym gryzoniom. Kontrole wiader należy prowadzić codzienne, a w okresie od 1 marca do 15 maja, od 15 sierpnia do 15 października i w okresie upałów, kiedy wskaże to specjalista herpetolog, minimum 2 razy na dobę (rano i wieczorem). W przypadku stwierdzenia obecności zwierząt, należy je niezwłocznie przenieść do siedliska, wskazanego przez specjalistę herpetologa.

16. uchyla pkt 1.2.33. ww. decyzji:

Całość przedsięwzięcia (linia kolejowa oraz rowy odwodnieniowe i zbiorniki retencyjne) należy ogrodzić: siatka podstawowa - siatka stalowa o wysokości (części nadziemnej) 2,5 m; oczka siatki powinny posiadać zmienną wielkość zmniejszającą się ku dołowi; należy na całej długości ogrodzenie zakopać pod powierzchnię ziemi na głębokość min. 30 cm, co zapewni stałą ciągłość szczelności ogrodzenia; ogrodzenie należy lokalizować przy podstawach nasypów i skarp oporowych tak, aby szczelnie łączyły się z krawędzią przyczółków przejść dolnych; w przypadku przepustów dla małych zwierząt ogrodzenie podstawowe powinno przechodzić bezpośrednio ponad jego wylotem; ogrodzenie powinno płynnie łączyć się z ekranami akustycznymi lub przeciwołnieniowymi;

i w tym zakresie orzeka:

Linie kolejową, wraz z infrastrukturą towarzyszącą, na całej długości ogrodzić obustronnym ogrodzeniem, o wysokości co najmniej 2,5 m n.p.t., z zastosowaniem trwałej siatki stalowej o zmiennej wielkości oczek, o wymiarach maksymalnych: wys. 0-50 cm n. p. t. - oczka 2,5x15 cm; wys. 50-100 cm n. p. t. – oczka 5x15 cm; wys.> 100 cm n. p. t. – oczka 15x15 cm. Alternatywnie dopuszcza się możliwość zastosowania siatki o stałej wielkości oczek, o maksymalnych wymiarach oczek: 5 cm x 5 cm. Siatkę wkopać na głębokość nie mniejszą niż 30 cm. Przy montażu siatki uwzględnić następujące wymagania:

- a) zapewnić szczelne, trwałe połączenia ogrodzenia ze ścianami przyczółków przejść dolnych dla zwierząt;
- b) w przypadku przejść dla małych zwierząt ogrodzenie podstawowe powinno przechodzić bezpośrednio ponad jego wylotem;
- c) ogrodzenie powinno płynnie łączyć się z ekranami akustycznymi lub przeciwoślńieniowymi;
- d) w miejscach przekraczania otwartych rowów zapewnić szczelność w całym przekroju koryta przez wprowadzenie odpowiednich rozwiązań dogęszczających, odpornych na uszkodzenia w wyniku naporu wody, bez obniżania części naziemnej ogrodzenia;
- e) ogrodzenie prowadzić wzdłuż długich odcinków prostych i unikać pojedynczych załamań przebiegu, > 15° – zwłaszcza w strefach naprowadzania zwierząt do przejść;
- f) wykonać stałe ogrodzenia ochronne dla pławów w miejscach osadników, studni, otwartych elementów systemu odwodnienia, zbiorników retencyjnych oraz innych urządzeń i budowli zagrażających bezpieczeństwu pławów i gadów: zastosować ogrodzenie wykonane z siatki stalowej, ocynkowanej, o efektywnej wysokości części nadziemnej co najmniej 50 cm, o maksymalnych wymiarach oczek 0,5x0,5 cm, wkopane min. na głębokość 30 cm, o górnej krawędzi o szerokości min. 10 cm odgiętej na zewnątrz drogi w kierunku otaczającego terenu, pod kątem 45-90 stopni. Dopuszcza się wykonanie wygrodzień pełnych (wykonane z betonu, tworzyw sztucznych lub blachy).

17. uchyla pkt 1.2.36. ww. decyzji:

W przypadku konieczności zastosowania przeźroczystych ekranów akustycznych należy wyposażyć je w następujące elementy: widoczne elementy konstrukcyjne; szeroką i widoczną górną krawędź; zwiększające ich widoczność, np.: pionowe pasy na całej powierzchni ekranów, o szerokości 2 cm w odstępach co 10 cm lub poziome pasy na całej powierzchni ekranów o szerokości min. 0,3 cm w odstępach co 3 cm lub poziome pasy o min. szerokości 0,5 cm (zalecany 1 cm) w odstępach co 5 cm czy inne efektywne zabezpieczenia (np. wzory odbijające promieniowanie UV widoczne dla ptaków, a nie ludzi) - wyklucza się zastosowanie nalepek w kształcie drapieżników jako działanie nieskuteczne; ekrany akustyczne zlokalizowane w Warszawskim Obszarze Chronionego Krajobrazu należy obsadzić pnączami od zewnętrznej strony ekranu;

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

18. uchyla pkt 1.2.37. ww. decyzji:

Na napowietrznych liniach elektrycznych należy zastosować znaczniki na przewodach w postaci spiral lub tzw. Firefly (tabliczek obrotowych); izolatory pionowe (szczególnie na

odcinkach, gdzie będą zlokalizowane ekrany akustyczne), należy zabezpieczyć przed siadaniem na nich ptaków poprzez zamontowanie pionowych kolców nad izolatorami
i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

19. uchyla pkt 1.2.40. ww. decyzji:

Należy dokonać nasadzeń roślinności wzdłuż projektowanej linii kolejowej - dążyć do ukształtowania wzdłuż linii kolejowej zróżnicowanego krajobrazu, w którym znajdą miejsce różne formy roślinności (np. pasowe ciągi roślinności drzewiastej i krzewiastej, pojedyncze grupy drzew lub krzewów, pnącza czy mozaiki roślinności trawiastej); do nasadzeń stosować gatunki rodzime, dostosowane do panujących na analizowanym obszarze warunków siedliskowych.

i w tym zakresie orzeka:

Należy utworzyć zadrzewienia i zakrzewienia o łącznej powierzchni minimum 12,2 ha, w tym:

- a) na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu o powierzchni minimum 3,8 ha, w tym 0,8 ha w sąsiedztwie cieków i zbiorników wodnych,
- b) wzdłuż projektowanej linii kolejowej, optymalnie w sąsiedztwie ekranów akustycznych,
- c) w obrębie najść do przejść dla zwierząt (tzw. zieleń naprowadzająca),
- d) na terenie miasta Warszawa o powierzchni minimum 0,8 ha,
z zachowaniem następujących zasad:
 - do nasadzeń stosować gatunki drzew i krzewów rodzimych. Nie stosować do nasadzeń gatunków obcych;
 - materiał roślinny musi posiadać następujące cechy: sadzonki pochodzące z polskiego materiału szkółkarskiego, w formie naturalnej, szkółkowane co najmniej 2-krotnie; prawidłowo uformowany, z zachowaniem charakterystycznych dla gatunku i odmiany pokroju, wysokości, szerokości i długości pędów, a także równomiernego rozgałęzienia; bez uszkodzeń mechanicznych; pąk szczytowy wyraźnie uformowany; sadzonki z zakrytym systemem korzeniowym, bryła korzeniowa prawidłowo uformowana, zwarta, nieuszkodzona, na korzeniach szkieletowych powinny występować liczne drobne korzenie; pędy szkieletowe korony powinny być dobrze wykształcone i równomiernie rozmieszczone oraz występować w liczbie zależnej od gatunku i odmiany, jednak nie mniejszej niż 4; obwody pni sadzonek na wysokości 100 cm powinny wynosić minimum 12 cm (od Pa 180 lub większym w przypadku form piennych drzew);
 - wymagania dotyczące sadzenia: sadzenie drzew wykonywać wczesną wiosną (przed rozpoczęciem wegetacji) lub późną jesienią (po zakończeniu wegetacji), na głębokość, na takiej głębokości, aby szyjka korzeniowa sadzonki znajdowała się na równi z poziomem otaczającego terenu; wielkość dołków pod drzewa wykonać 2-3 krotnie większą niż bryła korzeniowa sadzonej rośliny, należy zaprawić doły ziemią urodzajną, należy wbić w dno dołu trzy drewniane paliki o średnicy nie mniejszej niż 5 cm i o wysokości minimum 180 lub 200 cm nad poziomem gruntu w sposób zapewniający ich stabilność (wkopać na ok. 1 m w grunt). Przy montażu palików nie uszkodzić bryły korzeniowej. Pień drzewa należy do palików mocować elastyczną taśmą nośną przeznaczoną do tego celu o szerokości minimum 3 cm. Po posadzeniu drzew uformować z ziemi wał wokół zewnętrznej krawędzi dołka. Rozsypać w nim warstwę kory lub kompostu o grubości ok. 5–7 cm wokół pnia,

w taki sposób, aby nie dotykała ona bezpośrednio pnia drzewa. W następnych dwóch latach podlewać w okresach długotrwałej suszy, stosując worki do nawadniania. W pierwszych sześciu latach po posadzeniu: wymieniać uschnięte, bądź uszkodzone sadzonki w stosunku 1:1, w miarę potrzeby poprawiać (formować) zagłębienia – misy, odchwaszczać misy – zagłębienia wokół posadzonych drzew, uzupełniać korę w misach pod drzewami, nawozić, ochraniać przed szkodnikami (mszyce, przędziorki i in.), usuwać odrosty korzeniowe przy drzewach, wymieniać złe, uszkodzone paliki i zniszczone wiązania, poprawiać pion drzew, wykonywać cięcia w zależności od potrzeby (sanitarne, cięcia formujące młode korony), lub w razie potrzeby wykonywać inne zabiegi pielęgnujące, co należy do obowiązku nadzoru dendrologicznego. W przypadku braku zachowania żywotności drzew, w ciągu pierwszych sześciu lat po posadzeniu należy rozpoznać i zlikwidować przyczyny wypadania drzew (w tym przez odpowiednie przygotowanie gleby, dobór gatunków, zwalczanie patogenów lub zabezpieczenie przed owadami lub zwierzętami). Przy czym minimalny okres pielęgnacji i regularnego podlewania wymienionych sadzonek nie może być krótszy niż kolejne 3 lata po posadzeniu;

- niedopuszczalne jest wykorzystywanie sadzonek: z uszkodzeniami mechanicznymi, pęknięciami kory i oznakami martwicy; z koronami V-kształtnymi; z koronami jednostronnymi; z odrostami podkładki poniżej miejsca szczepienia; ze śladami żerowania szkodników; z uszkodzonym pękiem szczytowym przewodnika; z uszkodzoną bądź przesuszoną bryłą korzeniową.

20. uchyla pkt 1.2.41. ww. decyzji:

Należy trwale usunąć, pod nadzorem botanicznym, stanowiska okazów gatunków: rdestowiec ostrokończysty *Reynoutria japonica* oraz kolczurka klapowana *Echinocystis lobata*.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

21. uchyla pkt 1.2.44. ww. decyzji:

Zaplecze budowy i postoju maszyn budowlanych, należy lokalizować na terenach położonych w jak największej odległości od terenów z zabudową chronioną; należy zapewnić odpowiedni dobór maszyn budowlanych, o najmniejszej możliwej mocy akustycznej.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

22. uchyla pkt 1.2.45. ww. decyzji:

Zaplecze budowy i postoju maszyn budowlanych: zabezpieczyć przed dostępem osób postronnych; oznakować w zakresie informacji o zagrożeniach panujących w pobliżu i na terenie budowy; ograniczyć możliwość wystąpienia na jego terenie zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego poprzez przetrzymywanie substancji podatnych na ługowanie w sposób i miejscach do tego przystosowanych; wyposażyć w sorbenty służące do neutralizacji ewentualnych wycieków płynów eksploatacyjnych oraz w przenośne toalety bądź kontenery sanitarne;

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

23. uchyla pkt 1.2.43. ww. decyzji:

W fazie prac wstępnych i przygotowawczych oraz w fazie realizacji, w celu ograniczenia hałasu i drgań, prace budowlane prowadzone w sąsiedztwie terenów chronionych, należy ograniczyć do pory dnia (od godziny 6:00 do 22:00), z wyłączeniem prac wymagających ciągłości technologicznej.

i w tym zakresie orzeka:

1. Na etapie prowadzenia naziemnych prac wstępnych, przygotowawczych i budowlanych, przy wykorzystaniu maszyn, pojazdów i urządzeń zasilanych paliwami lub energią elektryczną, powodujących emisje dźwięku lub drgań, wzdłuż budowanej LK85 na odcinkach:

– 11+500 – 14+750 (tor prawy LK85)	– 0+000 – 2+250 (tor prawy LK8503)
– 15+480 – 15+950 (tor prawy LK85)	– 2+900 – 3+300 (tor prawy LK8503)
– 17+200 – 17+500 (tor prawy LK85)	– 0+100 – 1+010 (tor lewy LK8501)
– 18+490 – 19+200 (tor prawy LK85)	– 2+000 – 2+220 (tor lewy LK8501)
– 20+630 – 21+050 (tor prawy LK85)	– 3+750 - 4+100 (tor lewy LK8501)
– 23+800 – 24+300 (tor prawy LK85)	– 4+360 – 4+720 (tor prawy LK8501)
– 25+400 – 25+520 (tor prawy LK85)	– 20+720 – 21+011 (LK1)

a. zakazuje się prowadzenia prac:

- w porze nocy od 22:00 do 6:00 we wszystkie dni tygodnia,
- w niedziele i w dni ustawowo wolne od pracy.

b. dopuszcza się prowadzenie prac, o których mowa w lit. a, również w porze nocnej oraz w niedziele i w dniach ustawowo wolnych od pracy, jeżeli ich technologia wymaga zachowania ciągłości robót, tj.: układanie nawierzchni betonowej, asfaltowej, wykonywanie ustroju nośnego obiektów mostowych, odwadnianie wykopów budowlanych, odwadnianie itp., pod następującymi warunkami:

- przy zagwarantowaniu ciągłości pracy, tj. należy rozpocząć prace uciążliwe nie później niż o 21:00. W przypadku gdy konieczne jest rozpoczęcie prac w porze nocnej może mieć to miejsce nie wcześniej niż o 5:00.
- po uprzednim powiadomieniu, z minimum 7 dniowym wyprzedzeniem, mieszkańców terenów narażonych na hałas i wibracje, których elewacja budynku znajduje się w odległości do 100 m od miejsca planowanego prowadzenia robót, poprzez powiadomienie np. na ogrodzeniu budynku od strony wejścia, w skrzynce pocztowej, na tablicach informacyjnych lub w lokalnych sklepach o ile znajdują się w ww. zasięgu.
- przy zastosowaniu na całej długości frontu robót przenośnych ekranów akustycznych, osłon lub obudów o izolacyjności akustycznej wynoszącej minimum 15 dB, o wysokości większej o co najmniej 1 m w stosunku do źródła hałasu i nie niższej niż 2 m, a w przypadku stacjonarnych źródeł hałasu: dodatkowo z zastosowaniem mat wibroakustycznych;

Dodatkowo wskazane wyżej prace wymagające ciągłości i polegające na palowaniu pod fundamenty obiektów budowlanych wykonywane w porze nocy należy prowadzić przy użyciu metody niewymagającej zagłębiania udarowego, np. metodą wgłębnego

mieszania gruntu (DSM) lub metodą wwiercania pali (CFA). W ich przypadku nie stosować ograniczenia wskazanego w tiret drugie.

c. dopuszcza się pracę przez całą dobę:

- pomp odwadniających wykopy, pod warunkiem zlokalizowania ich w odległości co najmniej 30 m od elewacji najbliższej zabudowy podlegającej ochronie akustycznej, przy czym w odległości od 30 m do 80 m (od ww. zabudowy) należy stosować przenośne panele osłaniające źródło dźwięku,
- agregatów prądotwórczych przy zastosowaniu kontenera o izolacyjności akustycznej nie mniejszej niż 25 dB, pod warunkiem zlokalizowania ich w odległości co najmniej 100 m od elewacji najbliższej zabudowy podlegającej ochronie akustycznej.

2. Ograniczenia wskazane w pkt 1 w całości dotyczą wszystkich pozostałych przedsięwzięć realizowanych na etapie prac wstępnych, przygotowawczych i budowlanych, towarzyszących budowie linii kolejowej nr 85, 8501 oraz 8503, w przypadku, gdy prace są prowadzone w odległości mniejszej niż 200 m od budynku;

24. uchyla pkt 1.2.46. ww. decyzji:

Należy prowadzić okresowe kontrole torów, a w przypadku stwierdzenia nierówności szyn wpływających na zwiększenie poziomu oddziaływań w zakresie drgań, przeprowadzić reprofilację.

i w tym zakresie orzeka:

Przed oddaniem przedsięwzięcia do użytkowania przeprowadzić reprofilację początkową polegającą na szlifowaniu szyn.

25. uchyla pkt 1.2.47. ww. decyzji:

W fazie realizacji teren inwestycji należy utrzymywać w należyтым porządku, w dni słoneczne i wietrzne w celu ograniczania wtórnego pylenia zraszać wodą plac budowy.

i w tym zakresie orzeka:

Plac budowy i drogi dojazdowe utrzymywać w stanie ograniczającym pylenie (np. poprzez ich systematyczne zamiatanie, zraszanie wodą). W okresie od kwietnia do września, w dni bezdeszczowe (z wyjątkiem okresu niskiego stanu wód notowanego dla rzeki Utrata na stacji Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Krubice lub w przypadku braku danych, innej najbliższej Utracie stacji hydrologicznej), utrzymywać wilgotne (zraszać wodą) - ciągi komunikacyjne, hałdy ziemi, materiałów sypkich i teren zapleczy budowy – jeśli są zlokalizowane w odległości mniejszej niż 60 m od zabudowy. Koła i podwozia samochodów i maszyn wyjeżdżających z terenu budowy należy umyć z piachu i błota. Mycie wykonywać za pomocą wody pod ciśnieniem przy użyciu instalacji do mycia w obiegu zamkniętym. Teren przed, pod i za instalacją do mycia należy utwardzić betonowymi blokami lub mieszanką asfaltową. Co najmniej raz dziennie (po zakończeniu dnia roboczego) oczyścić podłoże przed i za instalacją do mycia z naniesionych na niego kruszyw (np. poprzez zamiatanie lub mycie wodą pod ciśnieniem).

26. uchyla pkt 1.2.50. ww. decyzji:

W fazie realizacji należy osłaniać przed działaniem wiatru składowiska materiałów zawierających drobne frakcje pyłowe;

i w tym zakresie orzeka:

Miejsca magazynowania drobnych materiałów sypkich (np. piach, popiół, pył, itp.) od stron północno-północno-zachodniej (NNW) +/- 10 stopni przez południowo-południowo-zachodnią (SSW) do wschodnio-północno-wschodniej (ENE) +/- 30 stopni należy ogrodzić pełnymi zasiekami. Materiały sypkie osłonić min. na 230 stopniowym łuku. Wysokość zasieków powinna być minimum 0,5 m większa od planowanej wysokości hałd kruszywa (wysokość dopuszczalna).

27. uchyla pkt 1.2.48 ww. decyzji:

W fazie realizacji należy wykorzystywać pojazdy i maszyny sprawne technicznie, konserwowane systematycznie, w sposób prawidłowy.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

28. uchyla pkt 1.2.52. ww. decyzji:

Przed rozpoczęciem pracy maszyn i samochodów należy dokonać wizualnej kontroli w celu sprawdzenia, czy nie występują wycieki paliwa lub innych substancji mogące świadczyć o awarii i konieczności dokonania naprawy.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

29. uchyla pkt 1.2.53. ww. decyzji:

Naprawy sprzętu, urządzeń i pojazdów dokonywać poza terenem przedsięwzięcia, na terenie uszczelnionym i zabezpieczonym przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego;

i w tym zakresie orzeka:

Dopuszcza się prowadzenie bieżącej konserwacji sprzętu budowlanego, urządzeń oraz pojazdów na terenie bazy materiałowo-sprzętowej, pod warunkiem przeprowadzenia ich na terenie uszczelnionym i zabezpieczonym przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego. Ww. czynności wykonywać w miejscu wyposażonym w sorbenty i pojemniki na odpady niebezpieczne.

30. uchyla pkt 1.2.64. ww. decyzji:

Roboty ziemne prowadzić w sposób nienaruszający stosunków gruntowo-wodnych, a w szczególności ograniczający ingerencję w warstwy wodonośne.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

31. uchyla pkt 1.2.65. ww. decyzji:

W przypadku stwierdzenia konieczności odwadniania wykopów, prace odwodnieniowe prowadzić bez konieczności trwałego obniżania poziomu wód gruntowych (np. poprzez zastosowanie igłofiltrów); ograniczyć czas odwadniania wykopu do minimum oraz wpływ ww. prac do terenu inwestycji; wodę z odwodnienia zagospodarować zgodnie z obowiązującymi przepisami po uzyskaniu pozwolenia wodnoprawnego, jeśli jest prawem wymagane.

i w tym zakresie orzeka:

Prace odwodnieniowe wykopów prowadzić bez konieczności trwałego obniżania poziomu wód gruntowych, np. poprzez zastosowanie igłofiltrów, ścianek pionowych/szczelnych lub drenaży. Ograniczyć zasięg obniżenia zwierciadła wody podziemnej maksymalnie do granic terenu przedsięwzięcia. Należy ograniczyć piętrzenie i obniżenie poziomu wód podziemnych spowodowanych naporem wód i odpływem wód podziemnych w sąsiedztwie tuneli poprzez np. zastosowanie drenaży w strefie piętrzenia i systemów rozsączania wód w strefie obniżenia zwierciadła.

32. uchyla pkt 1.2.83. ww. decyzji:

Przed przystąpieniem do likwidacji ujęcia wody zlokalizowanego w miejscowości Duchnice wykonać ujęcie zastępcze o wydajności nie mniejszej niż ujęcie likwidowane i zgodne z obowiązującymi przepisami dotyczącymi jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, uzgodnione z właścicielem i zarządcą likwidowanego ujęcia.

i w tym zakresie orzeka:

1. Pobór wód z zastępczego ujęcia wód podziemnych w miejscowości Duchnice w gminie Ożarów Mazowiecki należy prowadzić z warstwy wodonośnej odpowiadającej głębokości ok. 36,5 m pod powierzchnią ziemi przy wydatku dopuszczalnym nieprzekraczającym 60 m³/h. W trakcie etapu budowy studni oraz eksploatacji zagwarantować szczelność uniemożliwiającą mieszanie się wód podziemnych zlokalizowanych w różnych warstwach wodonośnych. Zastępcze ujęcie wody podziemnej należy wykonać przed likwidacją istniejącego w okolicy km 10+985 LK85 ujęcia wody podziemnej. Teren ochrony bezpośredniej lub pośredniej zagospodarować zielenią poprzez obsianie go w całości trawą (minimum 5 gatunków traw) z dodatkiem kwiatów łąkowych wieloletnich (minimum 2 gatunki) i jednorocznych (minimum 4 gatunki). W strefie ochronnej dopuszcza się posadzenie krzewów i drzew, w szczególności krzewów atrakcyjnych dla ptaków ze względu na owoce lub możliwość schronienia się.
2. W ramach analizy porealizacyjnej należy przedłożyć dokumentację fotograficzną do GDOŚ oraz RDOŚ w Warszawie, udowadniającą zagospodarowanie terenu ochrony bezpośredniej lub pośredniej w ww. sposób, wraz z opisem zastosowanych gatunków roślin. Dokumentację należy przedłożyć w okresie do 18 miesięcy od oddania ujęcia wód podziemnych do użytkowania.

33. uchyla pkt 1.2.84. ww. decyzji:

W przypadku likwidacji pozostałych czynnych ujęć wód podziemnych zapewnić alternatywny sposób zaopatrzenia w wodę w co najmniej takiej samej ilości i o co najmniej takiej samej jakości, uzgodniony z właścicielem;

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

34. uchyla pkt 1.2.59. ww. decyzji:

W sytuacjach awaryjnych, takich jak np. wyciek paliwa, podjąć natychmiastowe działania w celu usunięcia awarii oraz usunięcia zanieczyszczonego gruntu; zanieczyszczony grunt przekazać podmiotom uprawnionym do jego rekultywacji.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

35. uchyla pkt 1.2.60. ww. decyzji:

Tereny zaplecza budowy oraz inwestycji wyposażać w materiały sorpcyjne umożliwiające szybkie usunięcie ewentualnych wycieków paliw.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

36. uchyla pkt 1.2.61. ww. decyzji:

Materiały sypkie takie jak kruszywo, ziemia z wykopów, magazynować w sposób uniemożliwiający ich wymywanie, spowodowane odpływem wód opadowych lub roztopowych, do cieków.

i w tym zakresie orzeka:

Materiały sypkie oraz zdjętą warstwę ziemi niezawierającą inwazyjnych gatunków obcych (odkład) lokalizować w odległości co najmniej 10 m, a odpady - co najmniej 20 m, od cieków, zbiorników wodnych, terenów podmokłych oraz od granic stref ujęć wód podziemnych, granic terenów szczególnego zagrożenia powodzią. Należy lokalizować je w miejscu uniemożliwiającym bezpośredni spływ wód powierzchniowych (wód opadowych i roztopowych) w kierunku stref ochronnych wód podziemnych, tj. po przeciwnej stronie spadku terenu niż strefa ochronna wód. Odpady w postaci drewnianych podkładów kolejowych oraz drewnianych słupów należy magazynować w odległości nie mniejszej niż 100 m od cieków i zbiorników wodnych, terenów podmokłych, granic ujęć wód podziemnych oraz w odległości nie mniejszej niż 50 m od urządzeń wodnych i granic terenów szczególnego zagrożenia powodzią.

37. uchyla pkt 1.2.62. ww. decyzji:

Zdjętą wierzchnią warstwę ziemi (odkład) składować poza obszarami, na których znajdują się cieki wodne, poza terenem zagrożonym powodzią, a także poza obszarami kierunku spływu wód powierzchniowych do ujęć wód podziemnych.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

38. uchyla pkt 1.2.63. ww. decyzji:

Powstały podczas prac niezanieczyszczony grunt zagospodarowywać na terenie planowanej inwestycji; ewentualny nadmiar przekazywać uprawnionym odbiorcom do zagospodarowania.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

39. uchyla pkt 1.2.98. ww. decyzji:

Powstające w fazie prac przygotowawczych, realizacji i eksploatacji odpady inne niż niebezpieczne z grupy 17 oraz odpad o kodzie 15 01 03 można magazynować w wyznaczonym miejscu w stosach lub pryzmach w sposób zapobiegający ich rozprzestrzenianiu się, tylko gdy nie spowodują one zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

40. uchyla pkt 1.2.67. ww. decyzji:

Na etapie realizacji przedsięwzięcia wodę na cele socjalno-bytowe dostarczać w opakowaniach zbiorczych, beczkownikami lub z istniejących bądź planowanych studni głębinowych, w ramach zatwierdzonych zasobów dyspozycyjnych, zgodnie z warunkami uzyskanego pozwolenia wodnoprawnego lub z istniejących sieci wodociągowych na warunkach uzyskanych od gestora sieci.

i w tym zakresie orzeka:

Nie pobierać wody powierzchniowej w celu zaopatrzenia przedsięwzięcia w wodę.

41. uchyla pkt 1.2.68. ww. decyzji:

Pobór wód na etapie eksploatacji przedsięwzięcia prowadzić z sieci wodociągowej na warunkach uzyskanych od gestora sieci lub pobór wód prowadzić z własnych planowanych ujęć wód podziemnych, w ramach zatwierdzonych zasobów dyspozycyjnych, zgodnie z warunkami uzyskanego pozwolenia wodnoprawnego.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

42. uchyla pkt 1.2.69. ww. decyzji:

Stosować technologię minimalizującą zużycie wody.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

43. uchyla pkt 1.2.70. ww. decyzji:

Obsługę planowanej linii kolejowej prowadzić pociągami wyposażonymi w zamknięty system sanitarny.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

44. uchyla pkt 1.2.71. ww. decyzji:

Ścieki bytowe na etapie realizacji inwestycji gromadzić w szczelnych zbiornikach bezodpływowych przenośnych toalet, a następnie przekazywać wyspecjalizowanej firmie asenizacyjnej transportującej ścieki do oczyszczalni ścieków; nie dopuścić do przepełnienia ww. zbiorników.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

45. uchyla pkt 1.2.72. ww. decyzji:

Ścieki bytowe i przemysłowe powstające na etapie eksploatacji inwestycji odprowadzać do zbiorników bezodpływowych i kierować do oczyszczalni ścieków lub przykładowej oczyszczalni ścieków, z której odprowadzać oczyszczone ścieki do rowów melioracyjnych lub rozsączać do gruntu, na warunkach określonych w pozwoleniu wodnoprawnym; w przypadkach, gdy będzie to możliwe ścieki odprowadzać do sieci kanalizacji sanitarnej lub ogólnospławnej.

i w tym zakresie orzeka:

Ścieki bytowe oraz ścieki przemysłowe na etapie eksploatacji przedsięwzięcia odprowadzać do sieci kanalizacyjnej lub w przypadku braku możliwości przyłączenia do sieci, ścieki odprowadzać do bezodpływowych zbiorników i wywozić wozami asenizacyjnymi do oczyszczalni ścieków lub kierować do oczyszczalni ścieków bytowych lub przemysłowych.

46. uchyla pkt 1.2.82. ww. decyzji:

Prace związane z likwidacją: ujęć wody, przepustów, urządzeń melioracji wodnych, wykonywać zgodnie z warunkami uzyskanymi w pozwoleniach wodnoprawnych; likwidację ujęć wody prowadzić w sposób zabezpieczający wody podziemne przed przenikaniem zanieczyszczeń;

i w tym zakresie orzeka:

Likwidację ujęć wody podziemnej należy przeprowadzić w sposób wykluczający możliwość połączenia hydraulicznego różnych warstw wodonośnych.

47. uchyla pkt 1.2.73. ww. decyzji:

Powstające na etapie realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia odpady gromadzić/magazynować w sposób selektywny, poza obszarami, na których znajdują się ciekі wodne, poza terenem zagrożonym powodzią oraz poza terenami podmokłymi.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

48. uchyla pkt 1.2.74. ww. decyzji:

Odpady możliwe do ponownego zagospodarowania, w pierwszej kolejności poddawać procesom odzysku i wykorzystywać na terenie inwestycji, a w przypadku braku możliwości ich zagospodarowania sukcesywnie przekazywać do odbioru podmiotom posiadającym stosowne zezwolenia w zakresie gospodarowania odpadami.

i w tym zakresie orzeka:

Odpady możliwe do odzysku poza instalacjami lub urządzeniami należy w pierwszej kolejności zagospodarować w granicy przedsięwzięcia, przy czym obszar zagospodarowania nie może być większy niż przyległy pas gruntu linii kolejowej lub pas drogowy lub obszar w granicach posterunku ruchu.

49. uchyla pkt 1.2.75. ww. decyzji:

Prace w obrębie koryt rzek i cieków oraz urządzeń wodnych prowadzić w sposób zapewniający przepływ wód w obrębie ww. koryt oraz w sposób ograniczający zmętnienie wód w obrębie cieków, rzek i urządzeń wodnych.

i umarza postępowanie organu.

50. uchyla pkt 1.2.79. ww. decyzji:

Prac w obrębie koryt rzek i cieków zasiedlonych przez ryby i minogi nie prowadzić w okresie ich tarła.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

51. uchyla pkt 1.2.90. ww. decyzji:

W fazie eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia odpady przechowywać selektywnie zgodnie z przepisami prawa a następnie przekazywać uprawnionemu odbiorcy do zagospodarowania.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

52. uchyla pkt 1.2.91. ww. decyzji:

W fazie budowy, w miarę możliwości, wykorzystywać ponownie odpady budowlane oraz używać materiałów z recyklingu i ekologiczne.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

53. uchyla pkt 1.2.92. ww. decyzji:

W fazie prac przygotowawczych, fazie realizacji i eksploatacji dostosować ilość i rodzaj pojemników/kontenerów lub innych urządzeń przeznaczonych do magazynowania odpadów do ilości i rodzaju powstających odpadów.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

54. uchyla pkt 1.2.94. ww. decyzji:

Wszystkie odpady (w fazie prac przygotowawczych, fazie realizacji i eksploatacji) magazynować selektywnie w sposób niepowodujący rozprzestrzeniania się odpadów (np. stosując zamykane pojemniki/kontenery).

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

55. uchyla pkt 1.2.95. ww. decyzji:

Wszystkie odpady (w fazie prac przygotowawczych, fazie realizacji i eksploatacji) należy przekazywać uprawnionym podmiotom do ich zagospodarowania lub zagospodarować we własnym zakresie.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

56. uchyla pkt 1.2.97. ww. decyzji:

Powstające w fazie prac przygotowawczych, realizacji i eksploatacji przedsięwzięcia odpady inne niż niebezpieczne magazynować selektywnie w zamykanych pojemnikach/kontenerach lub innych urządzeniach przystosowanych do danego rodzaju odpadów, zlokalizowanych w wyznaczonym miejscu w sposób zabezpieczający środowisko gruntowo-wodne przed zanieczyszczeniem.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

57. uchyla pkt 1.2.99. ww. decyzji:

Odpady niebezpieczne powstające w fazie prac przygotowawczych, realizacji i eksploatacji inwestycji magazynować w zamkniętych, szczelnych i oznakowanych pojemnikach/kontenerach (lub innych urządzeniach przeznaczonych do magazynowania odpadów niebezpiecznych), odpornych na działanie składników umieszczanych w nich odpadów, zlokalizowanych w wyznaczonym, ogrodzonym, zadaszonym, o utwardzonym podłożu miejscu, zabezpieczonym przed wpływem warunków atmosferycznych; miejsca magazynowania odpadów niebezpiecznych należy oznaczyć i zabezpieczyć przed wstępem osób nieupoważnionych i zwierząt.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

58. uchyla pkt 1.2.102. ww. decyzji:

Odpady niebezpieczne inne niż 17 02 04* i 17 05 07* gromadzić w zamkniętych, szczelnych i oznakowanych pojemnikach, odpornych na działanie składników umieszczanych w nich odpadów, zlokalizowanych w wyznaczonym, ogrodzonym, zadaszonym, o utwardzonym podłożu miejscu, zabezpieczonym przed wpływem warunków atmosferycznych; odpady 17 02 04* i 17 05 07* (jeżeli powstaną na etapie realizacji inwestycji) bezpośrednio po wytworzeniu przekazywać uprawnionym podmiotom; w przypadku konieczności magazynowania odpadów 17 02 04* i 17 05 07*, należy zapewnić sposób ich magazynowania poprzez uszczelnioną nawierzchnię i przykrycie/zadaszenie zabezpieczające przed wpływem warunków atmosferycznych; miejsca magazynowania odpadów niebezpiecznych powinny być oznaczone i zabezpieczone przed wstępem osób nieupoważnionych i zwierząt.

i w tym zakresie orzeka:

Odpady stanowiące drewniane podkłady kolejowe i drewniane słupy o kodzie odpadu 17 02 04*, jak i tłuczeń torowy zawierający substancje niebezpieczne o kodzie odpadu 17 05 07* należy od razu umieścić w naczepie, przy czym naczepa dla tłucznia powinna być szczelna. Odpady należy niezwłocznie przewieźć do miejsca magazynowania. Miejsce magazynowania powinno być utwardzone i szczelne. Odpady należy zabezpieczyć przed deszczem poprzez ich umiejscowienie pod wiatą lub przykrycie szczelną plandeką. Przy czym zadaszenie powinno obejmować obszar powiększony co najmniej o 1 m w stosunku do rzutu pionowego powierzchni przetrzymywanego odpadu. Dopuszczone jest przetrzymywanie zanieczyszczonego tłucznia w szczelnych kontenerach pod wiatą lub przykrytych nieprzepuszczalną plandeką. Miejsce magazynowania ww. odpadów zaprojektować w sposób umożliwiający zbieranie zanieczyszczonych wycieków (z wyjątkiem sytuacji, gdy są one przetrzymywane w szczelnych kontenerach). Miejsca magazynowania innych niż ww. odpadów niebezpiecznych należy oznaczyć i zabezpieczyć przed wstępem osób nieupoważnionych i zwierząt.

59. uchyla pkt 1.2.101. ww. decyzji:

W fazie prac przygotowawczych, realizacji i eksploatacji inwestycji teren przedsięwzięcia wyposażyć w środki do neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych; w przypadku ich awaryjnego wycieku zanieczyszczenia niezwłocznie usunąć; ze zużytymi środkami do neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych postępować jak z odpadem niebezpiecznym.

i w tym zakresie orzeka:

Na etapie prac przygotowawczych i etapie budowy należy niezwłocznie ograniczyć skutki wycieków i awarii, a zanieczyszczony w ich wyniku grunt należy poddać rekultywacji. Każdy zidentyfikowany wyciek lub awarię oraz podjęte w ich efekcie działania naprawcze należy ewidencjonować. Zaplecze budowy należy uszczelnić i wyposażyć w wyraźnie oznaczony mobilny zestaw sorbentów umożliwiających szybkie usunięcie ewentualnych wycieków paliw i innych substancji ropopochodnych. W zestaw sorbentów należy zaopatrzyć również czoła postępujących robót. Poprzez zestaw sorbentów należy rozumieć pojemnik na odpady o pojemności min. 120 litrów, rękawice chemiczne w liczbie min. 1 pary, worki na odpady chemiczne w liczbie min. 2 szt. o łącznej pojemności min. 120 l oraz sorbent w formie:

- mat uniwersalnych o łącznej powierzchni min. 5 m²;

- poduszek uniwersalnych o łącznej powierzchni min. 0,5 m²;
- rękawu uniwersalnego, o łącznej długości min. 10 m i średnicy min. 5 cm.

Po zakończeniu użytkowania tymczasowo utwardzonych terenów należy przywrócić je do stanu pierwotnego. Przed zagospodarowaniem terenu roślinnością należy spulchnić glebę na głębokości ok. 0,3 m +/- 0,1 m i wyrównać jej powierzchnię. Nie należy spulchniać gleby od 1 maja do 15 października w przypadku wystąpienia suszy atmosferycznej. Proces spulchniania i wyrównywania gleby przeprowadzić niezwłocznie, lecz, nie później niż 3 miesiące po zakończeniu tymczasowego jej utwardzenia.

60. uchyla pkt 1.2.85. ww. decyzji:

Wody opadowe i roztopowe z terenów kolejowych, w szczególności z podtorza, posterunków ruchu, garaży, magazynów, zapleczy technicznych odprowadzać przy pomocy urządzeń wodnych do wód lub do ziemi zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie jakości odprowadzanych wód.

i w tym zakresie orzeka:

Wody opadowe i roztopowe z terenów kolejowych, w szczególności z podtorza, posterunków ruchu, garaży, magazynów, zapleczy technicznych odprowadzać przy pomocy urządzeń wodnych do wód lub do ziemi.

61. uchyla pkt 1.2.88. ww. decyzji:

Na terenach o płytkim występowaniu wód gruntowych zbiorniki retencyjne gromadzące wody opadowe i roztopowe z dróg i kolei wykonać jako szczelne;

i w tym zakresie orzeka:

Zbiorniki retencyjne, gromadzące wody opadowe i roztopowe z terenów kolejowych i drogowych, wykonać jako rozsączające, z wyjątkiem przypadków, gdy odległość pomiędzy dnem zbiornika a maksymalnym poziomem zwierciadła wody gruntowej wynosi mniej niż 0,5 m lub gdy grunt jest słabo przepuszczalny, półprzepuszczalny lub nieprzepuszczalny, lub gdy jest to funkcjonalnie niemożliwe.

62. uchyla pkt 1.2.89. ww. decyzji:

Zapewnić kontrole i konserwacje urządzeń podczyszczających i odwadniających, zbiorników na ścieki oraz instalacji i urządzeń ściekowych.

i w tym zakresie orzeka:

Zapewnić drożność oraz niezawodność urządzeń odwadniających, zbiorników na ścieki oraz instalacji i urządzeń ściekowych.

63. uchyla pkt 1.2.54 ww. decyzji:

Zaplecze budowy, zaplecza socjalno-biurowe, parkingi, miejsca postoju pojazdów i maszyn budowlanych, miejsca związane z tankowaniem i naprawami pojazdów i maszyn oraz miejsca gromadzenia odpadów, materiałów i surowców zlokalizować poza obszarami o bardzo wysokiej i wysokiej podatności wód podziemnych na zanieczyszczenie, poza dolinami cieków, poza obszarami zagrożonymi powodzią oraz poza terenami podmokłymi, a także strefami ochrony ujęć wód, na terenach już zagospodarowanych, przekształconych, uszczelnionych, na terenach zabezpieczonych przed przedostaniem się zanieczyszczeń, w tym substancji ropopochodnych, do gruntu i wód.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

64. uchyla pkt 1.2.56. ww. decyzji:

Parkingi, stacje paliw, w tym miejsca przeznaczone do tankowania samochodów i rozładunku paliw wykonać na uszczelnionym podłożu, wyposażonym w system odprowadzania wód opadowych i roztopowych; wody odprowadzać do odbiornika po uprzednim podczyszczeniu lub bezpośrednio do sieci kanalizacji sanitarnej na warunkach uzyskanych od gestora sieci.

i w tym zakresie orzeka:

Parkingi o powierzchni min. 0,1 ha, stacje paliw, w tym miejsca przeznaczone do tankowania samochodów i rozładunku paliw, wykonać na uszczelnionym podłożu, wyposażonym w system odprowadzania wód opadowych i roztopowych. Wody opadowe lub roztopowe z ww. terenów odprowadzać do sieci kanalizacji sanitarnej lub bezpośrednio do odbiornika po uprzednim podczyszczeniu ich w separatorze substancji ropopochodnych i osadniku zawiesiny mineralnej.

65. uchyla pkt 1.2.57 ww. decyzji:

Stacje paliw lokalizować poza dolinami cieków, poza obszarami o płytkim występowaniu wód gruntowych, poza obszarami zagrożonymi powodzią oraz poza terenami podmokłymi, a także poza strefami ochronnymi ujęć wód; wyposażyć w szczelną posadzkę oraz system odprowadzania wód opadowych i roztopowych i separator substancji ropopochodnych.

i w tym zakresie orzeka:

Stację paliw produktów ropopochodnych zlokalizować na terenie Punktu Utrzymania Kotowice zlokalizowanego w okolicy km 20+800 LK85, poza obszarem o płytkim zaleganiu wód gruntowych. Łączna pojemność dwupłaszczowych zbiorników podziemnych na paliwa płynne nie może przekroczyć 25 m³. Zbiorniki należy wyposażyć w system detekcji i sygnalizacji wycieku w przestrzeni międzypłaszczowej. Miejsce tankowania powinno być posadowione na szczelnej wannie uniemożliwiającej przenikanie ropopochodnych do gruntu. Stację paliw wyposażyć w zestaw sorbentów służących do usuwania substancji ropopochodnych. Poprzez zestaw sorbentów należy rozumieć pojemnik na odpady o pojemności min. 30 litrów, rękawice chemiczne w liczbie min. 1 pary, worki na odpady chemiczne w liczbie min. 2 szt. o łącznej pojemności min. 60 l oraz sorbent w formie granulatu o pojemności min. 2l.

66. uchyla pkt 1.2.51 ww. decyzji:

W fazie realizacji należy ograniczać prędkość jazdy pojazdów w rejonie budowy i ilość koniecznych manewrów zawracania na placu budowy, wyłączać silniki pojazdów w czasie postoju.

i w tym zakresie orzeka:

Należy ograniczyć prędkość wszelkich pojazdów do 20 km/h na placach budowy zlokalizowanym w granicach administracyjnych miast, a także na pozostałych terenach w sytuacji, gdy budynek znajduje się w odległości mniejszej niż 60 m od tymczasowych ciągów komunikacyjnych. Wyznaczony odcinek z ograniczeniem prędkości nie może być krótszy niż 100 m i nie krótszy niż 50 m licząc od rzutu pionowego środka budynku na ciąg komunikacyjny. Należy wyłączać silnik pojazdów w trakcie ich postoju.

67. uchyla pkt 1.3.1. ww. decyzji:

Na obszarach, na których linia kolejowa przecina korytarze migracyjne ptaków, siedliska lęgowe i żerowiska, zabrania się wykonywania ekranów akustycznych z materiałów przeźroczystych; dopuszcza się stosowanie przeźroczystych ekranów akustycznych na obszarach zagrożenia kolizjami w sytuacjach związanych z bezpieczeństwem prowadzenia ruchu pojazdów kolejowych (np. w rejonie przejazdów kolejowo - drogowych); w przypadku konieczności zastosowania przeźroczystych ekranów akustycznych należy wyposażyć je w następujące elementy: widoczne elementy konstrukcyjne; szeroką i widoczną górną krawędź; zwiększające ich widoczność, np.: pionowe pasy na całej powierzchni ekranów, o szerokości 2 cm w odstępach co 10 cm lub poziome pasy na całej powierzchni ekranów o szerokości min. 0,3 cm w odstępach co 3 cm lub poziome pasy o min. szerokości 0,5 cm (zalecany 1 cm) w odstępach co 5 cm.

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

68. uchyla pkt 1.3.2. ww. decyzji:

Należy zaprojektować i zrealizować następujące przejścia dla zwierząt:

1.3.2.1. na LK85:

- km 14+445 – MK-m most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 14+430 – MD-m most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 14+450 – MD-M most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 14+675 – PP przejście dla płazów, wysokość 1,5 m, szerokość 1,5 m;
- km 15+475 – PMd przejście dolne dla małych zwierząt, wysokość 1,5 m, szerokość 2 m;
- km 15+480 – PMd przejście dolne dla małych zwierząt, wysokość 1,5 m, szerokość 2 m;
- km 16+255 – OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m po obu stronach cieku;
- km 17+250 – Mk-d most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt dużych, średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 4,5 m, szerokość 12 m po obu stronach cieku;
- km 18+677 – PMd przejście dolne dla małych zwierząt, wysokość 1,5 m, szerokość 2 m;
- km 18+724 – PMd przejście dolne dla małych zwierząt, wysokość 1,5 m, szerokość 2 m;
- km 18+850 – MK-m most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4,5 m po obu stronach cieku;
- km 18+850 – MD-m most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4,5 m po obu stronach cieku;

- km 18+840 – MD-m most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 4,5 m po obu stronach cieku;
- km 21+400 - PS-d przejście dolne dla średnich zwierząt, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3 m, szerokość 11 m;
- km 21+405 - PS-d przejście dolne dla średnich zwierząt, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3 m, szerokość 11 m;
- km 23+070 - OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m po obu stronach cieku;
- km 23+080 - OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m po obu stronach cieku;
- km 23+060 - OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m po obu stronach cieku;
- km 24+925 – MK-s most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 24+925 – MD-s most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 25+425 - MK-s most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku;
- km 25+425 - MD-s most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 4 m po obu stronach cieku.

Minimalny współczynnik ciasnoty dla projektowanych przejść dla zwierząt:

- przejścia dolne dla dużych zwierząt – 1,5;
- przejścia dolne dla średnich zwierząt – 0,7;
- przejścia dolne dla małych zwierząt – 0,07.

1.3.2.2. na LK8503:

- km 3+025 OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku;
- km 3+025 OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku;
- km 5+100 MK-d most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt dużych, średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 4,5 m, szerokość 12 m po obu stronach cieku.

Minimalny współczynnik ciasnoty dla projektowanych przejść dla zwierząt: przejścia dolne dla dużych zwierząt – 1,5.

1.3.2.3. na LK01:

- km 20+000 MK-m most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 9,5 m po obu stronach cieku;
- km 20+000 MD-m most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 5,25 m po obu stronach cieku;
- km 20+545 OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku;

- km 20+545 OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku.

Minimalny współczynnik ciasnoty dla projektowanych przejść dla zwierząt: przejścia dolne dla małych zwierząt – 0,07.

1.3.2.4. na LK8501:

- km 2+605 OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m, po obu stronach cieku;
- km 2+850 OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku;
- km 2+850 OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 0,75 m, po obu stronach cieku;
- km 3+730 MK-d most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt dużych, średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 (optymalnie 5 m), szerokość 15 m;
- km 3+500 MK-d most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt dużych, średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 (optymalnie 5 m), szerokość 15 m;
- km 4+150 MK-m most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 5,25 m, po obu stronach cieku;
- km 4+150 MD-m most drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 5,25 m, po obu stronach cieku;
- km 4+525 MK-s most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 6 m, po obu stronach;
- km 4+295 MK-s most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt średnich i małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 3,5 m, szerokość 6 m, po obu stronach;
- km 6+250 MK-m most kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m, po obu stronach;
- km 5+270 OP-m przepust kolejowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m, po obu stronach cieku;
- km 5+260 OP-m przepust drogowy z funkcją przejścia dla zwierząt małych, strefa dostępna dla zwierząt: wysokość 1,5 m, szerokość 1 m, po obu stronach cieku.

Minimalny współczynnik ciasnoty dla projektowanych przejść dla zwierząt:

- przejścia dolne dla dużych zwierząt – 1,5;
- przejścia dolne dla średnich zwierząt – 0,7;
- przejścia dolne dla małych zwierząt – 0,07.

i w tym zakresie orzeka:

Należy zaprojektować i zrealizować następujące przejścia dla dużych zwierząt:

Lp.	Opis przejścia (minimalny rozstaw podpór w obrębie estakady 15 m)	Linie pod którymi przebiega przejście	Kilometraż linii	Minimalne światło poziome (m)	Minimalne światło pionowe (m)	Minimalny współczynnik ciasnoty (w przypadku
-----	--	--	---------------------	-------------------------------------	--	---

						przejść zintegrowanych z ciekami liczony z uwzględnieniem szerokości cieku)
1.	Przejście dolne dla dużych zwierząt Okolo 80% całkowitej długości estakady ma stanowić strefę umożliwiającą migrację zwierząt	LK85	17+250 MK-d	2 x 12 (po lewej i po prawej stronie Utraty)	4,5	1,5
		LK8503 (tor prawy)	5+100 MK-d	2 x 12 (po lewej i po prawej stronie Utraty)	4,5	
		LK8503 (tor lewy)	5+100 MK-d	2 x 12 (po lewej i po prawej stronie Utraty)	4,5	
2.	Przejście dolne dla dużych zwierząt (komplementarne z istniejącym przejściem w ciągu autostrady A2 dla zwierząt średnich o parametrach wys. 3,5 m, szer. 3x szerokość cieku) Okolo 60% całkowitej długości estakady ma stanowić strefę umożliwiającą migrację zwierząt	LK8501 (tor prawy)	3+730 MK-d	2 x 15 (po lewej i po prawej stronie zbiornika wodnego)	3,5 (optymalnie 5 m)	1,5
		LK8501 (tor lewy)	3+500 MK-d	2 x 15 (po lewej i po prawej stronie zbiornika wodnego)	3,5 (optymalnie 5 m)	

Należy zaprojektować i zrealizować następujące przejście dla średnich i małych zwierząt:

Lp.	Linia	Kilometraż linii	Opis obiektu	Minimalne światło poziome (m)	Minimalne światło pionowe (m)	Minimalny współczynnik ciasnoty (w przypadku
-----	-------	------------------	--------------	-------------------------------	-------------------------------	--

						przejeść zintegrowanych z ciekami liczony z uwzględnieniem szerokości cieku)
1.	LK85	21+400 PS-d	Przejście dolne na średnich zwierzętach, w ciągu linii kolejowej	11	3	0,7
2.	LK85	21+405 PS-d	Przejście dolne dla średnich zwierzętach, w ciągu drogi towarzyszącej	8	3	0,7
3.	LK85	24+925 MK-s	Przejście dolne dla średnich zwierzętach w ciągu linii kolejowej, zespolone z rzeką Rokitnica	10 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	3,5	0,7
4.	LK85	24+925 MD-s	Przejście dolne dla średnich zwierzętach w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z rzeką Rokitnica	10 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	3,5	0,7
5.	LK85	25+425 MK-s	Przejście dolne dla średnich zwierzętach w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekami	10 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	3,5	0,7
6.	LK85	25+425 MD-s	Przejście dolne dla średnich zwierzętach, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekami	10 (półki obustronne, po minimum 4 m każda)	3,5	0,7
7.	LK8501 Okolo 30% całkowitej długości estakady ma stanowić strefę	4+525 MK-s	Przejście dolne dla średnich zwierzętach, w formie estakady, w ciągu linii kolejowej, zespolone ze zbiornikiem wodnym	2 x 6 (po lewej i po prawej stronie zewn. zbiornika wodnego)	3,5	0,7

	umożliwiają cą migrację zwierząt					
8.	LK8501 Okolo 30% całkowitej długości estakady ma stanowić strefę umożliwiającą migrację zwierząt	4+295 MK-s	Przejście dolne dla średnich zwierząt, w formie estakady, w ciągu linii kolejowej, zespolone ze zbiornikiem wodnym	2 x 6 (po lewej i po prawej stronie zewn. zbiornika wodnego)	3,5	0,7
9.	LK85	14+445 MK-m	Przejście dolne dla małych zwierząt w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	12 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	1,5	0,07
10.	LK85	14+430 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	12 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	1,5	0,07
11.	LK85	14+450 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	12 (półki obustronne po minimum 4 m każda)	1,5	0,07
12.	LK85	14+675 PP	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej	1,5	1,5	0,07
13.	LK85	15+475 PMd	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej	2	1,5	0,07
14.	LK85	15+480 PMd	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej	2	1,5	0,07
15.	LK85	16+245 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m każda)	1,5	0,07

16.	LK85	16+255 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m każda)	1,5	0,07
17.	LK85	18+677 PM-d	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej	2	1,5	0,07
18.	LK85	18+724 PM-d	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej	2	1,5	0,07
19.	LK85	18+900 MK-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	13,5 m (półki obustronne, po minimum 4,5 m każda)	1,5	0,07
20.	LK85	18+900 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	13,5 (półki obustronne, po minimum 4,5 m każda)	1,5	0,07
21.	LK85	18+890 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	13,5 (półki obustronne, po minimum 4,5 m każda)	1,5	0,07
22.	LK85	23+070 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07
23.	LK85	23+080 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07
24.	LK85	23+060 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej,	3 (półki obustronne, po minimum 1 m	1,5	0,07

			zespólone z ciekim	szerokości kaŹda)		
25.	LK8503	3+025 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespólone z ciekim	2 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
26.	LK8503	3+025 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespólone z ciekim	2 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
27.	LK01	20+000 MK-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespólone z ciekim	31 (półki obustronne, po minimum 9,5 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
28.	LK01	20+000 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespólone z ciekim	20 (półki obustronne, po minimum 5,25 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
29.	LK01	20+545 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespólone z ciekim	2 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
30.	LK01	20+545 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespólone z ciekim	2 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07
31.	LK8501	2+605 PMd	Przejście dolne dla małych zwierząt	2,2	1,5	0,07
32.	LK8501	2+850 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespólone z ciekim	2,5 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości kaŹda)	1,5	0,07

33.	LK8501	2+850 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	2 (półki obustronne, po minimum 0,75 m szerokości każda)	1,5	0,07
34.	LK8501	4+150 MK-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	15 (półki obustronne, po minimum 5,25 m szerokości każda)	1,5	0,07
35.	LK8501	4+150 MD-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	15 (półki obustronne, po minimum 5,25 m szerokości każda)	1,5	0,07
36.	LK8501	6+250 MK-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07
37.	LK8501 (tor lewy)	5+270 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu linii kolejowej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07
38.	LK8501	5+260 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07
39.	LK8501	5+270 OP-m	Przejście dolne dla małych zwierząt, w ciągu drogi towarzyszącej, zespolone z ciekim	3 (półki obustronne, po minimum 1 m szerokości każda)	1,5	0,07

69. uchyla pkt 1.3.3.1. ww. decyzji:

Na obiektach stanowiących przejścia dla zwierząt dużych i średnich zaprojektować ekrany przeciwoślśniowe drewniane z wypełnieniem (pochłaniające) o wysokości minimalnej 220 cm wzdłuż zewnętrznych krawędzi przejścia oraz poza jego krawędziami (wzdłuż ciągu komunikacyjnego) na długości minimum 50 m w obu kierunkach;

i w tym zakresie orzeka:

Na przejściach dolnych dla zwierząt należy zaprojektować i wybudować ekrany przeciwoślśniowe drewniane lub z kompozytu drewnopochodnego z wypełnieniem (pochłaniające), zgodnie z następującymi wytycznymi:

- a) minimalna wysokość 220 cm,
- b) usytuowanie powyżej całego przejścia oraz na odcinku ciągu komunikacyjnego na długości minimum 50 m w obu kierunkach (z wyjątkiem miejsc, gdzie zostaną zaprojektowane nieprzezroczyste ekrany akustyczne),
- c) w przypadku lokalizowania ekranów przeciwoślśniowych drewnianych na skarpach, zaleca się montowanie słupów nośnych pod kątem dostosowanym do nachylenia skarpy;

70. uchyla pkt 1.3.3.2. ww. decyzji:

W przypadku przepustów dla małych zwierząt, w tym płazów należy uwzględnić potrzebę zainstalowania w ich świetle półek; obustronne półki zaprojektować o szerokości min. 0,5 m każda oraz wysokości od półki do spodu konstrukcji min. 1,5 m; nawierzchnię półek przewidzieć jako ziemną - z możliwie dużym wykorzystaniem gruntu rodzimego; rzędna półek powinna znajdować się powyżej poziomu wody średniej dla danego ciek; zakończenia półek muszą być w pełni połączone z otaczającym terenem.

i w tym zakresie orzeka:

Powierzchnię przejść dla małych zwierząt i płazów oraz tereny w obrębie tych przejść zagospodarować według poniższych zasad:

- a) każde przejście z obydwu stron wyposażyć w struktury naprowadzające, połączone płynnie z półkami ziemnymi.
- b) Przy przejściach dla małych zwierząt i płazów zaprojektować, wykonać oraz utrzymywać przez cały okres eksploatacji stałe ogrodzenia ochronno-naprowadzające dla małych zwierząt i płazów, wykonane z siatki stalowej o oczku < 5 x 5 mm lub z płyt pełnych (metal/tworzywa sztuczne/beton) o wysokości min. 50 cm, z dodatkową min. 10 cm przewieszka odgiętą na zewnątrz od wygradzonego obiektu pod kątem 45-90° oraz wkopane na głębokość min. 30 cm w ziemię.
- c) Płotki należy ustawić na długości min. 100 m w każdą stronę od wlotu przepustu. Wygradzenia powinny szczelnie przylegać do skrzydeł przepustu. Wygradzenia zakończyć U-kształtną zawrotką. W miejscach przecięcia linii wygradzeń przez drogi poprzeczne należy zastosować tzw. stop-rynny.
- d) W pasie szerokości 50 cm wzdłuż płotków utrzymywać niską roślinność.

71. uchyla pkt 1.3.3.7. ww. decyzji:

W sąsiedztwie każdego przejścia zaprojektowanego dla płazów i gadów oraz innych obiektów, które mogą być wykorzystywane przez osobniki (ze względu na lokalizacje oraz parametry przejścia) należy zaprojektować wygradzenia ochronno-naprowadzające; wygradzenia należy

projektować jako pełne wygradzenia, wykonane z betonu, tworzyw sztucznych lub blachy; przy doborze materiałów należy uwzględnić wpływ warunków atmosferycznych na zwierzęta, w tym m.in. nie dopuszcza się montażu wygradzeń wykonanych z elementów metalowych w miejscach dużego nasłonecznienia; wysokość wygradzenia powinna wynosić od 40 do 60 cm, na całej jego długości, w tym m.in. w miejscach łączenia się z obiektami inżynieryjnymi; zaleca się, aby górna krawędź wygradzenia (ok. 10 cm) była odgięta pod kątem 45-90° w kierunku najścia płazów i gadów (na zewnątrz linii kolejowej), aby ograniczyć możliwość wspinania się na wygradzenie; dolną krawędź wygradzenia należy wkopać na głębokość ok. 15-20 cm; dodatkowo wygradzenie nie może posiadać żadnych ostrych elementów oraz zakończeń; zakończenia wygradzeń powinny być szczelnie połączone z obiektami inżynieryjnymi umożliwiającymi zwierzętom przemieszczanie się w poprzek linii kolejowej lub posiadać specjalne zakończenia w kształcie litery U, które będą zawracać osobniki do przejść dla zwierząt; przebieg wygradzenia ochronno-naprowadzającego dla płazów i gadów należy dostosować do przebiegu wygradzenia głównego; zaleca się prowadzenie wygradzenia ochronno-naprowadzającego dla płazów i gadów w taki sposób, aby stanowiło integralną całość z wygradzeniem głównym; wygradzenia ochronno - naprowadzające należy zawsze prowadzić do wlotów przepustów lub szczelnie łączyć z konstrukcją obiektów (w tym pełniących funkcje przejść dla zwierząt), bez względu na przebieg wygradzeń dla średnich i dużych zwierząt; w bezpośrednim pasie przylegającym do wygradzeń ochronno-naprowadzających zabrania się lokalizowania roślinności, utrudniającej przemieszczanie się, a także umożliwiającej wspinanie się i omijanie wygradzeń; powyższe wykonać w następujących lokalizacjach:

- LK 85: km: 14+280-14+780 (strona prawa), 14+335-14+785 (strona lewa), 15+365-15+580 (strona prawa), 15+370-15+585 (strona lewa), 16+460-16+560 (strona prawa), 16+460-16+560 (strona lewa), 18+085-18+190 (strona prawa), 18+085-18+190 (strona lewa), 18+615-19+020 (strona prawa), 18+615-19+000 (strona lewa), 21+250-21+520 (strona prawa), 21+250-21+520 (strona lewa), 22+970-23+180 (strona prawa), 22+965-23+175 (strona lewa), 24+815-25+045 (strona prawa), 24+810-25+040 (strona lewa), 25+350-25+585 (strona prawa), 25+350-25+585 (strona lewa);
- LK 8503: km: 2+920-3+130 (strona prawa), 2+235-2+460 (strona lewa), 4+120-4+220 (strona prawa), 3+440-3+540 (strona lewa);
- LK 8501: km: 2+495-2+940 (strona prawa), 2+270-2+720 (strona lewa), 3+460-3+560 (strona prawa), 3+230-3+330 (strona lewa), 3+885-3+985 (strona prawa), 3+655-3+755 (strona lewa), 4+110-4+400 (strona prawa), 3+885-4+175 (strona lewa), 4+745-4+845 (strona prawa), 4+510-4+610 (strona lewa), 5+450-5+555 (strona prawa), 5+180-5+400 (strona lewa);
- wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 701 w rejonie przepustu drogowego w km 16+255 na odcinku min 100 m od przepustu;

i w tym zakresie orzeka:

Należy wykonać stałe ogrodzenia ochronne dla płazów w następujących lokalizacjach:

- a) LK 85: km: 14+280-14+780 (strona prawa), 14+335-14+785 (strona lewa), 15+365-15+580 (strona prawa), 15+370-15+585 (strona lewa), 16+460-16+560 (strona prawa),

16+460-16+560 (strona lewa), 18+085-18+190 (strona prawa), 18+085-18+190 (strona lewa), 18+615-19+020 (strona prawa), 18+615-19+000 (strona lewa), 21+250-21+520 (strona prawa), 21+250-21+520 (strona lewa), 22+970-23+180 (strona prawa), 22+965-23+175 (strona lewa), 24+815-25+045 (strona prawa), 24+810-25+040 (strona lewa), 25+350-25+585 (strona prawa), 25+350-25+585 (strona lewa);

b) LK 8503: km: 2+920-3+130 (strona prawa), 2+235-2+460 (strona lewa), 4+120-4+220 (strona prawa), 3 l440-3 i 540 (strona lewa);

c) LK 8501: km: 2+495-2+940 (strona prawa), 2+270-2+720 (strona lewa), 3+460-3+560 (strona prawa), 3+230-3+330 (strona lewa), 3+885-3+985 (strona prawa), 3+655-3+755 (strona lewa), 4+110-4+400 (strona prawa), 3+885-4+175 (strona lewa), 4+745-4+845 (strona prawa), 4+510-4+610 (strona lewa), 5+450-5+555 (strona prawa), 5+180-5+400 (strona lewa);

d) wzdłuż drogi wojewódzkiej nr 701 w rejonie przepustu drogowego w km 16+255 na odcinku min 100 m od przepustu;

e) a także w dodatkowych lokalizacjach, wskazanych przez nadzór herpetologiczny.

Ogrodzenia, należy wykonać w następujący sposób:

- z siatki stalowej o wymiarach oczek 5 x 5 mm. Gdy istnieje ogrodzenie główne, o którym mowa w warunku 1.2.33, ogrodzenie ochronne dla płazów należy zintegrować z ogrodzeniem głównym,
- wysokość ponad poziom gruntu powinna wynosić minimum 50 cm,
- należy je wkopać w grunt na głębokość minimum 30 cm,
- w części górnej powinny mieć przewieszkę o długości minimum 10 cm odgiętą na zewnątrz od wyгородzonego obiektu pod kątem 45-90°,
- zakończenia wyгородzeń powinny mieć wykonane tzw. zawrotki, tj. zakończenia w kształcie litery C lub U,
- w miejscach przecięcia linii wyгородzeń przez drogi poprzeczne należy zastosować tzw. stop-rynnę,
- ogrodzeniem dogęszczającym zabezpieczyć również bramy i furtki w ogrodzeniu głównym oraz odcinki linii kolejowej na wysokości zbiorników retencyjnych/infiltracyjnych. Przedmiotowe ogrodzenia należy wykonać pod nadzorem specjalisty herpetologa,
- w pasie szerokości 50 cm wzdłuż płotków utrzymywać niską roślinność.

72. uchyla pkt 1.3.4. ww. decyzji:

Na całej długości linii kolejowej należy zaprojektować ogrodzenie; ogrodzenie winno obejmować linie kolejowe wraz z infrastrukturą towarzyszącą; ogrodzenie podstawowe - siatka stalowa o wysokości (części nadziemnej) 2,5 m; oczka siatki powinny posiadać zmienną wielkość zmniejszającą się ku dołowi; należy na całej długości ogrodzenie zakopać pod powierzchnię 18 ziemi na głębokość min. 30 cm, co zapewni stałą ciągłość szczelności ogrodzenia; aby zapewnić szczelność ogrodzenia oraz łagodne naprowadzenie zwierząt na przejścia, należy je lokalizować przy podstawach nasypów i skarp oporowych tak, aby szczelnie łączyły się z krawędzią przyczółków przejść dolnych; w przypadku przepustów dla małych zwierząt ogrodzenie podstawowe powinno przechodzić bezpośrednio ponad jego

wylotem; ogrodzenie powinno płynnie łączyć się z ekranami akustycznymi lub przeciwolśnieniowymi; w przypadku konieczności ochrony płazów i gadów przed przedostawaniem się na obszar kolejowy lub do obiektów stanowiących dla nich potencjalne pułapki (w miejscach osadników, studni, otwartych elementów systemu odwodnienia oraz innych urządzeń i budowli zagrażających bezpieczeństwu płazów i gadów) należy zaprojektować ogrodzenia ochronne; wygradzenia muszą zapewniać skuteczne zabezpieczenie wszystkich gatunków, na każdym etapie rozwoju osobniczego (w tym osobniki młode) przed wchodzeniem na obszar kolejowy; w przypadku pełnienia funkcji ochronnej, wygradzenia zaleca się projektować jako wygradzenia pełne (wykonane z betonu, tworzyw sztucznych lub blachy); ogrodzeniem ochronnym należy zabezpieczyć również bramy i furtki w ogrodzeniu głównym, a także zbiorniki retencyjne; niejasności związane ze sposobem montażu i połączeń wygradzeń dogłaszczających z innymi obiektami powinny być konsultowane z herpetologiem;

i umarza postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

73. uchyla pkt 1.3.6. ww. decyzji:

W fazie eksploatacji należy zastosować środki minimalizujące ponadnormatywne oddziaływanie akustyczne w postaci ekranów akustycznych o następujących parametrach:

Numer ekranu	Orientacyjny początek ekranu [km]	Orientacyjny koniec ekranu [km]	Wysokość	Uwagi
Strona prawa LK85				
EP-1	11+696	12+999	6,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-2A	13+300	13+600	7 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-2B	13+600	14+100	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-3	18+490	18+877	5,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-4	20+490	21+192	6,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-5	21+997	22+296	5,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-6	23+700	24+401	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-7A	25+102	25+802	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-7B*	25+802	26+520	6 m	Obustronnie pochłaniający
Strona lewa LK85				
EL-1	11+498	12+491	6 m	Obustronnie pochłaniający
EL-2	12+700	13+790	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-3	14+100	14+991	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-4	15+399	16+091	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-5	17+100	17+660	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-6	17+965	18+380	4 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-7	18+730	19+293	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-8	20+600	21+085	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-9	22+188	22+690	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-10	23+698	24+481	8 m	Jednostronnie pochłaniający
Strona lewa LK85				
EDL-1	0+430	0+590	3 m	Jednostronnie pochłaniający

*- ekran wymaga kontynuacji na sąsiednim odcinku planowanej LK85

i w tym zakresie orzeka:

W fazie eksploatacji należy zastosować środki minimalizujące ponadnormatywne oddziaływanie akustyczne w postaci ekranów akustycznych o następujących parametrach:

Numer ekranu	Orientacyjny początek ekranu [km]	Orientacyjny koniec ekranu [km]	Minimalna wysokość	Uwagi
Strona prawa LK85				
EP-1	11+696	12+999	6,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-2A	13+300	13+600	7 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-2B	13+575	14+100	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-3	18+490	18+877	5,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-4	20+490	21+192	6,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-5	21+997	22+296	5,5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-6	23+700	24+401	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-7A	25+102	25+802	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EP-7B*	25+802	26+520	6 m	Obustronnie pochłaniający
Strona lewa LK85				
EL-1	11+498	12+491	6 m	Obustronnie pochłaniający
EL-2	12+700	13+790	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-3	14+100	14+991	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-4	15+399	16+091	6 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-5	17+100	17+660	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-6	17+965	18+380	4 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-7	18+730	19+293	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-8	20+600	21+085	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-9	22+188	22+690	5 m	Jednostronnie pochłaniający
EL-10	23+698	24+481	8 m	Jednostronnie pochłaniający
Strona lewa DW718				
EDL-1	0+430	0+590	3 m	Jednostronnie pochłaniający

*- ekran wymaga kontynuacji na sąsiednim odcinku planowanej LK85

Zaprojektować i zamontować ekrany w kolorystyce stonowanej w kolorach z palety brązów, beży, zieleni lub jasnoniebieskiego z zastosowaniem przejścia tonalnego od ciemniejszych do jaśniejszych odcieni lub mozaiki min. 3 odcieni z danej palety barw zarówno po wewnętrznej, jak i zewnętrznej stronie.

74. uchyla pkt 1.3.7.

W obrębie wylotów z tuneli należy zastosować rozwiązania w postaci pokrycia materiałem dźwiękochłonnym na ścianach tych wylotów oraz ścianach murów oporowych;

i w tym zakresie orzeka:

Po prawej stronie LK85 (północno-zachodniej), na ścianach oporowych wyjazdu z tunelu w km 10+090 – 10+580 LK85 zastosować materiał dźwiękochłonny o klasie chłonności akustycznej A3. Wszystkie pozostałe ściany oporowe tunelu wykonać w sposób umożliwiający montaż materiału dźwiękochłonnego w przyszłości (z obu stron tunelu) Dylatację na wiaduktach drogowych (WD) zaprojektować po stronie zlokalizowanej w możliwie jak najdalszej odległości od terenów chronionych akustycznie (WD 13+965 WD 20+885, WD 22+095, WD 24+445 LK85 – po południowej stronie wiaduktu, WD 0+835, WD 1+670, 2+730 LK8503e – po północnej stronie wiaduktu). Studzienki kanalizacyjno-odwodnieniowe na wszystkich budowanych

i przebudowywanych drogach zaprojektować, w sposób ograniczający najeżdżanie przez koła samochodów.

75. uchyla pkt 1.3.9.

Zaprojektować system odprowadzania wód opadowych z miejsc magazynowania odpadów.

i w tym zakresie orzeka:

Zaprojektować system odprowadzania wód opadowych i roztopowych z miejsc magazynowania odpadów. Zaprojektować system odprowadzania wód opadowych z tunelu głębokiego i ramp dojazdowych z korytami odwodnieniowymi dla deszczu miarodajnego o prawdopodobieństwie wystąpienia nie większym niż 5% (raz na 20 lat). Zaprojektować zbiorniki retencyjne przechwytyjące napływającą wodę opadową z tunelu. Zarówno w przypadku dróg kołowych, jak i linii kolejowej zaprojektować system odprowadzania wód na podstawie najbardziej aktualnych, klimatycznych danych opadowych.

76. uchyla pkt 2.1. ww. decyzji:

Stwierdzam konieczność wykonania kompensacji przyrodniczej: przed likwidacją zbiorników wykorzystywanych przez płazy do rozrodu i jednocześnie kolidujących z inwestycją należy wykonać co najmniej tyle samo zbiorników zastępczych dla płazów, co zbiorników likwidowanych; zbiorniki zastępcze wykonać w km ok.: 0+650 LK8503, 14+610 LK85, 20+170 LK85;

i w tym zakresie orzeka:

Stwierdzam konieczność wykonania kompensacji przyrodniczej utraconych siedlisk płazów, zgodnie z pkt. 1.2.28 niniejszej decyzji.

77. uchyla pkt 2.1.1. ww. decyzji:

Podczas lokalizacji i budowy zbiorników zastępczych dla płazów należy uwzględnić następujące wymagania:

- zbiorniki kompensacyjne należy lokalizować w granicach lub w bezpośredniej bliskości wykazanych szlaków migracji płazów; -powierzchnia pojedynczego zbiornika zastępczego dla płazów lub kilku (2-3) mniejszych zbiorników zlokalizowanych w bezpośrednim sąsiedztwie względem siebie powinna wynosić optymalnie ok. 800 m²; powierzchnia zbiornika/ zbiorników zastępczych nie może być zbyt mała, aby nie stwarzać zwiększonego ryzyka szybkiego wysychania podczas długotrwałego braku opadów atmosferycznych;
- zbiornik kompensacyjny musi mieć łagodne, wypłycone brzegi oraz powinien być nasłoneczniony; wskazane jest usunięcie drzew i krzewów z bezpośredniego otoczenia zbiornika, by nie ocieniały jego powierzchni i by zredukować opad liści w toń zbiornika, w miarę możliwości zbiornik powinien być możliwie oddalony od ciągów komunikacyjnych mogących generować śmiertelność płazów (nie ma takiej konieczności w lokalizacjach, w których zastosowane zostaną ogrodzenia ochronne dla płazów); -zbiornik zastępczy powinien być zróżnicowany ekologicznie (zwłaszcza pod względem głębokości i linii brzegowej); w każdym zbiorniku powinny być miejsca głębsze: preferowana maksymalna głębokość w pojedynczym zbiorniku to 80 cm (nie większa niż 120-150 cm), a w mniejszych zbiornikach to ok. 30-80 cm (głębsze zbiorniki mogą zostać trwale zajęte przez ryby, co

nie jest korzystne dla płazów, zwłaszcza dla gatunków wrażliwych na presję drapieżniczą ryb); głębsze miejsca powinny znajdować się co najmniej kilka metrów od brzegów;

- powierzchnia płycizn, tj. najważniejszej strefy zbiornika (o głębokości do 30 cm) sprzyjającej wysokiej różnorodności organizmów, jak też zapewniającej dogodne warunki dla rozwoju jaj płazów i wzrostu larw w zbiorniku powinna być jak największa (do 80% powierzchni misy zbiornika), a dno i linia brzegowa zbiornika powinny być nierówne;
- realizować zbiorniki kompensacyjne w początkowej fazie budowy (optymalnie podczas prowadzenia prac przygotowawczych) w celu przenoszenia do nowo wykonanych zbiorników kompensacyjnych odławianych płazów ze zbiorników przewidzianych do zniszczenia (w przypadku zbiorników kompensacyjnych oddalonych od reszty terenu budowy i niezagrożonych negatywnym wpływem związanym z realizacją robót); ze względu na długi (kilkuletni) okres budowy, w miarę możliwości, nie należy czekać z budową zbiorników kompensacyjnych do zakończenia prac budowlanych, aby zachować ciągłość trwania siedlisk płazów w tym okresie;
- w przypadku gatunków płazów, które preferują zbiorniki wodne pokryte roślinnością wodną i nadbrzeżną (np. traszki, kumak nizinny) należy przy udziale herpetologa dokonać nasadzenia roślinności zakorzenionej w dnie i brzegach oraz wprowadzenia roślinności pływającej; w pozostałych przypadkach nowy zbiornik pozostawić do samoistnego, naturalnego zasiedlenia przez roślinność; drzewa i krzewy powinny być zasadniczo usuwane, aby nie zacieniać zbiornika i nie dawać opadu liści na jego powierzchnię (w uzasadnionych przypadkach, np. występowania w pobliżu rzekotki drzewnej dopuszcza się pozostawienie pojedynczych krzewów lub niskich drzew w sąsiedztwie zbiornika).

i w tym zakresie orzeka:

Kompensację siedlisk płazów wykonać zgodnie z zasadami określonymi w pkt. 1.2.29 niniejszej decyzji

78. uchyla pkt 2.2. ww. decyzji:

Przed likwidacją gniazda bielika *Haliaeetus albicilla* należy wykonać odbudowę/wzmocnienie 14 gniazd dla bielika *Haliaeetus albicilla* o słabej konstrukcji (spadających lub zagrożonych spadnięciem) zlokalizowanych na terenie województwa mazowieckiego, łódzkiego, kujawsko-pomorskiego, podlaskiego lub warmińsko-mazurskiego; prace związane z odbudową/wzmocnieniem gniazd należy przeprowadzić w terminie od 1 października do 31 grudnia pod nadzorem ornitologicznym; informację dotyczącą lokalizacji i zakresu prac związanych z odbudową/wzmocnieniem gniazd bielika należy przedłożyć Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie oraz właściwemu regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, w przypadku prac prowadzonych poza woj. mazowieckim;

i w tym zakresie orzeka:

Wykonać kompensację przyrodniczą dla:

- a) bielika: przed likwidacją gniazda bielika *Haliaeetus albicilla* należy wykonać odbudowę/wzmocnienie 14 gniazd dla bielika o słabej konstrukcji (spadających lub zagrożonych spadnięciem) zlokalizowanych na terenie województwa mazowieckiego oraz na terenie województwa łódzkiego, kujawsko-pomorskiego, podlaskiego lub warmińsko-mazurskiego; prace związane z odbudową/wzmocnieniem gniazd należy

przeprowadzić w terminie od 1 października do 31 grudnia pod nadzorem ornitologicznym; informację dotyczącą lokalizacji i zakresu prac związanych z odbudową/wzmocnieniem gniazd bielika należy przedłożyć Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie oraz właściwemu miejscowo regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, w przypadku prac prowadzonych poza woj. mazowieckim. Należy skompensować utratę dwóch drzew lęgowych w rewirze lęgowym pary bielików, poprzez: odbudowę istniejącego, opuszczonego gniazda w rezerwacie Wolica oraz budowę dodatkowej sztucznej platformy z gniazdem w drzewostanach rezerwatu Wolica, w niedalekiej odległości od starego, niezajętego gniazda.

- b) czajki: poprzez zaplanowanie i realizację na gruntach rolnych o powierzchni minimum 2 ha działań wspierających ochronę czajki. W zależności od rodzaju przeznaczonych na ten cel gruntów rolnych należy dopasować odpowiednie działania, w szczególności spośród następujących: odłogowanie części powierzchni użytków rolnych, co pozwala na spontaniczny rozwój roślinności i zwiększenie różnorodności siedlisk; wysiew trawiastych miedz i stref buforowych, co sprzyja zarówno ptakom lęgowym, jak i innym organizmom związanym z krajobrazem rolniczym; wysiew łąk kwietnych z wykorzystaniem mieszanek nasion rodzimych gatunków roślin, co tworzy atrakcyjne żerowiska i korzystnie wpływa na bioróżnorodność; opóźnienie koszenia łąk – ograniczenie zabiegów koszenia i wypasu na okres po zakończeniu lęgów (po 30 czerwca), co zwiększa szansę na sukces lęgowy czajki w sąsiedztwie inwestycji. – tworzenie podmokłości/oczek wodnych.
- c) terenów cennych ornitologicznie nad rzeką Utrata o powierzchni minimum 14 ha;
- d) trzmieli: poprzez założenie łąk kwietnych w rejonie planowanych przejść dla dużych i średnich zwierząt, w następujący sposób:
 - skład gatunkowy: zastosować kombinację rodzimych gatunków roślin zielnych: co najmniej 2 gatunki jednorocznych, co najmniej 2 gatunki dwuletnich, co najmniej 10 gatunków wieloletnich. Przy czym należy z tego użyć co najmniej 4 gatunki kwitnące na przedwiośniu, 4 gatunki wiosną, 2 jesienią. Gatunki: lebiódka pospolita, dziurawiec pospolity, mniszek lekarski, krwawnik pospolity, wrotycz pospolity, wyka ptasia/wyka kosmata, babka lancetowata, koniczyna łąkowa, koniczyna biała, świerzbica polna, mikołajek płaskolistny, chabry (driakiewnik, łąkowy, nadreński), podbiał pospolity, dziewanny (drobnokwiatowa, pospolita, kutnerowata, wielkokwiatowa), ślaz zygmarek, złocień pospolity, ostrożeń lancetowaty, żmijowiec zwyczajny, komonica zwyczajna, nostrzyk biały, nostrzyk żółty;
 - w przypadku roślin jednorocznych i dwuletnich należy je wysiać dwukrotnie (czyli wysiewać w 1 roku i w 2 roku). W przypadku bylin należy zastosować częściowo wysiew (2 lata), częściowo sadzonki (zaprojektować nasadzenia w grupach lub w rzędach – co zwiększy możliwości późniejszego przetrwania gatunków, gdyż zmieszanie jednostkowe może doprowadzić do opanowania powierzchni przez np. jeden gatunek, a rośliny sadzone w grupach są bardziej odporne na konkurencję ze strony innych roślin),

- łąkę kosić raz w roku przez 10 lat. W ciągu pierwszych 5 lat po posadzeniu należy przed wykoszeniem dokonać kontroli udatności nasadzeń. W przypadku gdy któryś z gatunków obecnych na łące kwietnej stanie się ekspansywny, tj. gdy będzie pokrywał (w skali Braun-Blanqueta) więcej niż 50% powierzchni; a także gdy udział gatunków traw (ogółem) będzie przekraczał 40% pokrycia, należy ograniczać ich udział poprzez usuwanie części osobników i dosadzanie w jego miejsce rodzimych gatunków konkurujących. W ciągu kolejnych pięciu lat, kontroli dokonywać co 2 lata.
- w przypadku założenia łąki w obrębie już istniejących trwałych użytków zielonych, nie należy wysiewać ani dosadzać roślin, ale zapewnić regularne koszenie (1 raz w roku przez 10 lat) wraz z wywiezieniem biomasy.

79. uchyla pkt 3.1.1. ww. decyzji:

Zaleca się przyjęcie następujących metod prowadzenia monitoringu:

a) Przejścia dla średnich i dużych zwierząt:

- odnajdywanie tropów i odchodów w obrębie przejścia,
- instalacja w środkowej części oraz na obu końcach obiektu rynien (pasów) z piaskiem (w okresie bezśnieżnym); kontrole takie, powinny być prowadzone 1 raz w tygodniu w okresie największej aktywności zwierząt, uwzględniając jednak każdą z pór roku,
- tropienia po świeżych opadach śniegu na przejściu oraz na ustalonych transektach w sąsiedztwie przejścia - najlepiej około 2-3 doby po ustaniu opadu (w sezonie zimowym); kontrole te powinny być prowadzone 4 razy w ciągu zimy;

b) Przepusty dla małych zwierząt, w tym dla płazów:

- odnajdywanie tropów i odchodów w obrębie przejścia,
- instalacja w środkowej części oraz na obu końcach obiektu rynien (pasów) z piaskiem (w okresie bezśnieżnym); kontrole takie, powinny być prowadzone 1 raz w tygodniu w okresie największej aktywności zwierząt, uwzględniając jednak każdą z pór roku,
- tropienia po świeżych opadach śniegu na przejściu oraz na ustalonych transektach w sąsiedztwie przejścia
- najlepiej około 2-3 doby po ustaniu opadu (w sezonie zimowym); kontrole te powinny być prowadzone 4 razy w ciągu zimy,
- bezpośrednie obserwacje płazów w okresie migracji i rozrodu, kuwety z tuszem i płachty papieru;

c) Ocena szczelności ogrodzeń ochronno-naprowadzających:

- co roku kontrolować jakość i szczelność wykonanego stałego ogrodzenia dla płazów (ochronno-naprowadzającego), które przeznaczone jest również dla drobnych ssaków;

i w tym zakresie orzeka:

Prowadzić monitoring według poniższych zasad:

1. przejścia dla dużych i średnich zwierząt:

- a) metodyka: identyfikacja gatunków i osobników w trakcie obserwacji przy pomocy kamer automatycznych (fotopułapek lub kamer monitoringu wizyjnego), instalowanych na słupach ekranów, podporach pośrednich, ścianach zewnętrznych lub słupach wsporczych; fotopułapki muszą obejmować zasięgiem (czujniki ruchu, doświetlacze IR)

szerokość przejść zidentyfikowaną i wybraną w trakcie wcześniejszych tropień, o których mowa w pkt. b – identyfikacja przebiegu szlaków migracji/miejsc koncentracji tropów pod estakadami;

b) harmonogram:

- II rok po oddaniu linii do eksploatacji – tropienia wstępne, w celu identyfikacji osi/szlaków koncentracji migracyjnej na całej powierzchni i w bezpośrednim otoczeniu estakad, tropienia na gruncie rodzimym – co najmniej 4 kontrole w okresach 15.03-15.05 oraz 15.09-15.11 oraz dodatkowe tropienia na śniegu – w przypadku wystąpienia korzystnej pokrywy, zalegającej przez okres co najmniej 7 dni (termin i możliwość wykonania zależne od warunków śnieżnych);
- od 3 do 5 roku po oddaniu linii do eksploatacji, ciągłe sesje wideomonitoringu w okresie wiosennym (15.03-15.05) oraz jesiennym (15.09-15.11) – kontrole funkcjonowania kamer minimum co 14 dni;

c) cel: ocena skuteczności funkcjonowania przejść z wyszczególnieniem intensywności i częstotliwości użytkowania wszystkich przejść dla dużych i średnich zwierząt z określeniem liczby osobników i wskazanie koniecznych do wykonania działań poprawiających funkcjonalność monitorowanych przejść

2. przejścia dla płazów i małych zwierząt:

1.3.metodyka: identyfikacja gatunków oraz określenie ich liczebności i kierunków przemieszczania w trakcie bezpośrednich obserwacji prowadzonych w okresach wiosennych migracji rozrodczych w porze wieczornej i nocnej, realizowanych poprzez piesze kontrole z latarkami, a także pięciu wybranych przejść za pomocą fotopułapek;

1.4.harmonogram: 2., 3., 5. rok po oddaniu linii do eksploatacji, fotopułapki, obserwacje bezpośrednie - kontrole codzienne, w porze wieczornej i nocnej, w trakcie dogodnych warunków pogodowych, przez cały okres trwania sezonowych migracji wiosennych wszystkich gatunków potwierdzonych w otoczeniu przejścia, początek migracji wyznaczy herpetolog przez prowadzenie wstępnych obserwacji warunków pogodowych i przebiegu hibernacji,

1.5.cel: ocena skuteczności funkcjonowania przejść, a także wskazanie koniecznych do wykonania działań poprawiających funkcjonalność monitorowanych przejść.

3. ocena stanu technicznego, drożności i zagospodarowania przejść (wszystkie przejścia):

4. ekspercka ocena stanu technicznego i środowiskowych uwarunkowań przejścia - na podstawie obserwacji terenowych, z uwzględnieniem: oceny udatności i stanu rozwoju roślinności naprowadzającej i osłonowej, oceny stanu i skuteczności dodatkowych struktur naprowadzających i siedliskotwórczych (karpy, głązy) oraz stanu zabezpieczeń (szczelność ogrodzeń, zabezpieczenia przed przejazdami); identyfikacja śladów niepożądanego aktywności ludzi (przejazdy, piesi, aktywność rekreacyjna) w strefach przeznaczonych dla zwierząt, wraz z oceną jej intensywności i wskazaniem możliwości ew. ograniczania;

5. ocena szczelności wszystkich ogrodzeń ochronno-naprowadzających:

a) metodyka: identyfikacja wszelkich uszkodzeń eksploatacyjnych, usterek montażowych i innych nieszczelności w ogrodzeniach, przeprowadzana w trakcie pieszych kontroli

wzdłuż zewnętrznych krawędzi ogrodzeń, na całej ich długości; szczególne uwzględnienie połączeń ogrodzeń z przejściami dla zwierząt, zabezpieczeń w miejscach przekraczania rowów oraz zabezpieczeń bram i furtek;

- b) w przypadku przejść dla płazów i małych zwierząt, a także ogrodzeń przy zbiornikach wodnych kontrola 1 raz w roku w okresie od marca do kwietnia, przed rozpoczęciem sezonowych migracji płazów; dodatkowe zbieranie informacji w trakcie bieżących kontroli przejść; ekspercka ocena z formułowaniem wniosków i zaleceń zmian. W przypadku ogrodzeń ochronno – naprowadzających dla zwierząt dużych i średnich kontrola 1 raz w roku.
- c) wszelkie stwierdzone nieszczelności mogące skutkować istotnymi zagrożeniami dla śmiertelności dużych/średnich zwierząt należy niezwłocznie naprawiać.

80. uchyla pkt 3.1.2. ww. decyzji:

Monitoring należy rozpocząć po upływie 12 miesięcy od oddania inwestycji do użytkowania i prowadzić przez okres 3 lat; wyniki monitoringu należy przedkładać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w formie pisemnej, raz w roku, w terminie do 30 listopada.

i w tym zakresie orzeka:

Wyniki monitoringu, o którym mowa w pkt 1, 2, 3 należy przedłożyć Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska oraz Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie w formie pisemnej oraz elektronicznej, raz w roku, w terminie do 30 listopada.

81. uchyla pkt 3.3. ww. decyzji:

Należy przeprowadzić 3-letni monitoring zbiorników zastępczych, w ramach którego należy corocznie kontrolować skład gatunkowy herpetofauny w miarę zarastania zbiornika w przypadku pozostawienia go do samoistnej sukcesji lub w miarę rozrastania się jej w przypadku wprowadzenia celowych nasadzeń roślinności wodnej; oszacować liczebność godujących osobników oraz notować wszelkie oznaki odbywania rozrodu przez poszczególne gatunki; w uzasadnionych sytuacjach wprowadzać pod nadzorem herpetologa korekty dotyczące, np. przebiegu linii brzegowej zbiornika, zwiększenia powierzchni zbiornika czy sposobu zagospodarowania jego misy i brzegów; po zakończeniu 3 letniego cyklu monitoringowego (nie później niż do 31 grudnia roku zakończenia monitoringu) należy przedłożyć Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie sprawozdanie zawierające oznaczenie lokalizacji danego zbiornika zastępczego, dane dotyczące wskazania gatunku lub gatunków którym dedykowany był dany zbiornik (jeżeli dokonano takiej kategoryzacji), składu gatunkowego płazów w danym roku wraz z szacunkową liczebnością stwierdzonych gatunków, zdiagnozowane zagrożenia i ewentualnie podjęte działania ochronne mające na celu poprawę warunków siedliskowych płazów w poszczególnych zbiornikach zastępczych; wskazanym jest dołączenie dokumentacji fotograficznej wraz z opisem;

i w tym zakresie orzeka:

1. Od drugiego roku po oddaniu przedsięwzięcia do użytkowania przeprowadzić 4-letni monitoring porealizacyjny w zakresie wykorzystywania przez płazy siedlisk zastępczych, w tym odtworzonych zbiorników. W uzasadnionych sytuacjach wprowadzać pod nadzorem herpetologa korekty dotyczące np. przebiegu linii brzegowej zbiornika, zwiększenia

powierzchni zbiornika czy sposobu zagospodarowania jego misy i brzegów. Wyniki monitoringu w formie raportu/sprawozdania co roku przekazywać do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska oraz do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie (nie później niż do 31 grudnia roku zakończenia monitoringu). Sprawozdanie winno zawierać oznaczenie lokalizacji danego zbiornika zastępczego, dane dotyczące gatunku lub gatunków, dla których przeznaczony był dany zbiornik, składu gatunkowego płazów w danym roku wraz z szacunkową liczebnością stwierdzonych gatunków, zdiagnozowane zagrożenia i ewentualnie podjęte działania ochronne mające na celu poprawę warunków siedliskowych płazów w poszczególnych zbiornikach zastępczych; wskazanym jest dołączenie dokumentacji fotograficznej wraz z opisem.

W ramach monitoringu ocenić stopień wykorzystania przez płazy siedlisk zastępczych (zbiorniki dla płazów) i wtórnych siedlisk (np. zbiorniki i rowy odwodnieniowe) zlokalizowanych w ich bezpośrednim otoczeniu. Należy dokonać oceny stopnia, w jakim wykorzystywane są ww. zbiorniki i czy stanowią wystarczający środek dla zapewnienia trwałego funkcjonowania lokalnych populacji płazów.

Metodyka: weryfikacja aktywności rozrodczej i ocena sukcesu rozrodczego płazów w zbiornikach zastępczych oraz zbiornikach i rowach istniejących/przepływających w ich bezpośrednim otoczeniu. Monitorowaniem objąć wszystkie zbiorniki zastępcze. Charakterystyka monitorowanych siedlisk płazów powinna zostać wykonana w oparciu o kartę stanowiska dla zbiorników i otoczenia zbiorników na terenach niżowych wskazaną w Przewodniku metodycznym GIOŚ. Obserwacje powinny być prowadzone w okresie aktywności płazów, a zatem od rozpoczęcia wiosennych migracji (zależnie od warunków pogodowych w danym roku w okresie od połowy marca do połowy kwietnia). Prace terenowe prowadzić przy zastosowaniu metod dopasowanych do poszczególnych gatunków płazów, pozwalających na stwierdzenie występowania stadiów rozwojowych płazów (zwłaszcza skrzeku, larw oraz osobników dorosłych) np. odłowy za pomocą czerpaka hydrobiologicznego w zbiornikach wodnych, obserwacja zbiorników wodnych zwłaszcza roślinności wodnej i dna zbiornika pod kątem jaj, kijanek oraz osobników dorosłych, penetracja terenu (dzienna i nocna) pod kątem potencjalnych miejsc występowania płazów, nasłuchy, etc., obserwacje deformacji wszystkich form płazów (skrzeku, kijanek, postaci juvenilnych, ciał osobników dorosłych). W czasie kontroli należy wykonać również szacunek wielkościowy rozmiarów pakietów jaj. Wszystkie kontrole w terenie winny zostać udokumentowane zapisem śladu GPS.

Monitoring zbiorników zastępczych winien również obejmować kontrolę poziomu wody, stopnia rozwoju roślinności szuwarowej i zanurzonej oraz zamulenia zbiorników. Konieczne jest sporządzenie schematycznej mapy roślinności z zaznaczonym rozmieszczeniem najważniejszych gatunków w celu śledzenia zmian w pokryciu roślinnością powierzchni zbiornika. W razie stwierdzenia dużego rozrostu roślinności lub zamulenia zbiornika należy przedstawić harmonogram i zakres działań naprawczych i/lub utrzymaniowych. Jednocześnie należy obserwować rozwój populacji ryb w zbiornikach, a w przypadku stwierdzenia zagrożenia populacji płazów należy zaproponować działania minimalizujące. Należy obserwować stan zachowania brzegów i monitorować ewentualne

procesy erozyjne, które mogą doprowadzić do wypływania wody lub zasypywania zbiorników. W każdym roku obserwacji (1-krotnie), w odpowiedniej fazie fenologicznej zweryfikować najbliższe otoczenie zbiorników zastępczych, sprawdzając stan roślinności (głównie drzew i krzewów oraz podszytu), obecność wykonanych w ramach kompensacji potencjalnych miejsc do schronienia i zimowania. W przypadku niepokojących sygnałów (zamieranie roślin lub zwierząt, nieprzyjemny zapach wody, zmętnienie wody), należy określić dalszy sposób postępowania ze wskazaniem zakresu działań naprawczych i utrzymaniowych oraz harmonogramu ich wykonania.

Monitoring płazów powinien być prowadzony przez specjalistę herpetologa.

2. Prowadzić monitoring udatności i trwałości nasadzeń kompensujących wycinkę drzew, a także nasadzeń w obrębie przejść dla zwierząt, służących migracji nietoperzy, w okresie 6 lat od ich posadzenia (w 1., 2., 4. i 6. roku). Sprawozdanie z wykonania monitoringu corocznie, w terminie do 6 miesięcy od jego wykonania przedkładać Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska oraz Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie.

82. uchyla pkt 4 ww. decyzji:

Stwierdzam konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy ooś obejmującej:

4.1. z zakresu ochrony przyrody:

- 4.1.1.** doszczegółowienie ilości oraz charakterystyki drzew i krzewów przeznaczonych do wycinki, poprzez podanie zestawienia gatunków, wieku, wymiarów oraz stanu sanitarnego tych drzew; w celu kompensacji przewidzianej wycinki drzew i krzewów przedstawić dokładne zestawienie nasadzeń kompensacyjnych drzew i krzewów wraz z podaniem ich ilości, gatunków, parametrów oraz lokalizacji;
- 4.1.2.** doszczegółowienie ilości, lokalizacji, zagospodarowania i rozwiązań technologicznych obiektów inżynierskich pełniących funkcję przejść dla zwierząt, w szczególności w obszarze Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu; dokonać analizy budowy przejścia dla zwierząt w km 21+400 w odniesieniu do lokalizacji mostu nad rzeką Rokitnicą w km 21+340;
- 4.1.3.** doszczegółowienie działań minimalizujących w zakresie środowiska przyrodniczego, tj. lokalizacja wygrodzeń oraz zbiorników zastępczych dla płazów.

i w tym zakresie orzeka:

Stwierdzam konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś. obejmującej:

1. doszczegółowienie kompensacji wycinki drzew, a także kompensacji związanej z wywieszeniem budek dla ptaków, w następującym zakresie:
 - a) określenie liczby drzew oraz powierzchni krzewów przeznaczonych do wycinki, wraz ze wskazaniem ich wieku, pierśnicy na wysokości 1,3 m, stanu sanitarnego, w tym obecności dziupli;

- b) przedstawienie dokładnego projektu nasadzeń obejmującego utworzenie zadrzewień i zakrzewień o łącznej powierzchni minimum 12,2 ha, w tym w postaci: zieleni izolującej przy przejściach dla zwierząt – w szczególności przy przejściu dla średnich zwierząt przy magazynie Pannattoni (wraz z analizą skuteczności przewidzianych rozwiązań), 0,8 ha w granicach miasta Warszawa, 3,8 ha w granicach Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu;
 - c) przedstawienie wymagań dotyczących zakresu kompensacji związanej z wywieszeniem budek dla ptaków (określenie liczby poszczególnych typów budek i miejsc umieszczenia budek);
2. doszczegółowienie lokalizacji, zagospodarowania i rozwiązań technologicznych obiektów inżynierskich pełniących funkcję przejść dla zwierząt, w szczególności w obszarze Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu:
- a) dokonanie analizy budowy przejścia dla zwierząt w km 21+400 w odniesieniu do lokalizacji mostu nad rzeką Rokitnicą w km 21+340;
 - b) dokonanie modyfikacji parametru wysokości przejścia dolnego dla dużych zwierząt w postaci estakady nad zbiornikiem wodnym (LK8501 - tor prawy w km 3+730, LK8501 - tor lewy, w km 3+500) z 3,5 m do 5 m;
 - c) dokonanie modyfikacji parametru wysokości przejścia dolnego dla dużych zwierząt w postaci estakady nad doliną rzeki Utraty (LK85 w km 17+250, LK8503 - tor prawy w km 5+100, LK8503 -tor lewy w km 5+100) z 4,5 m do 5 m.
3. doszczegółowienie działań minimalizujących i kompensujących wpływ na środowisko przyrodnicze:
- a) przedstawienie szczegółowych rozwiązań projektowych mających na celu niezmiennictwo stosunków wodnych w obrębie siedlisk derkacza, oznaczonych jako „cenny obszar ekologiczny”, w rejonie LK8501 (str. 59 aneksu 1);
 - b) dokonanie uszczegółowienia warunków, dotyczących likwidacji zbiorników wód stojących i warunków kompensacji przyrodniczej tych zbiorników, w szczególności poprzez wskazanie lokalizacji zbiorników wód stojących, ich powierzchni, w tym powierzchni, która zostanie zniszczona, obecności gatunków chronionych i rzadkich, terminu i sposobu likwidacji, lokalizacji i zakresu kompensacji przyrodniczej tych zbiorników,
 - c) wykonanie analiz w zakresie oddziaływania inwestycji na płazy obejmujące: ocenę wpływu budowy estakady na zniszczenie siedlisk płazów w km 16+813 LK85, a także siedlisk gatunków ptaków w tym rejonie;
 - d) wyszczególnienie informacji dotyczących rozmieszczenia inwazyjnych gatunków obcych;
 - e) przeprowadzenie analiz dotyczących możliwości lokalizacji zapleczy budowy, zapleczy socjalno-biurowych, miejsc postoju pojazdów i maszyn budowlanych, parkingów oraz miejsc gromadzenia odpadów, materiałów i surowców w przypadku budowy obiektów mostowych, w kilometrażach wskazanych w zreformowanym warunku 1.2.12 zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,

- f) doszczegółowienie lokalizacji oraz sposobu wykonywania wszystkich działań kompensujących, o których mowa w zmienionym pkt 2.2 decyzji.
 - g) doprecyzowanie, które z istniejących rowów odwadniających zlokalizowanych w sąsiedztwie przedsięwzięcia można zasypać w celu spowolnienia odpływu wód opadowych do odbiorników, w tym także w związku z kompensacją utraty terenów podmokłych nad rzeką Utratą, wskazanych w pkt 79 lit.c.
4. doprecyzowanie, wzdłuż których ekranów akustycznych będzie możliwość wykonania nasadzeń drzew i żywopłotów gatunków drzewiastych: grab *Carpinus betulus*, klon zwyczajny *Acer platanoides*, lipa drobnolistna *Tilia cordata*, lub wysokich krzewów: leszczyny *Coryllus avellana*, głogu jednoszyjkowego, głogu dwuszyjkowego.
 5. doprecyzowanie, które ekrany akustyczne będą zlokalizowane poza obszarem wyłączonym od roślinności, ze względu na bezpieczeństwo prowadzenia ruchu kolejowego, tj. w odległości większej niż 6 m od zewnętrznej szyny;
 6. doprecyzowanie parametru izolacyjności akustycznej oraz wewnętrznej oraz zewnętrznej chłonności akustycznej ekranów akustycznych.
 7. zweryfikowanie możliwości skrócenia i zwiększenia wysokości ekranu akustycznego EDL-1 ze względu na ruch wysokich samochodów ciężarowych wymuszony bliską lokalizacją hali magazynowej, jak i zweryfikowanie możliwości zastosowania nieciągłego ekranu akustycznego umożliwiającego dalsze korzystanie z istniejącego lub nowego, oddalonego od budynku mieszkalnego wjazdu/wyjazdu na drogę wojewódzka nr 718 z dz. ew. 347/10, obręb Ołtarzew, gmina Ożarów Mazowiecki, powiat warszawski zachodni, województwo mazowieckie.
 8. uwzględnienie w modelowaniu propagacji hałasu aktualnych danych przestrzennych, w tym uwzględniającą halę przemysłową zlokalizowaną przy ul. Żytniej 71, 05-800 Pruszków, (dz. ew. 15/7, 16/5, 17/6, 18/11, obręb 02).
 9. zweryfikowanie czy w budynku przy ul. Żytniej 73, 05-800 Pruszków (dz. ew. 14/7, obręb 02) są spełnione właściwe warunki akustyczne w jego wnętrzu;
 10. zweryfikowanie długości ekranu akustycznego oznaczonego symbolem EL-2 pod kątem zasadności ochrony akustycznej związanej ze zlokalizowaniem budynku mieszkalnego przy ul. Żytniej 73, 05-800 Pruszków, usytuowanym na terenie przeznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę produkcyjną, składowisko, magazynową i usługową.
 11. zweryfikowanie skuteczności wydłużonego o 25 metrów (13+575 – 13+600 LK85) ekranu akustycznego EP-2B względem terenu chronionego akustycznie zlokalizowanego przy ul. Ustronnej 21, 05-850 Duchnice (dz. ew. nr 58/3, obręb 0003).
 12. doprecyzowanie metody monitoringu polegającego na badaniu ruchu pociągów na łącznikach kolejowych LK8501 oraz LK8503 w 2. i 3. roku od oddania przedsięwzięcia do użytkowania.
 13. wykonanie ekspertyzy hydrogeologicznej w celu uszczegółowienia informacji, które zbiorniki retencyjne będą szczelne, a które rozsączające oraz zoptymalizowania miejsc wykonania zbiorników kompensujących dla pól.

83. uchyla pkt 5.2. ww. decyzji:

Z zakresu ochrony przed hałasem analiza porealizacyjna powinna obejmować pomiary hałasu dla punktów wskazanych w tabeli poniżej:

Id punktu - numer receptora	Numer linii kolejowej	przybliżony km linii kolejowej	Strona linii kolejowej	Adres	Dane administracyjne
239	LK 85	11+730	lewa	Ul. Żytnia 20A, Duchnice	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki
46	LK 85	12+340	prawa	Ul. Rozłogi 1B, Duchnice	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki
326	LK 85	15+720	lewa	Ul. Stumilowego Lasu 3, Domaniewek	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
83	LK 85	18+700	prawa	Krosna Parcela 20	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
335	LK 85	18+950	lewa	Krosna Parcela 18	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
368	LK 85	24+090	lewa	Żuków 24	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
103	LK 85	24+200	prawa	Żuków 29	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
142	LK 85	29+980	prawa	Tłuste 5	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
82	LK8503	0+850 LK8503	lewa	Ceramiczna 5, Ołtarzew	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki

Analizę porealizacyjną w zakresie hałasu należy wykonać po roku od oddania do użytkowania inwestycji i przedłożyć Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie w formie drukowanej i na nośnikach cyfrowych w terminie do 18 miesięcy od dnia oddania do użytkowania inwestycji.

Po wykonaniu analizy porealizacyjnej, w przypadku niedotrzymania standardów jakości środowiska w zakresie emisji hałasu, należy zastosować odpowiednie dodatkowe zabezpieczenia minimalizujące negatywne oddziaływanie przedmiotowej inwestycji. Jeżeli nie będzie możliwości technicznych, technologicznych i organizacyjnych, by zapobiec ewentualnym przekroczeniom dopuszczalnych poziomów hałasu, należy podjąć działania mające na celu utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania.

i w tym zakresie orzeka:

1. Z zakresu ochrony przed hałasem analiza porealizacyjna powinna obejmować pomiary hałasu dla terenów chronionych akustycznie wskazanych w tabeli:

Id punktu - numer receptora	Numer linii kolejowej	przybliżony km linii kolejowej	Strona linii kolejowej	Adres	Dane administracyjne
239	LK 85	11+730	lewa	Ul. Żytnia 20A, Duchnice	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki
46	LK 85	12+340	prawa	Ul. Rozłogi 1B, Duchnice	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki
326	LK 85	15+720	lewa	Ul. Stumilowego Lasu 3, Domaniewek	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
83	LK 85	18+700	prawa	Krosna Parcela 20	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
335	LK 85	18+950	lewa	Krosna Parcela 18	Województwo mazowieckie, powiat pruszkowski, gmina Brwinów
368	LK 85	24+090	lewa	Żuków 24	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
103	LK 85	24+200	prawa	Żuków 29	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
142	LK 85	25+980	prawa	Tłuste 5	Województwo mazowieckie, powiat grodziski, gmina Grodzisk Mazowiecki
82	LK8503	0+850 LK8503	lewa	Ceramiczna 5, Ołtarzew	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni,

					gmina Ożarów Mazowiecki
70	LK85	13+400	prawa	Ustronna 21, Duchnice	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki
212	LK85	10+520	lewa	Rajdowa 80d, Konotopa	Województwo mazowieckie, powiat warszawski zachodni, gmina Ożarów Mazowiecki

2. Pomiary prowadzić w terenie w obrębie ww. terenów chronionych akustycznie. Pomiary należy wykonać w terminie od 12 do 24 miesiąca od oddania przedsięwzięcia do użytkowania, przy czym należy wykonać je w okresie potencjalnego największego ruchu pociągów, tj. od lipca do sierpnia. Należy również wykonać modelowanie propagacji hałasu na całej długości linii dla aktualnego ruchu pociągów a wyniki pomiarów hałasu uwzględnić do ewentualnej kalibracji modelu obliczeniowego. Wyniki analizy porealizacyjnej (w tym sprawozdanie z pomiarów) wraz z informacją o podjętych lub planowanych do podjęcia działań minimalizujących hałas (w przypadku stwierdzenia przekroczeń poziomów dopuszczalnych hałasu w środowisku) należy przedłożyć w terminie do 3 miesięcy od dnia wykonania ostatniego pomiaru do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie oraz do Marszałka Województwa Mazowieckiego. Wyniki z pomiarów hałasu należy przedłożyć również Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Warszawie.
3. Na łącznikach kolejowych nr 8501 oraz 8503, w 2. i 3. roku od oddania przedsięwzięcia do użytkowania, należy przeprowadzić monitoring liczby przejazdów pociągów. W raporcie z monitoringu należy wskazać liczbę i typ pojazdów, które przejechały ww. łącznikami w ciągu pełnego roku pomiarowego, jak i w poszczególne dni. Uwzględniając faktyczny ruch kolejowy na łącznikach z okresu 2 lat należy wykonać modelowanie propagacji hałasu w środowisku. Wyniki monitoringu (zbiorczo za 2 lata) oraz modelowania propagacji hałasu w środowisku należy przedłożyć do GDOŚ, RDOŚ w Warszawie oraz Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie do 3 miesięcy od zakończenia drugiego roku pomiarowego. W przypadku stwierdzenia przekroczeń dopuszczanego poziomu hałasu w środowisku stwierdzonego na podstawie ww. modelowania, należy zaproponować działania naprawcze (budowę tłumików przytorowych, ekranów akustycznych itp.).

84. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

RDOŚ w Warszawie decyzją z 7 grudnia 2023 r., znak: WOOŚ-II.420.76.2022.MBR.33, działając na wniosek Centralnego Portu Komunikacyjnego Sp. z o.o. z 9 września 2022 r., dalej CPK, a także na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 1 oraz art. 82 ust. 1 u.o.o.ś., określił środowiskowe uwarunkowania realizacji cytowanego w sentencji przedsięwzięcia.

W postępowaniu brało udział więcej niż 10 stron postępowania, w związku z czym strony postępowania zostały zawiadomione przez RDOŚ w Warszawie o wydaniu decyzji poprzez publiczne obwieszczenie (art. 49 k.p.a w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś), tj. zawiadomieniem z 7 grudnia 2023 r., znak: WOOŚ-II.420.76.2022.MBR.34. Zawiadomienie zostało upublicznione na tablicach ogłoszeń i/lub w Biuletynie Informacji Publicznej RDOŚ w Warszawie, Urzędzie Gminy Brwinów, Urzędzie Miejskim w Ożarowie Mazowieckim, Urzędzie Miasta Stołecznego Warszawy, Urzędzie Miasta Grodzisk Mazowiecki.

Stowarzyszenie Towarzystwo na Rzecz Ziemi pismem z 4 stycznia 2024 r., dalej Stowarzyszenie, złożyło odwołanie od ww. decyzji RDOŚ w Warszawie w przysługującym do tego terminie. Stowarzyszenie w odwołaniu wskazało, że:

1. CPK nie udostępnił, w sposób zgodny z przepisami, informacji o środowisku i informacji publicznej, w związku z kierowanymi bezpośrednio do niego wnioskami;
2. społeczeństwo, strony postępowania i organizacje ekologiczne nie były prawidłowo informowane przez RDOŚ w Warszawie o toczącym się postępowaniu;
3. organ nie upublicznił zawiadomień oraz treści decyzji w wersji dostosowanej do osób ze szczególnymi potrzebami;

RDOŚ w Warszawie postanowieniami z 11 stycznia 2024 r.:

- znak: WOOŚ-II.420.76.2022.MBR.36, sprostował oczywistą omyłkę ww. decyzji;
- znak: WOOŚ-II.420.76.2022.MBR.38, odmówił uzupełnienia ww. decyzji;
- znak: WOOŚ-II.420.76.2022.MBR.40, wyjaśnił część wątpliwości oraz odmówił wyjaśnienia pozostałej części wątpliwości treści ww. decyzji.

RDOŚ w Warszawie poinformował strony postępowania poprzez publiczne obwieszczenie o ww. postanowieniach, jak i o przekazaniu odwołania do GDOŚ.

Pismem z 7 marca 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.4.2024.MKW.13, oraz 7 sierpnia 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚZIL.420.4.2024.MKW.24, GDOŚ wezwał CPK do złożenia wyjaśnień, wnioskodawca udzielił odpowiedzi pismami: z 22 kwietnia 2025 r., z 17 czerwca 2025 r., z 3 lipca 2025 r., z 4 września 2025 r.

W trakcie postępowania drugoinstancyjnego GDOŚ na bieżąco informował strony postępowania o etapach trwającego postępowania, w tym o podejmowanych czynnościach administracyjnych. GDOŚ zawiadomieniami z 22 grudnia 2025 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.23.2024.MKW.29 i DOOŚ-WDŚII.420.23.2024.MKW.30, poinformował strony postępowania o zebraniu całego materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie. Strony postępowania, za wyjątkiem CPK, nie skorzystały z przysługującego im prawa do zapoznania się z zebranym materiałem dowodowym oraz składania uwag i wniosków.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Główne przedsięwzięcie objęte zakresem wniosku CPK z 9 września 2022 r. polega na budowie nowego odcinka linii kolejowej nr 85 (LK85) pomiędzy stacją kolejową Warszawa Zachodnia a planowanym lotniskiem CPK. Jego łączna długość wyniesie ok. 26,5 km. Dodatkowo przedsięwzięcie zostanie także powiązane z linią kolejową nr 1 (LK1) oraz linią

kolejową nr 3 (LK3). W ramach realizacji tego przedsięwzięcia zostaną zrealizowane przedsięwzięcia towarzyszące, polegające na przebudowie istniejącej infrastruktury oraz budowie ujęcia wód podziemnych.

Budowa LK85 wraz z łącznikami należy do grupy przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, gdyż zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 29 rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), dalej r.o.o.ś., decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymagają linie kolejowe wchodzące w skład infrastruktury transportu kolejowego transeuropejskiej sieci transportowej, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2024/1679 z dnia 13 czerwca 2024 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej, zmieniające rozporządzenia (UE) 2021/1153 i (UE) nr 913/2010 oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 1315/2013, dalej rozporządzenie UE.

Organem ochrony środowiska właściwym rzeczowo do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia kolejowego, zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. t u.o.o.ś., jest regionalny dyrektor ochrony środowiska. Właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, zgodnie z art. 21 § 1 k.p.a., z uwagi na położenie nieruchomości, na których terenie planuje się przedsięwzięcie, tj. województwo mazowieckie i łódzkie, a także z uwagi art. 123 ust. 1 u.o.o.ś. oraz na § 2 pkt 2 załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie nadania statutu Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Warszawie (Dz. U. z 2023 r. poz. 2004), właściwym organem ochrony środowiska do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, rzeczowo i miejscowo, jest RDOŚ w Warszawie. Powyższe uzasadnia właściwość GDOŚ w tej sprawie, jako organu odwoławczego, który zgodnie z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś. pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska.

Mając na uwadze wyrażoną w art. 15 k.p.a. zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, którego istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wniosku o wydanie decyzji, raportu wraz z uzupełnieniami, stanowisk organów współdziałających, uwag stron, podmiotów na prawach stron i społeczeństwa, a także wniesionego odwołania. W toku postępowania odwoławczego organ II instancji rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych, znajdując podstawy uzasadniające zreformowanie treści decyzji RDOŚ w Łodzi z 7 grudnia 2023 r.

Wskazać należy, że druga instancja postępowania administracyjnego to także instancja merytoryczna, co wynika z treści art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a., zgodnie z którym organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla decyzję organu I instancji w całości lub części - i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy. Przyznanie przez ustawodawcę temu organowi uprawnień reformatoryjnych oznacza, że organ ten ma obowiązek oceny nie tylko ustaleń dokonanych przez organ I instancji, ale również rozpatrzenia sprawy w pełnym zakresie. Podkreślić ponadto należy, że organ odwoławczy rozpatruje sprawę, a nie odwołanie. Zasada

dwuinstancyjności oznacza, że w wyniku złożenia odwołania lub zażalenia sprawa administracyjna będzie w całości przedmiotem postępowania przed organem II instancji. Rodzi to obowiązek dwukrotnego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, dwukrotnego ustalenia stanu faktycznego i dwukrotnej wykładni przepisów prawa. Zasada ta nie wyklucza przy tym dokonania odmiennej oceny materiału dowodowego zgromadzonego już w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Organ odwoławczy nie jest bowiem organem stricte kontrolującym prawidłowość rozstrzygnięcia organu I instancji, ale samodzielnie, w oparciu o już zgromadzone (ewentualnie uzupełnione) dowody, ponownie rozstrzyga sprawę. Ponowne rozstrzygnięcie sprawy oznacza zatem dokonanie ponownych ustaleń faktycznych, a nie tylko przyjęcie tych, które wynikają z rozstrzygnięcia organu I instancji (wyrok WSA w Poznaniu z 9 maja 2024 r. sygn. akt II SA/Po 560/23).

Analiza materiału dowodowego zebranego przez RDOŚ w Warszawie wykazała, że nie zostały ustalone wszystkie istotne, mające znaczenie dla sprawy, okoliczności faktyczne, wobec czego GDOŚ wezwał wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień oraz uzupełnienia raportu.

Zgodnie z wyrokiem WSA w Poznaniu z 7 lipca 2020 r., sygn. akt IV SA/Po 320/20, organ odwoławczy powinien podjąć wszelkie możliwe kroki w celu merytorycznego załatwienia sprawy, a nie uwalniać się od obowiązku orzekania, przekazując sprawę organowi pierwszej instancji. Jednocześnie ma prawo do tego, aby własne orzeczenie, którego nieodłączną częścią jest uzasadnienie, sformułować w taki sposób, który doprowadzi do usunięcia wad rozstrzygnięcia (wskazanego w podstawie) i uzasadnienia orzeczenia organu pierwszej instancji.

W tej sprawie GDOŚ podjął wszelkie możliwe kroki w celu merytorycznego załatwienia sprawy, a w wyniku wezwań w toku postępowania odwoławczego, dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. GDOŚ usunął też braki i błędy popełnione przy wydawaniu decyzji przez RDOŚ w Warszawie. GDOŚ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

GDOŚ zaznacza, że wszystkie przedsięwzięcia kolejowe cechuje szereg bezpośrednich, pośrednich i wtórnych oddziaływań, które w większym lub mniejszym stopniu mogą wpływać zarówno na środowisko, jak i na zdrowie ludzi. Organy obu instancji są odpowiedzialne za rozpoznanie wszelkich negatywnych, znaczących oddziaływań na środowisko, które mogą mieć miejsce w związku z budową, eksploatacją i likwidacją przedsięwzięcia. Biorąc pod uwagę, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest co do zasady pierwszą decyzją, jaką wnioskodawca musi uzyskać w całym procesie inwestycyjnym, ustalenia w niej zawarte mają kluczowe znaczenie dla dalszych etapów procesu inwestycyjnego. Ze względu na mnogość aspektów poruszanych w uzasadnieniu tej decyzji, GDOŚ w pierwszej kolejności wyjaśnił powody, dla których zdecydował się zakończyć postępowanie rozstrzygnięciem wskazanym w sentencji, a następnie uzasadnił wprowadzone przez siebie zmiany w warunkach realizacji przedsięwzięcia, a także odniósł się do zarzutów poruszanych w odwołaniu oraz uwag i wniosków, złożonych przez uczestników postępowania.

Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter związany, co oznacza, że w przypadku braku przeszkód do jej wydania, określonych w przepisach prawa, organ wydający

decyzję jest zobowiązany do ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

W myśl art. 80 ust. 2 u.o.o.ś. właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zaznaczenia jednak wymaga, że w przypadku omawianego przedsięwzięcia nie jest wymagana zgodność jego lokalizacji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zgodnie z art. 59a ust. 4 pkt 12 u.o.o.ś., inwestycja lub inwestycja towarzysząca, realizowana na podstawie przepisów ustawy z 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1747 ze zm.), dalej u.c.p.k., nie wymaga takiej analizy. W związku z powyższym, zarówno organ I instancji, jak i organ odwoławczy odstąpiły od analizy zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującymi miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzec co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umorzyć postępowanie I instancji w całości albo w części. Uchylenie decyzji w oparciu o art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. będzie miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie merytoryczne organu odwoławczego jest niezgodne z rozstrzygnięciem organu I instancji. Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwie zastosowanym przepisie prawa materialnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i orzekając co do istoty sprawy, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest w tym zakresie nieprawidłowe z uwagi na niezgodność z przepisami prawa lub z punktu widzenia celowości podjętego rozstrzygnięcia. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu I instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ uchylił część warunków decyzji RDOŚ w Warszawie z 7 grudnia 2023 r. i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy.

Natomiast uchylenie decyzji i umorzenie postępowania organu I instancji – art. 138 § 1 pkt 2 in fine k.p.a. może mieć miejsce w sytuacji, gdy postępowanie to było bezprzedmiotowe. Przesłanka bezprzedmiotowości wystąpi, gdy brak było podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy w ogóle, bądź nie było podstaw do rozpoznania jej w drodze postępowania administracyjnego, czy też tylko w drodze postępowania administracyjnego prowadzonego przed tym organem pierwszej instancji (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2016, str. 619). Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do pozostałej części uchylonych warunków skarżonej decyzji.

Zgodnie z kolei z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu

I instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu I instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. W ocenie GDOŚ w pozostałej części zaskarżona decyzja jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Prawo do wniesienia odwołania przez organizację ekologiczną

Postępowanie odwoławcze zostało zainicjowane przez Stowarzyszenie, które nie brało udziału w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, lecz uaktywniło się w momencie złożenia odwołania. Legitymację Stowarzyszenia do wniesienia odwołania GDOŚ rozpatrzył zatem w myśl przepisów szczególnych, dotyczących udziału w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organizacji ekologicznych. Zgodnie z art. 44 u.o.o.ś. organizacja ekologiczna to stowarzyszenie, które prowadzi działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Stowarzyszenie, jak wynika ze statutu (KRS 0000045778), prowadzi działalność ekologiczną bez przerwy, od dnia dokonania pierwszego wpisu do KRS, tj. od 5 października 2001 r. Nadmienić należy, że postępowanie było przeprowadzone przy udziale społeczeństwa (art. 79 ust. 1 u.o.o.ś.), gdyż zgodnie z art. 59 ust. 1 u.o.o.ś., dotyczyło przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. W związku z łącznym spełnieniem wszystkich przesłanek wskazanych w art. 44 u.o.o.ś., GDOŚ stwierdził, że Stowarzyszenie jest organizacją ekologiczną i miało prawo do złożenia odwołania w tej sprawie.

Udział społeczeństwa, sposób zawiadamiania, uchybienia CPK przy udostępnianiu informacji

Stowarzyszenie wskazało, że CPK nie udostępnił mu wnioskowanych informacji o środowisku. Stawiany zarzut nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ wykracza poza zakres postępowania administracyjnego. Zarówno GDOŚ, jak i RDOŚ w Warszawie nie są władne do oceny czynności podejmowanych przez inwestora poza ramami prowadzonego postępowania, a taką czynnością bezsprzecznie jest udostępnianie informacji o środowisku przez CPK osobom trzecim, niezależnie od prawidłowości tej czynności. Wskazana przez Stowarzyszenie sytuacja miała miejsce w pierwszej połowie 2021 r., tj. ponad rok przed wszczęciem postępowania administracyjnego przez RDOŚ w Warszawie. Podkreślenia wymaga, że Stowarzyszenie nie brało udziału w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a po złożeniu odwołania, jako podmiot na prawach strony nie skorzystało z prawa do zapoznania się z aktami sprawy.

W zakresie udziału społeczeństwa GDOŚ nie ma wątpliwości, że społeczeństwo ma prawo do informacji o działaniach prowadzonych przez RDOŚ w Warszawie. Od wszczęcia postępowania wiadomym był fakt, że konieczne będzie przeprowadzenie oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, co wiąże się z obowiązkiem zapewnienia udziału społeczeństwa. Prawidłowe informowanie o postępowaniu nie tylko wzmacnia zaufanie obywateli do władz publicznych, ale także umożliwia im realny udział w podejmowaniu decyzji.

GDOŚ nie może zgodzić się z zarzutem Stowarzyszenia, że społeczeństwo, jak i strony postępowania, nie były informowane o sprawie. W omawianym przypadku RDOŚ w Warszawie, w przypadku stron postępowania, na bieżąco, w sposób szczegółowy, informował o etapach prowadzonego postępowania, czym dopełnił obowiązku polegającego na zapewnieniu czynnego udziału stron w postępowaniu, a w przypadku społeczeństwa również dopełnił obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 33 u.o.o.ś.

W kwestii zaś zawiadamiania stron postępowania, Stowarzyszenie nie może oczekiwać od RDOŚ w Warszawie, że ten każdorazowo będzie kierował obwieszczenia do każdej strony postępowania za pośrednictwem korespondencji bezpośredniej. Naturalnym bowiem następstwem budowy niemal 26 kilometrowego przedsięwzięcia (plus odnogi), na terenie kilku gmin jest to, że w postępowaniu bierze udział zdecydowanie ponad 10 stron postępowania, w związku z czym zgodnie z art. 49 k.p.a. i art. 74 ust. 3 u.o.o.ś., strony zawiadamiane są poprzez publiczne obwieszczenie, co miało miejsce w omawianym przypadku. Wobec powyższego nie jest słuszny zarzut, że RDOŚ w Warszawie powinien był kierować wszelką korespondencję dotyczącą postępowania bezpośrednio do każdej strony postępowania.

Stowarzyszenie dodatkowo wskazało, że układ strony internetowej (Biuletynu Informacji publicznej, dalej BIP) RDOŚ w Warszawie, został intencjonalnie zaprojektowany w sposób mający na celu utrudnienie odnalezienia na niej jakiegokolwiek informacji o prowadzonym postępowaniu.

Zarówno GDOŚ, jak i regionalne dyrekcje ochrony środowiska korzystają ze zunifikowanego wzoru strony internetowej, wykorzystywanego przez większość jednostek administracji rządowej. Sposób wyświetlania na nich informacji (jedno pod drugim) wynika z konstrukcji tych stron internetowych i jest niezależny od organów, prowadzących omawiane postępowanie. W omawianym przypadku RDOŚ w Warszawie zamieścił zawiadomienia na BIP, grupując je latami. Wskazał przy tym ich daty, znak, a także nazwę przedsięwzięcia. Po otwarciu zakładki każdego zawiadomienia użytkownik jest przekierowywany do pliku elektronicznego, w którym znajduje się treść zawiadomienia, bądź decyzji lub postanowienia. Wskazania wymaga, że zarówno nazwa przedsięwzięcia, jak i znak sprawy są zamieszczane na stronie internetowej w sposób maszynowy, w związku z czym możliwe jest indeksowanie tekstu przez wyszukiwarki internetowe. Niezależnie od powyższych, ogólnodostępnych zewnętrznych rozwiązań, BIP RDOŚ w Warszawie również posiada wyszukiwarkę umożliwiającą przeszukanie informacji na dany temat na wszystkich rządowych stronach internetowych. Wyszukiwarka ta umożliwia zatem odnalezienie informacji o prowadzonym postępowaniu po wpisaniu kluczowych słów, nawet w przypadku braku wiedzy o dokładnej nazwie i znaku postępowania. Wyszukiwarka działa tym sprawniej, im więcej informacji zostanie w nią wprowadzonych, a precyzja i dokładność są uzależnione przede wszystkim od wyboru jednego z wielu organów administracji, w tym przypadku RDOŚ w Warszawie. Uzupełniając wskazując, że zawiadomienia w sprawie były upubliczniane nie tylko w BIP i na tablicy informacyjnej RDOŚ w Warszawie, lecz również w gminach, tj. najmniejszych jednostkach samorządu terytorialnego, w sposób zwyczajowo przez nie przyjęty (w tym także na BIP). W związku z powyższym nie sposób zgodzić się ze stawianymi zarzutami, jakoby

RDOŚ w Warszawie uchybił obowiązkowi informacyjnemu i utrudniał dostęp do informacji o postępowaniu.

Stowarzyszenie wskazało również, że RDOŚ w Warszawie upublicznił decyzję z 26 stycznia 2024 r. w formie utrudniającym jej odczyt przez osoby ze szczególnymi potrzebami. Powyższe, zdaniem Stowarzyszenia, dotyczy również publikowanych obwieszczeń. Dodatkowo Stowarzyszenie wskazuje, że RDOŚ w Warszawie powinien publikować zawiadomienia i rozstrzygnięcia w wersjach dostępnych dla osób ze szczególnymi potrzebami, tj. poprzez odpowiednie sformatowanie tekstu.

GDOŚ podziela w części zarzuty Stowarzyszenia, wskazując, że RDOŚ w Warszawie upublicznił jedynie skan decyzji z 26 stycznia 2025 r. Mało skuteczne jest opublikowanie skanu, w przypadku którego zainteresowani co prawda mogą się zapoznać z treścią dokumentu, ale nie mogą wyszukiwać konkretnych słów, bądź wykorzystać narzędzi umożliwiających czytanie go na głos. Wskazania wymaga, że wszystkie zawiadomienia i postanowienia upubliczniane w tej sprawie przez RDOŚ w Warszawie również były udostępnione w formie skanu, nawet w sytuacji gdy, jak wynika z akt sprawy, były podpisane elektronicznie. GDOŚ dąży do tego, aby strony postępowania i społeczeństwo miały możliwie jak najlepszy dostęp do informacji o prowadzonych postępowaniach, wobec czego na bieżąco kontroluje, w jaki sposób regionalni dyrektorzy ochrony środowiska publikują zamieszczane przez nich treści, a także czy są one dostosowane dla osób ze szczególnymi potrzebami oraz czy regionalni dyrektorzy wykorzystują narzędzia umożliwiające dotarcie do społeczeństwa i stron postępowań w przypadku informowania ich przez BIP urzędu. W związku z podniesionym przez Stowarzyszenie zarzutem, GDOŚ pismem z 27 marca 2026 r., znak: DOOŚ-WDŚII.420.23.2024.MKW.33, zobowiązał RDOŚ w Warszawie do zamieszczenia w BIP decyzji z 7 grudnia 2023 r. w formie tekstu maszynowego (a nie skanu), tj. w sposób umożliwiający wyszukiwanie i odczytywanie tekstu przez przeznaczone do tego narzędzia. Przy tej okazji GDOŚ przypomniał o obowiązku każdorazowego publikowania wszystkich treści na BIP w formie dostępnej cyfrowo. Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 4 kwietnia 2019 r. o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1440 ze zm.), podmiot publiczny ma zapewnić dostępność cyfrową przez spełnienie przez jego stronę internetową, zarządzane elementy strony internetowej, jego aplikację mobilną lub zarządzane elementy aplikacji mobilnej wymagań określonych w załączniku do tej ustawy.

Gleba i inwazyjne gatunki obce

W trakcie realizacji przedsięwzięcia będą powstawały masy ziemne tymczasowo deponowane w pryzmach. GDOŚ zdecydował się w zmienionym pkt 1.2.14. decyzji na wskazanie hierarchii postępowania z glebą, gdzie jako najważniejsze wskazał ponowne jej wykorzystanie w miejscu prowadzenia prac. Dzięki temu po pierwsze mniej energii trzeba będzie zużyć do jej przemieszczenia, a po drugie gleba o podobnych właściwościach pozostanie w obszarze zbliżonym do miejsca jej wydobywania. GDOŚ doprecyzował również zasady, jakie należy zastosować przy formowaniu pryzm. Są ku temu dwa powody, pierwszym z nich jest zminimalizowanie ryzyka zasiedlenia pryzm przez ptaki, a drugim jest zminimalizowanie ryzyka pogorszenia właściwości fizykochemicznych i biologicznych gleby.

Aby zniechęcić ptaki do zakładania gniazd w przyrmach GDOŚ nakazał, aby kąt formowania ramion przyrm nie przekraczał 30 stopni. Alternatywnie, gdy nie jest możliwe zachowanie ww. kąta, należy zabezpieczyć przyrmy siatką utrudniającą bądź uniemożliwiającą zakładanie gniazd na ramionach przyrmy. RDOŚ w Warszawie uprzednio nakazał formowanie skarp do 65 stopni, lecz nadal stwarzało to ryzyko zakładania w nich lęgów przez gatunki chronione gniazdujące w skarpach, takie jak np. jaskółka brzegówka. GDOŚ usunął uprzedni zapis dotyczący konieczności kształtowania łagodnych skarp w przypadku wykopów, gdyż realizacja tego warunku spowodowałaby znaczny wzrost zajętości i przekształcenia terenów, w związku z prowadzeniem wykopów.

Drugim powodem jest zminimalizowanie ryzyka zachodzenia procesów gnilnych wewnątrz przyrmy spowodowanych zbyt małą ilością tlenu. Wykonanie przyrm w sposób wskazany przez GDOŚ umożliwi jej stałe napowietrzanie, co ograniczy utratę cennej materii organicznej, związaną z zachodzeniem procesów beztlenowych. Ze względu na to, że trudnym do określenia jest czas, w którym gleba będzie magazynowana w przyrmach, GDOŚ nałożył obowiązek obsiania ich mieszkanką traw w celu ograniczenia erozji wodnej i wietrznej. Obecność roślin motylkowych w puli nasion wesprze proces wiązania azotu, co pozwoli nie tylko zachować, lecz w niektórych przypadkach także poprawić parametry gleby jako materiału, który będzie wykorzystany w pracach odtworzeniowych lub rekultywacyjnych. Alternatywnie dopuszczono przykrycie przyrm geowłókniną, co również zabezpiecza glebę przed przesuszeniem i erozją. Zakazano lokalizowania przyrm w zagłębieniach, co ma zapobiec zalewaniu ich wodą i rozmywaniu. Wszystkie opisane działania mają na celu zapobiegnięcie deprecjacji właściwości składowanego humusu poprzez zagęszczenie, a także pogorszenie struktury, napowietrzenia i właściwości biologicznych. GDOŚ zdecydował się także uchylić pkt 1.2.16 i pkt 1.2.63., w którym RDOŚ w Warszawie powielał zapis odnoszący się do wskazania hierarchii postępowania z glebami.

W przypadku zaś inwazyjnych gatunków obcych stanowiących zagrożenie dla Polski i Unii Europejskiej, zostały one wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii i listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Polski, działań zaradczych oraz środków mających na celu przywrócenie naturalnego stanu ekosystemów (Dz. U. z 2022 r. poz. 2649), dalej r.i.g.o. Oczyszczanie maszyn z resztek roślinnych i ziemi przed opuszczeniem obszaru zminimalizuje ryzyko niekontrolowanego rozprzestrzenienia diaspor ww. gatunków roślin.

Przed zdarciem wierzchniej warstwy gleby (zmieniony pkt 1.2.14.) ważne jest zweryfikowanie, czy na powierzchni ziemi nie znajdują się gatunki obce ani inwazyjne gatunki obce. Wyłącznie gleba pozbawiona gatunków obcych może być swobodnie deponowana do dalszego jej wykorzystania, w innym przypadku należy podjąć działania uniemożliwiające migrację tych gatunków w środowisku. GDOŚ doprecyzował pkt 1.2.14. o kwestie gatunków obcych, w szczególności inwazyjnych (IGO), gdyż etap budowy może spowodować ich przemieszczanie, co jest zakazane zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o gatunkach obcych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1589), dalej u.i.g.o. Należy zaznaczyć, że zawlekanie gatunków obcych z różnymi materiałami służącymi jako podłoże, odbywa się na dużą skalę

przede wszystkim wskutek transportu ziemi w związku z pracami inwestycyjnymi (Analiza dróg niezamierzonego wprowadzania lub rozprzestrzeniania się gatunków obcych wraz z opracowaniem planów działań dla dróg priorytetowych, GDOŚ, 2018 r., str. 55). Ziemia z terenów przeznaczonych pod inwestycje, w szczególności znajdujących się w obrębie terenów podmiejskich, często zawiera fragmenty roślin inwazyjnych, które potrafią zregenerować się nawet z małych kawałków korzeni lub z banku nasion w glebie. Dane raportu i aneksu nr 2 (str. 51-52) wskazują na obecność inwazyjnych gatunków roślin w granicach przedsięwzięcia: nawłoci kanadyjskiej, czeremchy amerykańskiej, klonu jesionolistnego, powojnika pnącego, słonecznika bulwiastego oraz winobluszczu zaroślowego. Dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy nie zawiera jednak wystarczających danych na temat rozmieszczenia tych gatunków, aby na jej podstawie było możliwe wskazanie konkretnych kilometrów trasy, z obrębu których nie należy zagospodarowywać mas ziemnych. W szczególności dotyczy to gatunków wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii i listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Polski, działań zaradczych oraz środków mających na celu przywrócenie naturalnego stanu ekosystemów (Dz. U. z 2022 r. poz. 2649 r.). W tym rozporządzeniu wskazano m.in. gatunki roślin stwarzających zagrożenie dla Polski lub Unii Europejskiej, podlegających szybkiej eliminacji oraz rozprzestrzeniających się na szeroką skalę. W aneksie nr 2 wskazano, że w obrębie planowanych prac budowlanych, zgodnie z Centralnym Rejestrem Danych o IGO, odnotowano stanowisko rdestowca ostrokończystego (nr rejestracyjny 809755). Niemniej nie zebrano danych dotyczących dokładnych miejsc występowania tego gatunku. Z tego powodu w pkt 1.2.14 nałożono obowiązek przeprowadzenia inwentaryzacji inwazyjnych gatunków obcych roślin oraz przeprowadzenie monitoringu w 3. roku po oddaniu przedsięwzięcia do użytkowania. Z aneksu nr 2 (str. 49-51) wynika bowiem, że istnieje prawdopodobieństwo, że w zasięgu planowanych prac budowlanych znajdują się stanowiska inwazyjnych gatunków obcych roślin, w tym IGO, np. stanowisko rdestowca ostrokończystego (nr rejestracyjny 809755) ujęte w Centralnym Rejestrze Danych o IGO.

GDOŚ uchylił pkt 1.2.41 skarżonej decyzji, gdyż stanowiska kolczurki klapowanej i rdestowca ostrokończystego zinwentaryzowano w buforze obszaru, w granicach którego była wykonana inwentaryzacja przyrodnicza. Stanowiska te znajdują się poza terenem realizacji przedsięwzięcia tj. poza zasięgiem prac budowlanych w ramach przedsięwzięcia. Inwestycja nie będzie realizowana w obrębie tych stanowisk i nie spowoduje rozprzestrzenienia się tych roślin na skutek prac budowlanych. Zgodnie z art. 21 ust 2 pkt 2 u.i.g.o. działania zaradcze w stosunku do inwazyjnego gatunku obcego, stwarzającego zagrożenie dla Unii lub dla Polski, rozprzestrzenionego na szeroką skalę, dalej IGO, przeprowadza: zarządca nieruchomości - na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa oraz na nieruchomości stanowiącej własność państwowej osoby prawnej; podmiot władający będący osobą fizyczną albo inną niż państwowa osobą prawną, albo inną niż państwowa jednostką organizacyjną - na nieruchomości, którą włada. Wobec powyższego GDOŚ uznał za zasadne uchylenie ww. warunku. Wskazania wymaga również, że CPK w trakcie postępowania odwoławczego zgłosił ww. stanowiska IGO do właściwych organów administracji samorządowej, co potwierdził w

piśmie z 16 kwietnia 2025 r., znak: KWŁ.42.164.2025_10.SJ., czym dopełnił ciążyący na nim obowiązek.

Wracając do kwestii gleb, GDOŚ uchylił obowiązek minimalizacji zajętości (pkt 1.2.13 decyzji), gdyż jest to jedna z zasad wynikająca wprost z w art. 101 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2025 r. poz. 647 ze zm.), dalej p.o.ś., w związku z czym nie ma potrzeby ogólnikowego wskazywania tej kwestii w formie warunku decyzji. RDOŚ w Warszawie w uzasadnieniu nie wskazał ani zakresu, ani sposobu minimalizacji przekształceń terenu, ani sytuacji, w których jakiekolwiek ograniczenia powinny zostać wdrożone, w związku z powyższym należało uchylić i umorzyć ten warunek.

GDOŚ w myśl zasady przezorności, wskazał minimalną odległość lokalizowania przyzmi gleb (i odpadów) od wody i terenów podmokłych. Substancje zawarte w materiałach sypkich (np. kruszywo, gleba), ze względu na ich indywidualne cechy fizykochemiczne mogą być z nich wymywane podczas deszczu. W celu zminimalizowania ryzyka ich bezpośredniego kontaktu z miejscami szczególnie wrażliwymi, trwale lub czasowo związanymi z wodą, GDOŚ nałożył obowiązek lokalizowania magazynowanych materiałów w odległości minimum 10 m od terenów związanych bezpośrednio lub pośrednio z wodą. Wskazany dystans został wyznaczony po to, aby cała lub część wody opadowej pochodząca z magazynowanych materiałów przed przedostaniem się do wód powierzchniowych została wstępnie przefiltrowana przez glebę oraz aby nie była kierowana bezpośrednio w stronę stref ochronnych ujęć wody. Z tego samego powodu GDOŚ zabronił lokalizowania odpadów w odległości 20 m, przy czym w przypadku drewnianych podkładów kolejowych i drewnianych słupów odległość ta została określona na minimum 100 m, od cieków i zbiorników wodnych, terenów podmokłych, granic ujęć wód podziemnych. Zmiana pkt 1.2.61. decyzji RDOŚ w Warszawie była niezbędna ze względu na jego zbyt ogólne brzmienie. Ze względu na skondensowanie w jednym warunku wszystkich ograniczeń odnośnie lokalizowania odkładów ziemi względem cieków, w celach porządkowych koniecznym było uchylenie pkt 1.2.62.

Zaplecza budowy i prowadzenie prac budowlanych

Zaplecza budowy nie powinny być lokalizowane w miejscach, w których mogłyby to nieść ryzyko dla środowiska lub zdrowia człowieka. Zmiana pkt 1.2.12 decyzji RDOŚ w Warszawie ma na celu ujednolicenie informacji uprzednio zawartych również w uchylonym i umorzonym pkt 1.2.54., jak i wykluczenie części miejsc, w których mogą być lokalizowane różnego typu zaplecza budowy. Nałożone ograniczenia mają na celu przede wszystkim zapobiegnięciu przekształcaniu terenu, m.in. miejsc cennych środowiskowo, w sytuacji, gdy jest to zbędne. Zaplecza budowy powinny być zlokalizowane na terenach jak najmniej cennych przyrodniczo, możliwie z dala od siedlisk ludzkich. W ramach przedsięwzięcia powstanie kilka konstrukcji mostowych, których celem jest ochrona m.in. siedlisk związanych z wodą. W przypadku tych konstrukcji koniecznym może okazać się zlokalizowanie zaplecza bezpośrednio przy obiekcie mostowym, w jednym z uprzednio wyłączonych przez GDOŚ obszarach. W związku z tym GDOŚ zezwolił na wyjątek poprzez lokalizowanie zapleczy obsługujących obiekty mostowe budowy na całej długości przedsięwzięcia. W przypadku takiego zaplecza należy lokalizować je w odległości co najmniej 10 m od brzegu rzeki co ma na celu ograniczyć ryzyko przypadkowego zanieczyszczenia rzeki, jak i zalania terenu zaplecza podczas wezbrań. W

takim przypadku lokalizację należy uzgodnić ze specjalistami z nadzoru przyrodniczego, aby wskazali miejsce możliwie jak najmniej cenne przyrodniczo w danym rejonie.

Niemożliwym do weryfikacji w trakcie budowy, a więc koniecznym do uchylecia, był pkt 1.2.44. decyzji, w którym RDOŚ w Warszawie nakazał dobór maszyn budowlanych o najmniejszej możliwej mocy akustycznej. Wskazana kwestia może stanowić jedynie zalecenie, lecz samodzielnie nie powinna stanowić warunku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdyż nie kreuje on realnych praw i obowiązków wnioskodawcy. Podobnie zresztą jak nakazanie lokalizowania zapleczy w jak największej odległości od terenów z zabudową chronioną, tym bardziej, że w domyśle pozostawiono, jaką ochroną ma być objęta ta zabudowa.

W ocenie GDOŚ nie ma potrzeby określania obowiązku zaopatrzenia placu budowy w przenośne toalety bądź kontenery sanitarne, co zostało wskazane w pkt 1.2.45. decyzji RDOŚ w Warszawie. Zgodnie bowiem z §111 Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 nr 169 poz. 1650 ze zm.), pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikom pomieszczenia i urządzenia higienicznosanitarne, których rodzaj, ilość i wielkość powinny być dostosowane do liczby zatrudnionych pracowników, stosowanych technologii i rodzajów pracy oraz warunków, w jakich ta praca jest wykonywana. Innymi słowy, skoro zaplecze sanitarne jest obowiązkowym elementem każdego miejsca pracy, a zanieczyszczanie środowiska ściekami (fekaliami) jest z mocy prawa niedozwolone, to nie ma potrzeby wskazywania konkretnych rozwiązań technologicznych mających na celu zbieranie ścieków komunalno-bytowych w przenośnych toaletach czy kontenerach sanitarnych, z pominięciem innych dozwolonych prawem możliwości (np. poprzez podpięcie do sieci wodno-kanalizacyjnej), tym bardziej, że kwestia odprowadzania ścieków nie stanowi w tym przypadku, sama z siebie, przedsięwzięcia. Dodatkowo ogólny zapis nakazujący ograniczenie możliwości wystąpienia zanieczyszczenia środowiska gruntowo wodnego jest zbędny, gdyż RDOŚ w Warszawie w tym warunku zarówno nie wskazał konkretnego działania powodującego realne zabezpieczenie interesu środowiska, jak i nie uzasadnił powodów nałożenia tego ograniczenia. Ogólne wskazanie, że substancje podatne na ługowanie należy przetrzymywać w sposób i w miejscach do tego przystosowanych nie stanowi realnego ograniczenia, a konkretne rozwiązania zostały wskazane przykładowo w zmienionym pkt 1.2.61 i 1.2.98 decyzji (wymiwanie substancji z przyzmi gleb i odpadów). GDOŚ poza przypadkami wymienionymi w wyżej wskazanych, zmienionych warunkach nie zdiagnozował, aby na terenie budowy były gromadzone produkty wymagające specjalnego traktowania w związku z ryzykiem wymywania z nich substancji. Nie wynikało to również z treści raportu i jego uzupełnień. Nadto należy wskazać, że z przepisów ogólnych wynika zakaz zanieczyszczenia środowiska, gdyż może spowodować to szkodę w środowisku, stąd ogólny obowiązek przetrzymywania substancji podatnych na ługowanie w sposób i miejscach do tego przystosowanych wymagał usunięcia. Usunięcia wymagał również zapis odnoszący się do zabezpieczenia terenu budowy przed dostępem osób postronnych, jak i dotyczący oznakowania w zakresie informacji o zagrożeniach panujących w pobliżu i na terenie budowy. Zgodnie bowiem z § 83 ww. rozporządzenia jest wskazane, że teren prowadzenia robót

powinien być wydzielony i wyraźnie oznakowany. W miejscach niebezpiecznych należy umieścić znaki informujące o rodzaju zagrożenia oraz stosować inne środki zabezpieczające przed skutkami zagrożeń (siatki, bariery itp.).

Mnogość pojazdów i maszyn budowlanych w trakcie prowadzenia prac niesie za sobą ryzyko incydentalnego zanieczyszczenia środowiska substancjami ropopochodnymi. Aby zminimalizować prawdopodobieństwo zanieczyszczenia środowiska glebowego i wodnego, GDOŚ wskazał obowiązek zagwarantowania na placu budowy środków do neutralizacji substancji ropopochodnych. Pierwotne brzmienie pkt 1.2.101. decyzji w tym względzie było ogólne i wymagało doprecyzowania. W praktyce poprzedni zapis ograniczał możliwość skutecznej prewencji i kontroli realizacji obowiązków przez organy ochrony środowiska. Uszczelnienie podłoża zapleczy i zaopatrzenie ich w zestaw sorbentów szybkiego reagowania na wycieki substancji ropopochodnych, wraz z wskazaniem minimalnych standardów, konkretyzuje wymagania stawiane CPK, które przyczynią się do ochrony gleby i wody przed zanieczyszczeniami i co ważne, umożliwią skuteczne egzekwowanie warunku. Na etapie eksploatacji nie ma potrzeby zagwarantowania przechowywania środków neutralizacji substancji ropopochodnych, z wyjątkiem stacji paliw, co GDOŚ wskazał w pkt 1.2.57. RDOŚ w Warszawie nie uzasadnił zasadności stosowania sorbentów ropopochodnych na całej długości przedsięwzięcia, na etapie eksploatacji. W ocenie GDOŚ prowadzenie ruchu kolejowego nie wymaga zastosowania dodatkowych środków minimalizacji ryzyka wycieku substancji ropopochodnych do środowiska. Potencjalne neutralizowanie wycieków substancji niebezpiecznych dla ludzi, zwierząt i środowiska jest prowadzone przez służby państwowe, tj. straż pożarną. W przypadku prowadzenia ruchu kolejowego nie ma potrzeby wyposażania linii kolejowej w środki neutralizacji rozlanych substancji ropopochodnych, gdyż niemożliwym do określenia jest miejsce ewentualnej katastrofy w ruchu kolejowym czy awarii taboru. Niemożliwym jest zatem wskazanie lokalizacji, w której mogłyby znaleźć się środki neutralizacji ropopochodnych tak, aby były one łatwo dostępne w sytuacji losowego wypadku, który może mieć miejsce na długości całego przedsięwzięcia. W przypadku sytuacji awaryjnych związanych z ruchem kolejowym to służby ratunkowe, w najlepszy możliwy sposób zidentyfikują i zneutralizują zagrożenia związane z potencjalnym wyciekiem substancji ropopochodnych.

GDOŚ wskazał w pkt 1.2.101. decyzji obowiązek spulchnienia gleby zagęszczonej na etapie budowy. Umożliwi to odtworzenie jej właściwości strukturalnych pogorszonych przez względu na ubicie spowodowane masą znajdujących się na niej pryzm, bloków czy maszyn. Nadmienić należy, że sam proces spulchniania gleby nie powinien powodować jej nadmiernego przesuszenia, stąd zakaz spulchniania w trakcie suszy atmosferycznej, w okresie od maja do połowy października.

GDOŚ uchylił i umorzył pkt 1.2.59. i 1.2.60. decyzji ze względu na to, że GDOŚ w zmienionym pkt 1.2.101. wskazał w jaki sposób należy zabezpieczyć plac budowy przed zanieczyszczeniem środowiska ropopochodnymi. Zanieczyszczony grunt z mocy prawa należy traktować jako odpad a sposób postępowania z odpadami jest uregulowany stąd nie ma potrzeby wskazywania, tak jak zrobił to RDOŚ w Warszawie, aby zanieczyszczony grunt przekazać podmiotom uprawnionym do jego rekultywacji.

Zaplecza budowy, mimo że powierzchniowo stanowią niewielki udział procentowy terenu budowy, ze względu na swoją uciążliwość i możliwy negatywny wpływ na środowisko, powinny być zlokalizowane z dala od niektórych terenów. GDOŚ w zmienionym pkt 1.2.12. decyzji wskazał, gdzie nie należy lokalizować zapleczy. GDOŚ skumulował kwestie związane z wykluczeniem lokalizowania zapleczy w związku z czym uchylił powielający informacje pkt 1.2.54. decyzji. W sytuacji, w której RDOŚ w Warszawie zdecydował się na ograniczenie miejsc, w których należy lokalizować zaplecza budowy powinien był to zrobić w jednym, a nie w dwóch, znacznie oddalonych od siebie punktach decyzji. Wcześniejsze zapisy były nieczytelne, gdyż ich realizacja wymagała jednoczesnego zestawienia ze sobą obu ww. warunków, których zapisy w części się powielają. GDOŚ wskazał zatem ograniczenia jedynie w zmienionym pkt 1.2.12. Zastosowanie tych ograniczeń ma przede wszystkim na celu uniknięcie tymczasowego zajęcia terenu w miejscach cennych środowiskowo lub mogących powodować nadmierną uciążliwość dla ludzi lub środowiska. Obowiązek utwardzenia parkingów o powierzchni powyżej 0,1 ha, terenu stacji paliw w tym miejsca przeznaczone do tankowania samochodów i rozładunku paliw wskazany w zmienionym pkt 1.2.56. decyzji RDOŚ w Warszawie wynika z konieczności zastosowania w tych przypadkach systemu odprowadzania wód opadowych i roztopowych do podczyszczenia. GDOŚ dopuścił odprowadzanie wód opadowych nie tylko do sieci kanalizacyjnej, lecz również bezpośrednio do odbiorników, pod warunkiem podczyszczenia wody opadowej z zawiesiny oraz węglowodorów. Nie ma potrzeby wskazywania, aby w przypadku odprowadzenia wód do kanalizacji miało to miejsce na warunkach uzyskanych od gestora sieci. Każdorazowe odprowadzenie wód do kanalizacji musi być prowadzone w sposób legalny, zatem każdorazowo wymaga zawarcia umowy na odprowadzanie wody lub ścieków.

W ramach przedsięwzięcia zostanie wybudowana wyłącznie jedna stacja paliw, która będzie wyposażona w zbiorniki paliw płynnych. Sumaryczna objętość jednego lub większej liczby zbiorników nie może przekroczyć 25 m³. GDOŚ zmienił ogólny zapis pkt 1.2.57. decyzji RDOŚ w Warszawie poprzez wskazanie przybliżonego miejsca, w którym ma być wybudowana stacja paliw, tj. Punkt Utrzymania Kotowice w ok. km 20+800 LK85.

Projektowany zbiornik (zbiorniki) paliwa będzie zbiornikiem podziemnym, dwupłaszczowym co oznacza, że ma być zbudowany z dwóch powłok: zewnętrznej, która pełni funkcję ochronną, oraz wewnętrznej, mającej bezpośredni kontakt z magazynowaną substancją. Zabezpieczeniem samego zbiornika przed niekontrolowanym przedostaniem się paliwa do gruntu jest podwójny płaszcz zbiornika wraz z monitorowaną przestrzenią międzypłaszczową wyposażoną w sygnalizację wycieku. Takie rozwiązanie zwiększa poziom bezpieczeństwa, ponieważ nawet w przypadku nieszczelności lub uszkodzenia jednej z warstw nie dochodzi do przedostania się substancji do środowiska. Szczelna wanna, o której mowa w wymaganiu, zostanie zrealizowana w odniesieniu do miejsca tankowania pojazdów, tj. jako szczelna, nieprzepuszczalna nawierzchnia zabezpieczająca obszar, w którym może dojść do rozlania paliwa podczas czynności tankowania. Rozwiązanie to ma na celu uniemożliwienie przedostania się substancji ropopochodnych do gruntu oraz umożliwienie ich zebrania i usunięcia.

Nałożenie obowiązku wyposażenia stacji paliw w zestaw sorbentów ma na celu umożliwienie szybkiego i skutecznego usuwania ewentualnych wycieków substancji ropopochodnych, a tym samym ograniczenie ryzyka zanieczyszczenia środowiska, w szczególności gleby i wód. Powyższe umożliwi ograniczenie ryzyka zanieczyszczenia gleby i wód, spowodowanego eksploatacją stacji paliw.

Punkt Utrzymania Kotowice jest zlokalizowany poza dolinami cieków, obszarami zagrożonymi powodzią i terenami podmokłym, w związku z czym nie ma potrzeby określania tej kwestii w pkt 1.2.57.

Hałas – etap budowy

Etap budowy, mimo że jego oddziaływania są przemijające, może być uciążliwy. Mając jednak na względzie możliwość ograniczenia uciążliwości, GDOŚ doprecyzował uchylony pkt 1.2.53. decyzji RDOŚ w Warszawie. W tym warunku GDOŚ zmniejszył ograniczenia na tych odcinkach przedsięwzięcia, które są zlokalizowane z dala od terenów chronionych akustycznie i zwiększył ochronę akustyczną na obszarach zlokalizowanych w pobliżu terenów chronionych akustycznie (nawet jeśli dotyczy to wyłącznie pojedynczego terenu). GDOŚ na podstawie załączników mapowych do raportu wytypował obszary zurbanizowane, czego efektem jest wskazanie odcinków przedsięwzięcia kolejowego, w których konieczne jest przestrzeganie warunków wskazanych w omawianym punkcie. GDOŚ zdecydował się na ograniczenie prac budowlanych do pory dnia (od 6:00 do 22:00), z dopuszczeniem pracy w porze nocy oraz w niedziele i w dni ustawowo wolne od pracy, pod warunkiem przestrzegania dodatkowych obowiązków.

Mimo że przedsięwzięcie służyć będzie społeczeństwu, część mieszkańców w najbliższym sąsiedztwie będzie narażona na tymczasowy dyskomfort związany z emisją dźwięków i drgań pochodzącymi z etapu budowy. Z tego też powodu konieczne było dodatkowe ograniczenie uciążliwości w porze nocy, a także w niedziele i dni ustawowo wolne od pracy na odcinkach zlokalizowanych w sąsiedztwie terenów zabudowanych. Zminimalizuje to wpływ etapu budowy na zdrowie ludzi, zapewniając im możliwie optymalny komfort akustyczny i wibroakustyczny w dni i w porach, w których najczęściej przebywają w miejscu zamieszkania. GDOŚ ma na względzie, że w niektórych przypadkach technologia prac wymaga ciągłości, z tego też powodu wskazał, w jakiej sytuacji możliwe jest odstępianie od tego zakazu. W takich przypadkach konieczne jednak będzie zastosowanie dodatkowych środków minimalizujących oddziaływanie akustyczne. Prowadzenie prac powinno być zaplanowane tak, aby możliwie jak najwięcej z nich wykonać w porze dnia. GDOŚ podkreśla, że dopuszczenie do wykonywania prac w porze nocy wyłącznie dotyczy kontynuowania prac. Skoro dopuszczeniu podlegają prace wymagające ciągłości, należy je rozpocząć przed godziną 21:00. W przypadku gdy konieczne jest rozpoczęcie prac w porze nocnej, np. ze względu na konieczność ich prowadzenia dłużej niż 16 h, bądź ze względu na czynniki atmosferyczne, które w ciągu dnia mogłyby uniemożliwić dokończenie bieżącego zadania, dopuszczalne jest ich rozpoczęcie, lecz nie wcześniej niż o 5:00.

GDOŚ ze względu na uciążliwość związaną z emisją dźwięku, drgań oraz zanieczyszczeń do powietrza nakazał lokalizowanie agregatów prądotwórczych i pomp w minimalnych odległościach od elewacji budynków, tj. nie bliżej niż 100 m (agregaty) i nie bliżej niż 30 m

(pompy). GDOŚ mając na względzie szczególną uciążliwość prac polegających na uderzaniu jednej powierzchni o drugą z dużą częstotliwością (np. przez palownice, kafary, wibratory czy wibromłoty), dopuścił ich prowadzenie na wskazanych odcinkach w porze nocy tylko pod warunkiem zastosowania cichszej technologii niż standardowa, tj. np. metody wglębnego mieszania gruntu (DSM) lub metody wwiercania pali (CFA).

Celem ochrony mieszkańców terenów szczególnie narażonych na uciążliwości akustyczne na etapie budowy, tzn. mieszkańców zabudowy, których elewacja znajduje się do 100 m od miejsca planowanych robót, GDOŚ nakazał ich poinformowanie o rozpoczęciu robót budowlanych. Zmieszczenie informacji umożliwi mieszkańcom podjęcie działań mogących zmniejszyć ich narażenie na dyskomfort akustyczny (np. poprzez zamknięcie okien od strony prowadzonych robót) czy ułatwienie kontaktu z wykonawcą robót w przypadku wystąpienia uciążliwości związanej z budową.

Wskazane w zmienionym warunku 1.2.53. ograniczenia dotyczą nie tylko wszystkich prac na liniach kolejowych, lecz również na pozostałych przedsięwzięciach w sytuacji, gdy prace są wykonywane w odległości mniejszej niż 200 m od elewacji budynku.

Hałas – etap eksploatacji

GDOŚ zdecydował się na zmianę pkt 1.2.46. decyzji RDOŚ w Warszawie, który dotyczył obowiązku okresowych kontroli nierówności szyn. Celem weryfikacji równości powierzchni tocznej pociągów, przed oddaniem przedsięwzięcia do użytkowania należy przeprowadzić wyłącznie początkową reprofilację szyn, tj. przed oddaniem przedsięwzięcia do użytkowania. Nierówności na szynach mogą mieć wpływ na propagację drgań i hałasu na etapie eksploatacji, w związku z czym należy zweryfikować i ewentualnie dostosować powierzchnię toczną do stanu optymalnego (gładkiego). Powyższe działanie spowoduje usunięcie ewentualnych wad hutniczych oraz innych płytkich uszkodzeń powierzchni spowodowanych np. tłuczniami. Wskazania wymaga, że RDOŚ w Warszawie nie uzasadnił powodów ani nie wskazał szczegółów wykonywania reprofilacji na etapie eksploatacji. W ocenie GDOŚ nałożenie ogólnego obowiązku nie jest konieczne, gdyż zarządca sieci kolejowej jest zobowiązany przepisami prawa do jej utrzymywania w dobrym stanie technicznym, umożliwiającym przejazd pociągów z założoną prędkością eksploatacyjną 250 km/h (przy prędkości projektowanej 350 km/h), jak i nieprzekraczanie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku na terenach chronionych akustycznie. Ponadto reprofilacja prewencyjna, naprawcza i regeneracyjna jest prowadzona na etapie eksploatacji i wynika z wewnętrznych dokumentów zarządcy sieci kolejowej oraz obowiązujących przepisów.

Przedsięwzięcie kolejowe spowoduje ponadnormatywny hałas, który zostanie zminimalizowany poprzez wybudowanie ekranów akustycznych wskazanych w zmienionym pkt 1.3.6. Wnioskodawca w raporcie przedłożył analizę akustyczną, w której wskazał nie tylko zasięg izofon reprezentujących poziom dopuszczalnych hałasu dla różnych terenów chronionych akustycznie, lecz również poziom dźwięku A w receptorach przy budynkach zlokalizowanych na terenach chronionych akustycznie. GDOŚ zdecydował się na wydłużenie ekranu EP-2B o 25 m. Jest to spowodowane ryzykiem przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku m.in. dla budynku oznaczonego receptorem nr 70 (ul. Ustronna 21, 05-850 Duchnice - dz. ew. nr 58/3, obręb 0003). Budynek ten jest zlokalizowany w okolicy

początku ekranu akustycznego, a modelowanie rozchodzenia hałasu w środowisku świadczy o możliwym przekroczeniu dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku w porze dnia na tym terenie chronionym akustycznie. W związku z powyższym GDOŚ nałożył obowiązek wydłużenia ekranu akustycznego EP-2B o 25 m, co odpowiada zasięgowi izofony powodującej przekroczenie na wskazanym terenie chronionym akustycznie. Dodatkowo GDOŚ w pkt 1.2.51. doprecyzował, że ekran EDL-1 ma być wybudowany przy drodze wojewódzkiej nr 718, a nie jak było poprzednio błędnie wskazane wzdłuż LK85. GDOŚ wskazał dodatkowo, aby ekrany akustyczne były obustronnie wykonane z kolorowego materiału w odcieniach brązu, zieleni lub niebieskiego z dopuszczeniem przejść tonalnych (maksymalnie 3 w obrębie 1 ekranu akustycznego). Wskazane kolory mają na celu wpisanie ekranów w lokalny krajobraz rolniczy.

GDOŚ odstąpił od obowiązku pokrycia materiałem dźwiękochłonnym wszystkich wyjazdów z tuneli (pkt 1.3.7 decyzji). Uzasadnienie znajduje pokrycie materiałem dźwiękochłonnym jedynie ściany północno-zachodniego wyjazdu z tunelu w km 10+090 – 10+580 LK85, ze względu na usytuowanie naprzeciwko niej terenów chronionych akustycznie. Zastosowanie mat dźwiękochłonnych spowoduje zmniejszenie uciążliwości akustycznej spowodowanej odbijaniem się fal dźwiękowych od ścian oporowych tunelu otwartego w stronę terenów zamieszkałych. Z akt sprawy nie wynika, aby naprzeciwko pozostałych ścian oporowych znajdowały się tereny chronione akustycznie, w związku z czym GDOŚ odstąpił od obowiązku ich wykonania. GDOŚ wskazał również, aby w decyzjach następnych uwzględnić zlokalizowanie dylatacji w wiaduktach drogowych od tej strony wiaduktu, która znajduje się w dalszej odległości od terenów chronionych akustycznych. Powyższe działanie, jak i wybudowanie studzienek kanalizacyjno-odwodnieniowych na skrajni jezdni ma na celu zmniejszenie trudno mierzalnej uciążliwości akustycznej spowodowanej najeżdżaniem kół samochodów na ww. konstrukcje.

W ramach przedsięwzięcia zostaną wybudowane nieprzezroczyste ekrany akustyczne, z tego powodu GDOŚ zdecydował się w pkt 1.2.36. oraz pkt 1.3.1. od odstąpienia wskazywania sposobu zabezpieczeń ekranów przezroczystych przed zderzeniem z nimi ptaków. Wskazania wymaga, że każdorazowa zmiana ekranu pochłaniającego na przezroczysty oznacza zmianę jego parametrów akustycznych w związku z czym musi być poprzedzona modelowaniem propagacji hałasu w środowisku. Należy pamiętać, że ewentualna zmiana typu ekranu z nieprzeziernego na przezroczysty jest możliwa w późniejszym etapie inwestycyjnym, tj. w procedurze ponownej oceny oddziaływania na środowisko bądź zmiany decyzji.

W przypadku budynku mieszkalnego zlokalizowanego przy ul. Żytniej 73, 05-800 Pruszków (dz. ew. 14/7, obręb 02) został on w dokumentacji sprawy zakwalifikowany jako budynek jednorodzinny. Wnioskodawca wskazał, że powyższe wynika z kwalifikacji akustycznej dokonanej przez Prezydenta Miasta Pruszkowa w piśmie z 7 kwietnia 2022 r., znak: WPP.6724.1.13.2022.MB, jak i wizji terenowej. W ocenie GDOŚ obowiązujące przepisy nie uzasadniają objęcia ochroną akustyczną ww. terenu chronionego akustycznie, bowiem zgodnie z obowiązującą uchwałą Nr XXXVIII/344/2013 z dnia 24 października 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Pruszkowa dla obszaru Żbików III – przy autostradzie (Dz. Urz. Województwa Mazowieckiego z 3 lutego 2014

r., poz. 1029), ww. teren jest zlokalizowany na terenie przeznaczonym pod obiekty produkcyjne, składy i magazyny oraz usługi handlu o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m². Zgodnie z art. 114 ust. 3 u.p.o.ś. jeżeli na terenach przeznaczonych do działalności produkcyjnej, składowania i magazynowania znajduje się zabudowa mieszkaniowa, szpitale, domy pomocy społecznej lub budynki związane ze stałym albo czasowym pobytem dzieci i młodzieży, ochrona przed hałasem polega na stosowaniu rozwiązań technicznych zapewniających właściwe warunki akustyczne w budynkach. W związku z tym, że mamy do czynienia z obowiązującym m.p.z.p., nie ma potrzeby, ale i możliwości zastosowania art. 115 p.o.ś, tj., dokonanie kwalifikacji akustycznej przez właściwy organ (w tym przypadku Prezydenta Miasta Pruszków). Wskazania wymaga również, że Prezydent Miasta Pruszkowa w ww. piśmie nie odniósł się bezpośrednio do ww. terenu. W związku z powyższym, GDOŚ w ponownej ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko nałożył obowiązek przeanalizowania zasadności ewentualnego skrócenia ekranu akustycznego EL-2, oraz analizę czy dla ww. budynku są spełnione właściwe warunki akustyczne w jego wnętrzu, jak i uwzględnienie w ocenie akustycznej aktualnych danych przestrzennych, w tym nowej hali przemysłowej zlokalizowanej przy ul. Żytniej 71, 05-800 Pruszków (dz. ew. 15/7, 16/5, 17/6, 18/11, obręb 02), zlokalizowanej w sąsiedztwie ww. budynku mieszkalnego.

GDOŚ zmienił również pkt 5.2. poprzez doprecyzowanie kwestii związanej z wykonaniem akustycznej analizy porealizacyjnej. Punkty pomiarowe hałasu zostały określone dla najbardziej narażonych na przekroczenia dopuszczalnych poziomów hałasu, terenach chronionych akustycznie, przy których zastosowano ekrany akustyczne. Oznacza to, że pomiar nie musi być wykonany w tym samym miejscu, w którym uprzednio znajdował się receptor obliczeniowy w raporcie, lecz w miejscu o największym oddziaływaniu hałasu na środowisko. Wyznaczone przez organy obu instancji punkty pomiarowe mają na celu weryfikację skuteczności planowanych do wybudowania ekranów akustycznych. GDOŚ zdecydował się na dodanie jednego punktu pomiarowego w okolicy km 10+520 LK85, tj. na terenie chronionym akustycznie zlokalizowanym najbliżej portalu wjazdowo-wyjazdowego tunelu. Wykonanie pomiarów w tym miejscu zweryfikuje rzeczywiste oddziaływanie akustyczne generowaną zarówno z portalu tunelu głębokiego, jak i w trakcie przejazdu pociągu tunelem otwartym, w związku z odbiciem fali akustycznej od ścian oporowych tunelu płytkiego. GDOŚ zdecydował się również na dodanie drugiego punktu pomiarowego w okolicy km 13+400 LK85. Jest to teren chroniony akustycznie zlokalizowany w bliskim sąsiedztwie początku ekranu akustycznego EP-2A. Usytuowanie punktu pomiarowego ma na celu weryfikację skuteczności zastosowanego w tym miejscu ekranu akustycznego. Wskazany ekran został przez GDOŚ wydłużony o 25 m ze względu na to, że izofony reprezentujące poziom dopuszczalnego hałasu w środowisku o wartości 61 dB w porze dnia dla roku 2028 oraz 2050 obejmują swym zasięgiem niemal połowę ww. terenu chronionego akustycznie, co świadczy o możliwym ryzyku przekroczeń standardów akustycznych w tym miejscu. GDOŚ w przypadku punktu pomiarowego na terenie chronionym akustycznie zlokalizowanym w miejscowości Tłuste 5, zmienił uprzedni błędny kilometraż z 29+980 na 25+980, co zostało potwierdzone przez CPK w uzupełnieniu raportu.

GDOŚ doprecyzował również zakres analizy porealizacyjnej, określając okres, w którym powinny zostać wykonane pomiary hałasu, a także szczegóły, jakie powinny zostać uwzględnione w trakcie jego wykonania. Obowiązek wykonania pomiarów w lipcu lub sierpniu wynika z faktu, że w tych miesiącach statystycznie notuje się największą liczbę przejazdów pociągów na terenie Polski. W przypadku tej linii kolejowej (LK85) natężenie ruchu będzie dodatkowo uzależnione od intensywności operacji lotniczych, ponieważ linia LK85 będzie prowadziła m.in. ruch z i do Centralnego Portu Komunikacyjnego. Zgodnie z publikowanymi danymi Urzędu Lotnictwa Cywilnego (www.ulc.gov.pl), najwięcej historycznych operacji lotniczych odbyło się w 3. kwartale roku. GDOŚ nie może przesądzić na obecnym etapie czy Centralny Port Komunikacyjny zostanie wybudowany przed czy po wybudowaniu LK85. Niezależnie od powyższego modelowanie matematyczne propagacji hałasu w środowisku ma uwzględniać ruch kolejowy generowany przez pociągi obsługujące (lub planowane do obsługi) pasażerów transportowanych z i do Centralnego Portu Komunikacyjnego. Wykonanie modelowania propagacji hałasu w środowisku umożliwi weryfikację stanu akustycznego na całej długości przedsięwzięcia, z uwzględnieniem rzeczywistego ruchu kolejowego, taboru, oraz rzeczywistych wyników z pomiarów hałasu, umożliwiającą ewentualną kalibrację modelu obliczeniowego.

Wskazanie GDOŚ i RDOŚ w Warszawie jako adresatów analizy porealizacyjnej umożliwi kontrolę skuteczności nałożonych środków minimalizujących hałas, podobnie jak wskazanie Marszałka Województwa Mazowieckiego, który to zgodnie z art. 378 ust. 2a p.o.ś., jest organem ochrony środowiska władnym do nakładania obowiązków minimalizacji negatywnego oddziaływania akustycznego przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, na terenach administrowanego przez niego województwa. Przekazanie wyników pomiarów hałasu do Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Warszawie wynika z art. 23 ust. 12 pkt 2 w związku z ust. 11 pkt 4 ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 425 ze zm.), i ma na celu zasilenie danych gromadzonych przez Państwowy monitoring środowiska w zakresie klimatu akustycznego.

W ramach przedsięwzięcia powstaną również dwa awaryjne łączniki kolejowe łączące LK85 z LK1 oraz LK3. Łączniki te będą użytkowane w sytuacji, gdy przejazd tunelem LK85 będzie niemożliwy, co według zapewnień CPK będzie miało to charakter incydentalny. W celu weryfikacji częstotliwości i długości trwania tych incydentów, co bezpośrednio przekłada się na klimat akustyczny na terenach chronionych akustycznie zlokalizowanych w sąsiedztwie łączników LK8501 oraz LK8503, GDOŚ nałożył obowiązek przeprowadzenia 2 letniego monitoringu ruchu kolejowego prowadzonego na ww. łącznikach. Zebrane dane mają posłużyć do wykonania modelu propagacji hałasu w środowisku, którego celem jest weryfikacja zasadności braku zastosowania środków minimalizujących hałas na ww. odcinkach.

Zanieczyszczenie światłem

W ramach realizacji omawianego przedsięwzięcia powstaną nowe źródła światła, przy czym na etapie eksploatacji będą one wybudowane przede wszystkim na przebudowywanych drogach i w punkcie utrzymania ruchu kolejowego. W związku z powyższym GDOŚ zdecydował się doprecyzować pkt 1.2.27. decyzji RDOŚ w Warszawie, ograniczając uciążliwość spowodowaną nadmiernym rozświetleniem środowiska. W przypadku etapu

budowy, ze względu na przemijający charakter uciążliwości, GDOŚ ograniczył temperaturę barwową oświetlenia używanego do oświetlania powierzchni zapleczy budowy jedynie do 5000 K (w przypadku etapu eksploatacji jest to maksymalnie 3000 K). Im cieplejsza temperatura barwa światła białego, tym mniejsza w niej ilość fali świetlnej o barwie niebieskiej, która przyciąga owady, a co za tym idzie także ptaki i nietoperze w rejon, który nie jest dla nich atrakcyjny. GDOŚ wskazał również, aby na zapleczach budowy, tj. w miejscach, gdzie zostanie zamontowane stacjonarne oświetlenie, było ono ukierunkowane w stronę od granic zaplecza do jego wnętrza, co ograniczy rozsył promieniowania świetlnego na boki, poza granice zaplecza. Lampy powinny w jak najmniejszym stopniu oświetlać nieboskłon i w jak największym stopniu oświetlać docelową powierzchnię, stąd obowiązek zastosowania kąta świecenia (względem nieboskłonu) nie większego niż 30 stopni. GDOŚ zalecił, aby oświetlenie powierzchni z góry na dół miało miejsce na całym terenie budowy, w tym również na czołach prowadzonych robót, a także aby wszędzie, gdzie jest to możliwe, zastosować automatyczne wyłączniki/wyłączniki światła, których praca byłaby uzależniona od wykrytego ruchu lub/i jasności otoczenia. GDOŚ na etapie eksploatacji zdecydował się na większe niż ma to miejsce na etapie budowy, ograniczenie uciążliwości świetlnej przedsięwzięcia. Kwestia zastosowania osłony świetlnej o górnym współczynniku światła (ULOR) = 0,0% ma na celu uniknięcie emisji światła w stronę nieboskłonu oraz na boki, tj. na obszary które nie wymagają oświetlenia. Określenie barwy światła o ograniczonej emisji promieniowania ultrafioletowego (UV) i niebieskiego (do 3000K) jest związane przede wszystkim z ograniczeniem aktywności owadów w sąsiedztwie źródeł światła, która w ww. wskazanych pasmach tego promieniowania jest największa. Mniejsza ilość owadów w rejonie latarni pośrednio wpływa na mniejszą ilość nietoperzy i ptaków, co wtórnie może przyczynić się do zmniejszenia ich śmiertelności związanej z kolizjami z pojazdami. Dodatkowo światło niebieskie (zimne) w większym stopniu rozprasza się w atmosferze niż światło czerwone (ciepłe). Wynika to z właściwości fizycznych tej barwy (krótsza fala elektromagnetyczna) i może ona wzmocnić efekt niepotrzebnego rozświetlenia środowiska naturalnego. Dodatkowo w efekcie zastosowania światła białego o cieplej, zamiast neutralnej bądź zimnej temperaturze barwej w sąsiedztwie terenów zamieszkałych, może ograniczyć uciążliwość oświetlenia na jakość snu. W celu ograniczenia kierunku rozchodzenia się wiązki światła w niepożądanym kierunku, GDOŚ narzucił obowiązek stosowania płaskich szkieł oraz zastosowanie opraw świetlnych z regulowanym odbłyśnikiem. Regulowanie kąta padania światła przy pomocy regulacji źródła światła, w mniejszym stopniu powoduje oświetlenie niepożądanego przestrzeni lub powierzchni, niż ma to miejsce w przypadku regulacji kąta padania światła za pomocą oprawy, co w omawianym przypadku także zostało dopuszczone. GDOŚ nałożył obowiązek zastosowania kilkucentymetrowych przesłon od strony terenów stale lub czasowo zamieszkałych przez ludzi w sytuacji, gdy znajdują się one w bliskim sąsiedztwie źródła światła. Ma to na celu ograniczenie oświetlenia tych newralgicznych terenów ze względu na udowodniony, negatywny wpływ sztucznego oświetlenia na jakość snu człowieka. Wspomagająco GDOŚ zalecił, aby wysunięcie oprawy świetlnej od słupa w stronę oświetlanej powierzchni było możliwe jak największe, docelowo bezpośrednio nad powierzchnię wymagającą oświetlenia. GDOŚ nie zezwolił na oświetlenie powierzchni budynków i roślin. W omawianym przypadku

nie powstaną obiekty architektoniczne, których estetyka mogłaby wymagać takiego zabiegu. Wszystkie wyżej wskazane ograniczenia nie tylko pozytywnie wpłyną na ożywioną część środowiska przyrodniczego, lecz również na środowisko życia człowieka, ograniczając negatywny efekt związany z utratą ciemności naturalnego, nocnego nieba spowodowanego montażem nowych źródeł światła. Wyżej wskazane sposoby minimalizacji tego oddziaływania mają również pośredni, pozytywny wpływ na higienę snu człowieka, gdyż niewłaściwy montaż oświetlenia, jego nadmiar lub źle dobrane parametry, przyczyniają się do wzmocnienia efektu utraty nocnego nieba w stopniu mogącym powodować brak adaptacji ludzkiego oka do widzenia nocnego, co jest niezbędne do jego regeneracji w trakcie snu.

Zanieczyszczenie powietrza

GDOŚ zdecydował się na zmianę warunku 1.2.47. decyzji RDOŚ Warszawie, ze względu na jego ogólne brzmienie i brak zasadności zraszania wodą różnych powierzchni przez cały rok. Zraszanie ma na celu przede wszystkim zminimalizowanie unosu wtórnego pyłów, co jest szczególnie ważne w sąsiedztwie terenów zabudowanych. W obliczu coraz bardziej dotkliwych okresów susz występujących w Polsce nie jest właściwym kierowaniem dużych objętości wody na zraszanie wszystkich dróg na terenie budowy. Wprowadzone przez GDOŚ działania mają na celu ograniczenie pylenia wtórnego z poszanowaniem ograniczonych zasobów wody w okresie ich niedostatku. GDOŚ uzależnił zraszanie nawierzchni wyłącznie do dróg, gdy są one zlokalizowane w odległości mniejszej niż 60 m od budynków. Nie ma potrzeby zraszania powierzchni wśród pól uprawnych i łąk, które stanowią większość terenów przez które przechodzi przedsięwzięcie. Ograniczenie zraszania powierzchni w okresie niskich stanów wody notowanych na stacji hydrologicznej IMGW Krubice na rzece Utracie (a w przypadku likwidacji tej stacji, innej stacji na tej lub pobliskiej rzece) ma na celu ograniczenie używania tego zasobu w okresach jego niedoboru, tym bardziej, że większość przedsięwzięcia znajduje się w zlewni tej rzeki, a stan rzeki jest pośrednim odzwierciedleniem występowania suszy meteorologicznej i hydrologicznej w sąsiedztwie przedsięwzięcia. Mycie kół i podwozia w obiegu zamkniętym wody na wyjazdach z terenu budowy, połączone z utwardzeniem powierzchni i jej codziennym czyszczeniem, ograniczy efekt wtórnego pylenia w sąsiedztwie przedsięwzięcia.

W przypadku składowania materiałów sypkich, może mieć miejsce emisja wtórna pyłów do powietrza, polegająca na unoszeniu się drobnych frakcji materiałów sypkich w wyniku działania silnego wiatru. GDOŚ biorąc pod uwagę lokalny klimat i konieczność ograniczania emisji wtórej pyłów, doprecyzował kwestię związaną ze sposobem magazynowania kruszyw, wskazując, że powinny być one magazynowane w miejscach ograniczonych zasiekami budowlanymi (pkt 1.2.50. decyzji). Jak wynika z danych meteorologicznych wskazanych w raporcie (rozdział nr 3), potwierdzonych dla stacji meteorologicznej Warszawa-Okęcie (*Rocznik meteorologiczny 2024 r.*, Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowy Instytut Badawczy), w analizowanym obszarze dominuje wiatr południowo-zachodni (25,5% czasu), a w drugiej i trzeciej kolejności wiatr zachodni (25% czasu) i wschodni (11,6% czasu). Wnioskodawca w raporcie przedstawił różę wiatrów z podziałem na 12 kierunków (w opracowaniu IMGW 8 kierunków) w związku z czym GDOŚ wskazał strony świata, które należy osłonić w przypadku, gdy na terenie budowy będą magazynowane drobne kruszywa

niezbędne do realizacji przedsięwzięcia. Powyższe uzasadnia usytuowanie ścian osłaniających kruszywa od strony północno-północno-zachodniej (NNW) przez południowo-południowo-zachodnią (SSW) do wschodnio-północno-wschodniej (ENE). Wskazany bufor +/- 10 stopni i +/- 30 stopni w przypadku wiatru NNW i ENE ma na celu ułatwienie ewentualnego dostosowania zasieków do lokalnych uwarunkowań, przy czym GDOŚ wskazał dwie wartości (10 i 30 stopni), co jest uzależnione od częstotliwości występowania ww. wiatrów. Obowiązek związany z zapewnieniem wyższych o 0,5 m ścian względem wysokości hałd kruszywa ma na celu zminimalizowanie efektu podrywania przez wiatr cząstek stałych i przenoszenia ich na dalsze odległości.

Warunek 1.2.51. decyzji RDOŚ w Warszawie nakładał obowiązek ograniczenia zanieczyszczenia powietrza na etapie budowy poprzez ograniczenie: prędkości pojazdów, ilości koniecznych manewrów zawracania, czasu pracy silnika poprzez jego wyłączenie w czasie postoju. Ten warunek był zbyt ogólny i wymagał zmiany. Im mniejsza prędkość pojazdów tym mniejsze ryzyko i skala podrywania drobin pyłu z powierzchni do powietrza (emisja wtórna pyłu). GDOŚ ograniczył prędkość pojazdów na placu budowy do 20 km/h na odcinkach drogi na etapie budowy, które znajdują się w odległości mniejszej niż 60 m od elewacji budynków. Zasięg wznieconego przez pojazdy pyłu wtórnego jest uzależniony przede wszystkim od kierunku i siły wiatru. W związku z tym w przypadku, gdy w zasięgu 60 m od drogi znajduje się elewacja budynku należy wyznaczyć co najmniej 100 m odcinek drogi z ograniczeniem prędkości do 20 km/h. Powyższe po pierwsze - ograniczy uciążliwość związaną z zapyleniem powietrza w sąsiedztwie terenów bytowania ludzi, a po drugie - umożliwi szybszą jazdę pojazdów w pozostałych odcinkach dróg. Pośrednio ograniczenie prędkości spowoduje również ograniczenie drgań i hałasu z etapu budowy. GDOŚ uchylił obowiązek ograniczania ilości koniecznych manewrów zawracania, gdyż RDOŚ w Warszawie nie wskazał rozwiązań umożliwiających osiągnięcie tego efektu, jak i nie uzasadnił powodów nałożenia tej części warunku. GDOŚ w formie warunku wskazał na konieczność wyłączenia silników w trakcie postojów, gdyż czynność ta pozytywnie wpływa na stan powietrza, zużycie paliwa oraz na klimat.

Woda

RDOŚ w Warszawie w pkt 1.2.67. oraz 1.2.68. określił zasady zaopatrzenia w wodę na etapie budowy i eksploatacji przedsięwzięcia. GDOŚ zwraca uwagę, że w polskich warunkach, podstawowym sposobem zaopatrzenia przedsięwzięcia w wodę jest jej podziemny lub powierzchniowy pobór albo wykonanie przyłącza do istniejącej sieci wodociągowej. W omawianym przypadku RDOŚ w Warszawie, w ślad za postanowieniem Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie, dalej RZGW w Warszawie, wskazał, aby woda na cele socjalno-bytowe na etapie budowy była dostarczana w opakowaniach zbiorczych, beczkownikami lub z istniejących bądź planowanych studni głębinowych, w ramach zatwierdzonych zasobów dyspozycyjnych, zgodnie z warunkami uzyskanego pozwolenia wodnoprawnego lub z istniejących sieci wodociągowych na warunkach uzyskanych od gestora sieci. GDOŚ wskazuje, że dopóty, dopóki wnioskodawca przestrzega obowiązujących przepisów, nie ma znaczenia dla środowiska sposób zaopatrzenia etapu budowy w wodę na cele socjalno-bytowe, tj. czy będzie dostarczona beczkownikami, cysternami, kanistrami czy w

innych opakowaniach zbiorczych. Wnioskodawca ma prawo wybrać sobie dowolną formę zaopatrzenia etapu budowy w wodę, który nie jest sprzeczny z obowiązującymi przepisami. Z uzasadnienia decyzji RDOŚ w Warszawie nie wynika powód, dla którego organ I instancji nałożył ww. warunek. Wskazania wymaga, że jedną z kilku opcji polegającej na zaopatrzeniu przedsięwzięcia w wodę na etapie budowy lub eksploatacji jest wykonanie przyłącza do istniejącej sieci wodociągowej, a takie działanie każdorazowo odbywa się za zgodą i na warunkach ustalonych z gestorem sieci. Niemożliwe jest legalne podłączenie do sieci wodociągowej bez ustalenia tej kwestii z jej zarządcą, w związku z czym nie ma potrzeby określania tego jako obowiązek decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dodatkowo, jak wynika z art. 389 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 960 ze zm.), dalej u.p.w., pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na usługi wodne, a jak wynika z art. 35 ust. 3, usługą wodną jest pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych. Nie ma zatem potrzeby wskazywania w warunku decyzji, że pobór wód może mieć miejsce zgodnie z pozwoleniem wodnoprawnym, gdyż uzyskanie takiej decyzji jest obligatoryjne, a obowiązek stosowania przez wnioskodawcę jej zapisów wynika z mocy prawa. Wskazania wymaga, że nie każdy pobór wód wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w omawianym przypadku wnioskodawca wniósł o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyłącznie dla 1 studni pobierającej wody podziemne i ten wniosek został uwzględniony. W ocenie GDOŚ warunek (pkt 1.2.68.) „pobór wód prowadzić z własnych planowanych ujęć wód podziemnych” mógł wprowadzać organy wodnoprawne w błąd, gdyż pośrednio wynika z niego, że każdy pobór wód podziemnych jest dozwolony, nawet jeśli wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co na kanwie tej sprawy ma miejsce wyłącznie dla jednego ujęcia wód podziemnych.

Z wyżej opisanych przyczyn GDOŚ zmienił również pkt 1.2.82. decyzji, uznając za zbędne nakazanie wnioskodawcy stosowania zapisów pozwolenia wodnoprawnego. W związku z tym, że w ramach przedsięwzięcia będzie likwidowanych kilka ujęć wód podziemnych, GDOŚ nałożył obowiązek, aby likwidację ujęć wody podziemnej przeprowadzić w sposób uniemożliwiający migrację wód podziemnych pomiędzy jej różnymi poziomami. Wskazane działanie zminimalizuje ryzyko migracji zanieczyszczeń, jak i mieszania się wód z różnych poziomów wodonośnych, o różnych właściwościach fizykochemicznych.

Obowiązkiem RDOŚ w Warszawie jest określenie takich warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, których wykonanie spowoduje zminimalizowanie negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Wnioskodawca wniósł o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla jednej studni głębinowej, w związku z powyższym GDOŚ doprecyzował brzmienie pkt 1.2.83. decyzji, określając warunki dla tego przedsięwzięcia. Powinno ono być wykonane w taki sposób, aby na żadnym z etapów nie dopuścić do trwałego mieszania się różnych warstw wodonośnych, jak i aby woda była pobierana z warstwy wodonośnej odpowiadającej głębokości ok. 36,5 m. W decyzjach następczych organ wodnoprawny może określić teren ochrony bezpośredniej studni, w związku z czym GDOŚ nałożył obowiązek zagospodarowania zielenią tego terenu w sposób sprzyjający bioróżnorodności. Stąd obowiązek obsiania go trawą zawierającą w swoim składzie minimum 5 gatunków traw, 2 gatunki kwiatów wieloletnich i 5 gatunków kwiatów

jednorocznych. Wskazane jest, aby na takim terenie znalazły się również krzewy lub drzewa z owocami atrakcyjnymi dla ptaków lub dającymi im schronienie, ze względu na to, że studnia ma być zlokalizowana w sąsiedztwie pól, stąd wspieranie zapylaczy czy ptaków charakterystycznych dla krajobrazu rolniczego jest wskazane.

GDOŚ zdecydował uchylić nałożony przez RDOŚ w Warszawie obowiązek wykonania ww. studni przed likwidacją istniejącego ujęcia wody podziemnej. Warunki decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odnoszące się do wód mają przede wszystkim na celu ograniczenie ryzyka nieosiągnięcia celów środowiskowych dla jednolitych części wód. Wykonanie studni przed lub po likwidacji nie ma żadnego wpływu na osiągnięcie celów środowiskowych, a jedynie gwarantuje ciągłość dostaw wody, co nie może być regulowane decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, natomiast może być określone jako obowiązek w decyzjach następczych organu wodnoprawnego. Skoro więc ta część warunku nie dotyczyła wpływu przedsięwzięcia na środowisko - została uchylona.

RDOŚ w Warszawie nie powinien był również wskazywać obowiązku wykonania studni głębinowej zgodnie z „obowiązującymi przepisami dotyczącymi jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi”. Po pierwsze ze względu na to, że woda przeznaczona do spożycia przez ludzi, z mocy prawa, musi spełniać określone przepisami parametry, a po drugie z punktu widzenia środowiskowego nie ma znaczenia, w jakim celu będzie wykorzystana woda, natomiast ma znaczenia sam fakt jej poboru i skutki dla środowiska, jakie niesie jej pobór. Nie jest również prawnie możliwym nałożenie obowiązku decyzją na osoby trzecie, a z takim przypadkiem mamy do czynienia w sytuacji, gdy RDOŚ w Warszawie zobowiązał właściciela i zarządcę likwidowanego ujęcia do uzgodnienia warunków budowy nowej studni. W pierwotnym brzmieniu pkt 1.2.83. decyzji wybudowanie nowej studni było uzależnione od uzgodnienia tej kwestii z właścicielem, który przecież może nie mieć woli jego odbudowania, a tym bardziej woli uzgodnienia warunków takiej odbudowy. Niemniej jednak najważniejszym powodem uchylenia tej części warunku jest brak możliwości nałożenia tą decyzją obowiązków na osoby trzecie.

GDOŚ zdecydował o uchyleniu w całości pkt 1.2.84., który zobowiązywał wnioskodawcę, w przypadku likwidacji pozostałych studni podziemnych, do zapewnienia alternatywnego sposobu zaopatrzenia w wodę w co najmniej takiej samej ilości i o co najmniej takiej samej jakości, uzgodnionego z właścicielem. Należy wyraźnie wskazać, że wnioskodawca w ramach tej decyzji może zrealizować wyłącznie jedną studnię wymagającą uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Co prawda wybudowanie części ze studni nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, natomiast ww. warunek mógł wprowadzić w błąd i być mylnie odczytany, że wszystkie studnie w ramach przedsięwzięcia są objęte decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach. Jeżeli w przyszłości okaże się, że wolą wnioskodawcy będzie wybudowanie innych urządzeń do poboru wód podziemnych będących przedsięwzięciami, będzie on zobowiązany złożyć stosowny wniosek o uzyskanie dla nich decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jeśli uzyskanie takiej decyzji będzie wymagane. Dodatkowo pkt 1.2.84. był wadliwy z tego względu, że nie jest rolą organu ochrony środowiska każdorazowe określanie obowiązku odtworzenia utraconych dóbr materialnych, tym bardziej, że RDOŚ w Warszawie przesądził za właścicieli likwidowanych, podziemnych ujęć wody

podziemnej, formę rekompensaty, podczas gdy właściciel ujęcia w rzeczywistości może nie być zainteresowany jego odbudową.

W przypadku pkt 1.2.69. RDOŚ w Warszawie wskazał na konieczność zastosowania technologii (jednej) minimalizującej zużycie wody, lecz nie wskazał o jaką technologię chodzi. W związku z tym warunek jest bardzo ogólny i nie nakłada dodatkowych praw i obowiązków na wnioskodawcę, tym bardziej, że wielkość poboru wody lub jej zrzutu wymaga uzyskania decyzji następczych. GDOŚ nie znalazł uzasadnienia do wskazania konkretnych technologii wykonywania prac (poza obiegiem zamkniętym wody w procesie mycia kół i podwozi, co określono w zmienionym pkt 1.2.47. decyzji) wymagających ograniczenia zużycia wody, w związku z czym należało uchylić ww. warunek.

Zmieniony przez GDOŚ warunek 1.2.70. decyzji, nakładał obowiązek obsługi linii kolejowej pociągami wyposażonymi w zamknięty system sanitarny. Nałożenie tego warunku nie zostało uzasadnione przez RDOŚ w Warszawie. Co prawda wnioskodawca w rozdziale 9.1.3. raportu wskazał, że „pociągi obsługujące planowaną linię kolejową wyposażone będą w zamknięty system sanitarny”, jednak decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie powinna nakładać praw i obowiązków na podmioty trzecie, co ma miejsce w tym przypadku. Uzupełniając wskazać należy, że w rozdziale 2.4.2. regulaminu sieci (kolejowej) 2024/2025 PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. określono warunki dostępu i warunki korzystania linii kolejowych, wskazano, że przewoźnicy od 2024 r. są zobowiązani do zestawiania pociągów pasażerskich z taboru wyposażonego w toalety z zamkniętym układem sanitarnym na całej infrastrukturze PKP (z wyjątkiem pojazdów historycznych).

Jeśli zaś chodzi o ścieki, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733 ze zm.), wykonawca robót na terenie budowy jest zobowiązany do odpowiedniego zagospodarowania ścieków, co jest szczegółowo określone w art. 5 ust. 1 ww. ustawy. W przypadku pkt 1.2.71. decyzji w ocenie GDOŚ nie ma potrzeby wskazywania obowiązku przekazywania ścieków wyspecjalizowanej firmie, gdyż jest to wymóg prawny w sytuacji, gdy nie można zagospodarować ścieków w inny, legalny sposób (np. w przykładowej oczyszczalni ścieków lub poprzez podpięcie do sieci kanalizacyjnej). Warunek zakazujący przepełniania zbiorników ze ściekami również jest zbędny, gdyż zakaz ten wynika zarówno z ww. ustawy - zbiornik na ścieki ma być bezodpływowy (ścieki nie mogą trafić poza ten zbiornik) oraz z przepisów warunkujących bezpieczeństwo sanitarne i ochronę środowiska. W związku z powyższym GDOŚ uchylił także pkt 1.2.71. decyzji.

GDOŚ podtrzymuje wskazaną przez RDOŚ w Warszawie w pkt 1.2.72. hierarchię postępowania ze ściekami, tzn. aby wpierrw kierować je do kanalizacji, a gdy nie jest to możliwe - zagospodarować w inny sposób. Każdy ściek zgodnie z przepisami należy zagospodarować. Wskazania wymaga, że wnioskodawca nie zawnioskował o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla oczyszczalni ścieków. Niemniej jednak GDOŚ wskazał dodatkowo na możliwość zagospodarowania ścieków w nowej oczyszczalni ścieków, gdyż jest to skuteczna forma ich zagospodarowania, a niektóre oczyszczalnie ścieków nie wymagają uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W szczególności, że część oczyszczalni ścieków spełniająca odpowiednie kryteria nie stanowi przedsięwzięć (w myśl r.o.o.ś.), wobec

czego ich wybudowanie jest możliwe bez uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie powinno być wykluczone.

GDOŚ zmienił pkt 1.2.85. decyzji ze względu na fakt, że zbędnym jest wskazanie w warunku, aby wody opadowe i roztopowe były odprowadzane zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, co jest oczywiste.

Z punktu widzenia ochrony środowiska wskazane jest, aby wody opadowe lub roztopowe trafiały do wód powierzchniowych najlepiej za pośrednictwem wód gruntowych stąd GDOŚ zmienił pkt 1.2.88. decyzji. Nie tylko przyczyni się to do ich biofiltracji w glebie i spowolnieniu jej spływ do wód powierzchniowych, lecz również zminimalizuje deficyt wód gruntowych w okresach suszy. W związku z brakiem prawnej definicji wód gruntowych o płytkim występowaniu, jak i odległości pomiędzy zwierciadłem wód a podstawą zbiornika, której miąższość zapewni wstępne podczyszczenie infiltrującej wody, GDOŚ wskazał za wyznacznik odległość 0,5 m od dna zbiornika do zwierciadła wód podziemnych. W sytuacji, gdy grunt cechuje słaba lub gorsza przepuszczalność lub gdy w sąsiedztwie zbiornika nie jest wskazane i możliwe infiltrowanie wody (np. przy cementarzach), zbiorniki powinny być wykonane jako szczelne. Dodatkowo GDOŚ w zmienionym pkt 4 wskazał, aby w toku ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wnioskodawca wskazał, na jakich terenach możliwym jest zastosowanie zbiorników infiltracyjnych, a na których nie jest to możliwe.

RDOŚ w Warszawie w pkt 1.2.89. decyzji nałożył obowiązek prowadzenia systematycznej kontroli i konserwacji urządzeń podczyszczających i odwadniających, zbiorników na ścieki oraz instalacji i urządzeń ściekowych. W tym przypadku urządzenia podczyszczające wody powstaną w związku z budową stacji paliw, parkingu o powierzchni powyżej 0,1 ha oraz przebudową dróg kołowych (krajowych, wojewódzkich lub powiatowych klasy G). Obowiązek ich stosowania, a także ich eksploatacji i utrzymania, wynika bezpośrednio z § 17 rozporządzenia Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 12 lipca 2019 r. w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego oraz warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu do wód lub do ziemi ścieków, a także przy odprowadzaniu wód opadowych lub roztopowych do wód lub do urządzeń wodnych (Dz. u. z 2019 poz. 1311), dalej r.s.ś.w. W tym przepisie wskazano obowiązek wykonywania przeglądów eksploatacyjnych urządzeń oczyszczających dwa razy do roku (§ 17 ust. 5) oraz ich użytkowania zgodnie z instrukcją obsługi i konserwacji (§ 17 ust. 6). Oznacza to, że część warunku nałożonego przez RDOŚ jedynie powtarza obowiązki już wynikające wprost z przepisów prawa. W konsekwencji część warunku została nałożona bez podstawy prawnej, ponieważ organ nie powinien nakładać w decyzji obowiązków, które wynikają bezpośrednio z przepisów (por. wyrok NSA w Warszawie z 27 kwietnia 1983 r., sygn. akt II SA 261/83, oraz wyrok WSA w Szczecinie z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt II SA/Sz 1062/12).

Natomiast w zakresie obowiązku zapewnienia kontroli urządzeń odwadniających, zbiorników na ścieki oraz instalacji i urządzeń ściekowych, ani RZGW w Warszawie, ani RDOŚ w Warszawie nie uzasadnili potrzeby wprowadzenia takiego warunku w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Nie wskazano bowiem, na czym miałyby polegać te kontrole, jaki jest ich cel ani jak często powinny być przeprowadzane. Z punktu widzenia ochrony środowiska kluczowe jest zapewnienie, aby wszystkie wymienione urządzenia były

sprawne i prawidłowo funkcjonowały. Sama kontrola jest jedynie środkiem do osiągnięcia tego celu, a nie celem samym w sobie. W związku z powyższym GDOŚ w zmienionym pkt 1.2.89. wskazał cel, jaki należy osiągnąć, aby zapewnić ochronę środowiska przed zanieczyszczeniami, a nie sposób jego realizacji.

GDOŚ w pkt 1.3.9. nałożył obowiązek zaprojektowania systemu odprowadzania wód opadowych i roztopowych zarówno z miejsc magazynowania odpadów, jak i tuneli. W przypadku tuneli i ramp dojazdowych do tuneli należy zaprojektować system odprowadzania wód o wydajności zapewniającej odprowadzanie deszczu miarodajnego występującego raz na 20 lat (lub rzadziej). Zagwarantowanie tak wydajnego systemu odprowadzania wód zminimalizuje ryzyko zalewania tunelu przez deszcze nawalne, co ograniczy potrzebę kierowania pociągów trasami alternatywnymi przy wykorzystaniu łączników LK8501 oraz LK8503. Wymóg GDOŚ dotyczący stosowania w obliczeniach opadu miarodajnego z najbardziej aktualnych danych klimatycznych, co wynika ze wzrostu częstotliwości i intensywności deszczy nawalnych obserwowanych w ostatnich latach.

Dodatkowo ze względu na wsparcie bioróżnorodności, GDOŚ nałożył obowiązek obsiania mieszkanką traw i kwiatów gleby znajdującej się w obrębie bezpośredniej strefy ochronnej ujęcia wody, wskazując minimalną liczbę gatunków, jakie należy uwzględnić. Ze względu na brak informacji na tym etapie o wielkości powierzchni, jaką będzie stanowić obszar bezpośredniej ochrony ujęcia wody, GDOŚ dopuścił obsadzenie ww. terenu drzewami i krzewami, zalecając, aby były w pierwszej kolejności były to krzewy przyjazne ptakom, ze względu na atrakcyjne owoce bądź możliwość schronienia. Udatność nasadzeń należy potwierdzić fotografiami.

Nadmienić należy, że warunki decyzji RDOŚ w Warszawie od pkt 1.2.52. do pkt 1.2.89. zostały przepisane przez RDOŚ w Warszawie z postanowienia RZGW w Warszawie z 31 sierpnia 2023 r. Organ wodnoprawny częścią wskazanych w nim warunków nie wykreował nowych obowiązków względem wnioskodawcy, stąd konieczne było uchylene części tych punktów, z czego w części GDOŚ orzekł co do istoty sprawy, a w odniesieniu do pozostałej części – umorzono postępowanie organu I instancji w tym zakresie.

Każdy warunek decyzji powinien nakładać dodatkowe prawa i obowiązki na wnioskodawcę, których wykonanie upoważnia go do realizacji zaplanowanego zamierzenia inwestycyjnego. W związku z powyższym każdy warunek wymaga należytego uzasadnienia. Samo wskazanie w uzasadnieniu, że określony obowiązek został nałożony, nie spełnia wymogów zasady przekonywania wyrażonej w art. 11 k.p.a. Uzasadnienie powinno w sposób jasny i logiczny wyjaśniać, dlaczego organ uznał dane rozstrzygnięcie (w przypadku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - konkretne warunki) za zasadne, nawet jeśli jego źródłem było postanowienie (uzgodnienie) organu wodnoprawnego. Tylko takie działanie pozwala stronie postępowania zrozumieć motyw rozstrzygnięcia, ocenić jego legalność i powód, dla którego został nałożony.

Odpady

RDOŚ w Warszawie kilkakrotnie (pkt 1.2.73., 1.2.90, 1.2.94. i 1.2.97.) zobowiązał CPK do selektywnego zbierania odpadów, tj. w fazie przygotowania (2-kronie), w fazie realizacji (3-

krotnie) i w fazie eksploatacji i użytkowania (5-krotnie). W ocenie GDOŚ powtarzanie tych samych wymagań w kilku warunkach jest zbędne, wobec czego zostały uchylone.

GDOŚ wskazuje, że etapy przygotowania i budowy przedsięwzięcia są takie same, jeśli chodzi o gospodarowanie odpadami. Niezależnie od tego, jak je nazwiemy, podczas każdego z tych etapów, powstaną odpady budowlane i komunalne. CPK jest zobowiązany z mocy prawa po pierwsze do ograniczenia ilości wytwarzania odpadów, a po drugie do wysegregowania z wytworzonych przez siebie odpadów budowlanych i rozbiórkowych co najmniej: drewna, metali, szkła, tworzyw sztucznych, gipsu i odpadów mineralnych, w tym betonu, cegły, płytek i materiałów ceramicznych oraz kamieni w celu zapewnienia przydatności do przygotowania do ponownego użycia, recyklingu lub innego odzysku. Wyjątkiem są sytuacje, w których wysegregowanie nie jest technologicznie możliwe lub brak wysegregowania pozwala na przygotowanie do ponownego użycia, recykling lub inny odzysk. Te zasady wynikają z art. 101a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. ustawy o odpadach (Dz. U. z 2023 r. poz. 1587, ze zm.), dalej u.o.o.p, które zaczęły obowiązywać 1 stycznia 2025 r. (po aktualizacji u.o.o.p, która wynika z art. 1 pkt 35 ustawy z dnia 17 listopada 2021 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 2151).

Odpady komunalne wytworzone na etapie budowy także podlegają selektywnej zbiórce. Obowiązek ten wynika z ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733 ze zm.), dalej u.u.c.g. W tej ustawie wskazano, że sposób segregowania powinien być zgodny z regulaminem utrzymania czystości obowiązującej w danej gminie.

Uzupełniając GDOŚ wskazuje, że ustawodawca dopuścił możliwość zbierania części odpadów w sposób nieselektywny. Dopuszczalne jest bowiem transportowanie niewyselekcjonowanych (zmieszanych) frakcji odpadów w sytuacji, gdy strumień zmieszanych rodzajów odpadów w całości jest kierowany do przetwarzania w tym samym procesie. Wynika to z art. 4d u.u.c.g. oraz § 4 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 7 października 2016 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla transportu odpadów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1742 ze zm.).

Skoro ustawodawca dopuścił transport zmieszanych frakcji różnych odpadów w wyżej wskazanej sytuacji, to oczywistym jest, że ich magazynowanie również powinno dopuszczać taką możliwość.

RDOŚ w Warszawie nie wyjaśnił z jakiego powodu nałożył obowiązek selektywnej zbiórki wszystkich odpadów, a w ocenie GDOŚ nie jest to w tym przypadku konieczne. GDOŚ nie stwierdził także potrzeby, aby tą decyzją zobowiązać CPK do segregowania innych odpadów niż wynika to z obowiązujących przepisów z wyjątkiem frakcji tłuczni i drewnianych podkładów kolejowych oraz drewnianych słupów, co zostało wskazane w pkt 1.2.102. decyzji.

W przypadku zanieczyszczonych: podkładów kolejowych, drewnianych słupów i tłuczni kolejowego, stanowią one odpad niebezpieczny, który należy magazynować zgodnie z pewnymi zasadami. Zasady te zostały określone w § 4 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Klimatu z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowych wymagań dla magazynowania odpadów (Dz. U. z 2020 r. poz. 1742), dalej r.m.o. dalej r.m.o. GDOŚ w pkt 1.2.102. decyzji nałożył na CPK dodatkowe obowiązki w kwestii gospodarowania ww. frakcjami odpadów.

Istnieje ryzyko, że materiały drewniane w przeszłości były zabezpieczane przed wilgocią i rozwojem grzybów, przy użyciu substancji chemicznych. Na obecnym etapie nie można wykluczyć, że ww. materiały były nasączone wysoce toksycznym dla ludzi i środowiska olejem kreozotowym. Prawdą jest, że zarówno podkłady kolejowe, jak i drewniane słupy były i są na co dzień narażone na wpływ czynników atmosferycznych, co oznacza, że substancje te mogą przedostawać się do środowiska. Niemniej jednak zasadniczą różnicą pomiędzy ich eksploatacją a magazynowaniem jest to, że w przypadku zbierania będą one zlokalizowane na stosunkowo małej powierzchni. Zwiększa to ryzyko dla środowiska, ze względu na ich kumulację w jednym miejscu. Olej kreozotowy stanowi mieszaninę różnych substancji, w której składzie znajdują się m.in. wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne, toksyczne zarówno w przypadku inhalacji, jak i bezpośredniego kontaktu (dla ludzi i innych organizmów żywych). W związku z powyższym koniecznym było zastosowanie dodatkowych środków ostrożności w związku z magazynowaniem tych odpadów, tj. o kodzie 17 02 04* i 17 05 07*. W celu ograniczenia zanieczyszczenia środowiska GDOŚ nałożył obowiązek ich natychmiastowego umieszczenia w samochodach transportowych, które niezwłocznie powinny je przewieźć w miejsca magazynowania (o ile nie zostaną od razu przekazane do utylizacji). GDOŚ doprecyzował sposób przygotowania miejsca magazynowania ww. odpadów. Odpady te należy magazynować w sposób ograniczający ich zmoczenie przez deszcz, co można osiągnąć poprzez zastosowanie zadaszenia lub przykrycie odpadów wodoodpornymi plandekami. Powierzchnia, pod którą znajduje się odpad powinna być uszczelniona. Pozwoli to ograniczyć potencjalne rozprzestrzenianie się substancji niebezpiecznych do gleby i wody. Z tego samego powodu miejsce przetrzymywania odpadów niebezpiecznych powinno również umożliwiać zbieranie odcieków, które również stanowią odpad. Ze względu na strukturę zanieczyszczonego tłucznia (kamieni średniej wielkości), dopuszcza się jego przetrzymywanie w szczelnym kontenerze (również pod wiatą lub plandeką lub innym szczelnym przykryciem), bez konieczności zastosowania systemu umożliwiającego odciek wód opadowych. Magazynowanie kruszyw w szczelnych kontenerach ograniczy ich rozsypywanie i potencjalną migrację zanieczyszczeń do środowiska.

W przepisach (§ 4 ust. 2 pkt 1 oraz pkt 3 r.m.o.) ustawodawca wskazał, że miejsce magazynowania odpadów musi pomieścić znajdując się na nim odpady i muszą być one magazynowane w sposób zapobiegający ich rozprzestrzenianiu się. Wobec powyższego GDOŚ uchylił pkt 1.2.92., 1.2.94 oraz 1.2.98. decyzji, gdyż nie ma potrzeby powtarzania tej kwestii.

W przepisach (§ 4 r.m.o.) ustawodawca wskazał, w jaki sposób wytwórca odpadów budowlanych powinien prowadzić wstępne ich magazynowanie. RDOŚ w Warszawie powtórzył obowiązki wynikające z tego przepisu, w związku z czym należało uchylić pkt 1.2.92., 1.2.94. oraz 1.2.99 decyzji. Dodatkowo, ponad to, co zostało wskazane w § 4 r.m.o., RDOŚ w Warszawie dla odpadów niebezpiecznych nałożył dodatkowy obowiązek polegający na ich oznakowaniu, ogrodzeniu, zadaszeniu, usytuowania na utwardzonym podłożu, zabezpieczeniem przed wstępem osób nieupoważnionych i zwierząt. Wymagania te wynikają przede wszystkim § 5, 6, 7 i 8 r.m.o., tj. przepisów, których nie stosuje się w przypadku budowy czy rozbiórki. RDOŚ w Warszawie nie uzasadnił nałożenia dodatkowych obowiązków w

związku z czym GDOŚ je uchylił, uznając za zbędne. GDOŚ jedynie w pkt 1.2.102. nałożył dodatkowe wymagania co do magazynowania odpadów, co wynika z konieczności ograniczenia ryzyka dla środowiska, wynikającego ze specyfiki przedsięwzięcia.

GDOŚ uznał również, że pkt 1.2.74., 1.2.91 i 1.2.95 decyzji są zbędne, gdyż nakładały one na CPK obowiązki, które wynikają z obowiązujących przepisów. Hierarchia postępowania z odpadami (art. 17 i art. 18 u.o.o.) dotyczy każdego kto podejmuje działania powodujące lub mogące powodować powstanie odpadów. W przypadku gdy odpady wskazane w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 11 listopada 2015 r w sprawie odzysku odpadów poza instalacjami i urządzeniami (Dz. U. z 2015 r. poz. 796), nie będą mogły być zagospodarowane na terenie budowy, będą one przekazane podmiotowi, który zajmuje się zbieraniem odpadów. Odpady można przekazać wyłącznie podmiotom (art. 27 u.o.o.), które posiadają stosowne zezwalania do ich zbierania, dlatego też nie ma potrzeby powtarzania tego obowiązku w warunku decyzji.

Dodatkowo RDOŚ w Warszawie w pkt 1.2.91. wskazał na konieczność stosowania, w miarę możliwości, materiałów z recyklingu i materiałów ekologicznych, nie wskazując przy tym żadnych szczegółów. Tak sformułowany warunek był niewykonalny, stąd GDOŚ zdecydował go uchylić i umorzyć postępowanie organu i instancji w tym zakresie.

GDOŚ podtrzymał kwestię wskazaną przez RDOŚ w Warszawie dotyczącą hierarchii postępowania z odpadami, co zostało doprecyzowane, wobec czego nie jest powtórzeniem obowiązujących przepisów. GDOŚ wskazał bowiem aby w sytuacji, w której będzie prowadzony odzysk odpadów, był on przeprowadzony przede wszystkim na terenie budowy, który w przyszłości będzie stanowić granicę przyległego pasa gruntu linii kolejowej, pasa drogowego lub obszaru posterunku ruchu. Teren realizacji przedsięwzięcia będzie większy niż teren, który będzie w przyszłości użytkowany na cele kolejowe lub drogowe, stąd niezasadnym jest gospodarowanie odpadów poza wyżej wskazanymi terenami. Zagospodarowanie odpadów może mieć również w sąsiedztwie przebudowywanych dróg, lecz nie dalej niż granica pasa drogowego, jak i w miejscach użytkowanych na etapie eksploatacji, związanych z obsługą techniczną linii kolejowej. Odzysk odpadów nie powinien mieć miejsca na terenach nieprzekształconych, w przeciwieństwie do terenów, znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie budowanej infrastruktury.

Fauna i flora

GDOŚ w pkt 1.2.15. decyzji RDOŚ w Warszawie doprecyzował zakres działań minimalizujących oddziaływanie na gatunki objęte ochroną gatunkową w związku z pracami związanymi z usunięciem humusu (wierzchniej warstwy gleby), wycinką drzew i krzewów, a także prac związanych z rozbiórką budynków. W pkt. 1.2.15a wyszczególniono termin od 15 kwietnia do 30 czerwca, w okresie którego bezwzględnie zakazano wycinki drzew i krzewów. W tym terminie przypada bowiem szczyt sezonu lęgowego większości gatunków ptaków. W pkt. 1.2.15b i c wskazano konieczność wykonania kontroli drzew przeznaczonych do wycinki pod kątem występowania w ich obrębie chronionych gatunków owadów i porostów. Do pkt. 1.2.15d przeniesiono z pkt.1.2.38 działania minimalizujące dotyczące rozbiórki obiektów budowlanych i je uszczegółowiono.

W punkcie 1.2.17 decyzji GDOŚ doprecyzował sposób ochrony drzew i krzewów poprzez wskazanie, że w obrębie brył korzeniowych prace w pierwszej kolejności mają być prowadzone metodą bezwykopową lub ręcznie. Metody te (w szczególności metoda bezwykopowa) są najmniej inwazyjne dla systemów korzeniowych drzew. Przy otwartym wykopie zazwyczaj korzenie zostają trwale uszkodzone lub zniszczone, co często bywa początkiem procesu chorobotwórczego i rozpoczyna proces obumierania drzewa. Ciężki sprzęt mechaniczny może spowodować rozrywanie korzeni szkieletowych odpowiedzialnych za statykę drzewa oraz korzeni włosnikowych, przez które drzewa pobierają wodę i składniki pokarmowe (red. Tyszko – Chmielowiec P., Witkoś K., Aleje – podręcznik użytkownika. Jak dbać o drzewa, żeby nam służyły?, Wrocław 2012 r. s. 141).

GDOŚ doprecyzował również sposób prowadzenia prac w sytuacji, gdy konieczne jest prowadzenie ich metodą rozkopową (ręcznie lub przy użyciu sprzętu mechanicznego). Obowiązkowo należy chronić odsłonięte korzenie przed wysychaniem w sezonie wegetacyjnym oraz przemrożeniem w okresie spoczynku zimowego. Za jedno z największych zagrożeń dla drzew podczas procesu budowlanego jest przesuszenie lub przemarznięcie odsłoniętych korzeni, które w wyniku powyższego mogą obumrzeć. Za krytyczny próg prowadzący do obumarcia drzewa uznawana jest utrata 45% systemu korzeniowego drzewa (Suchocka M., Ziemiańska M., Ochrona drzew na placu budowy, Planowanie i zasady ochrony drzew w procesie inwestycyjnym, Zrównoważony Rozwój — Zastosowania nr 4, 2013 r., s. 70-71). Sposób postępowania określony w zmienionym pkt 1.2.17. decyzji stanowi więc zbiór działań minimalizujących, mających na celu zabezpieczenie części systemów korzeniowych drzew, które zostaną naruszone podczas prowadzenia wykopów.

GDOŚ uszczegółowił także sposób zabezpieczenia drzew nieprzeznaczonych do wycinki, znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie prac, gdzie w zasięgu ich koron nie są planowane prace/przejazdy sprzętu mechanicznego poprzez określenie wielkości strefy, która winna być wygradzona. Ponadto w zmienionym warunku wskazano, że również pojedyncze drzewa lub krzewy, znajdujące się w bezpośrednim sąsiedztwie prac, w obrębie rzutu których nie są planowane przejazdy sprzętu mechanicznego, należy zabezpieczyć za pomocą wygradzeń.

W celu zachowania żywotności drzew nieplanowanych do wycinki, w pobliżu których będą wykonywane prace ziemne wprowadzono warunek zawarty w pkt. 1.2.17 dotyczący nawadniania (w okresach suszy) i ściółkowania (po zakończeniu prac) systemu korzeniowego.

GDOŚ uchylił pkt 1.2.20. decyzji, ponieważ warunki ingerencji w koryta rzek zostały określone zbyt ogólnie, bez wskazania konkretnych działań. Organ I instancji wskazał także działania na rzekach w pkt 1.2.21, 1.2.22, 1.2.24, 1.2.25, 1.2.75, 1.2.76, 1.2.77, 1.2.79., lecz GDOŚ także je uchylił i określił szczegółowe wymagania odnośnie do prac na rzekach zbiorczo w zmienionym pkt 1.2.23. decyzji. Uchylenie ww. warunków jest spowodowane koniecznością uporządkowania poruszanej kwestii i zawarcia wniosków w jednym, a nie w wielu punktach tej decyzji. GDOŚ doprecyzował, jakie czynności należy wykonać po kolei, aby negatywne oddziaływania związane z przekładaniem cieku zostały zminimalizowane w jak największym stopniu. GDOŚ uznał za konieczne wskazanie, że do umacniania cieków należy w pierwszej kolejności wykorzystywać materiały naturalne w postaci faszyny i darniny. Biorąc

pod uwagę najnowszą wiedzę naukową, GDOŚ wskazał, że materiałem, jakiego należy unikać do umacniania brzegów jest kamień, gdyż jest to dogodne siedlisko do rozrodu dla inwazyjnego gatunku ryby - babki byczej. Zawarto również zapis, aby do umacniania skarp nie stosować koszy ani materacy gabionowych. Zapobiegnie to stosowaniu materiałów, które mogą stwarzać zagrożenie dla zwierząt migrujących. Poddano korekcie informację o prowadzeniu prac z jednego brzegu. Poprzednie sformułowanie było bardzo nieprecyzyjne, dlatego uszczegółowiono sposób prowadzenia prac, z możliwością odstępstwa pod konkretnymi warunkami. Kwestie ewentualnego stosowania grodzy zostały zastąpione informacją o konieczności zapewnienia przepływu wód podczas prowadzenia prac oraz sposobu postępowania w przypadku, gdy konieczne okaże się zastosowanie tymczasowego obiegu zastępczego. Z uchylonych punktów 1.2.20 i 1.2.21 przeniesiono również informację o konieczności prowadzenia prac przy niskich stanach wód oraz ograniczaniu zmętnienia i zamulenia wody. GDOŚ wskazał, że umocnienia należy stosować jedynie w zakresie związanym z koniecznością zapewnienia stabilności obiektów w postaci mostów i przepustów. GDOŚ wprowadził zapis o zakazie prowadzenia prac na ciekach w okresie tarła ryb i inkubacji ikry, tj. w okresie od 1 marca do 15 lipca, biorąc pod uwagę stwierdzone podczas inwentaryzacji gatunki ichtiofauny. Wprowadzono możliwość prowadzenia prac we wskazanym terminie, po kontroli ichtiologa, ale jedynie o ile nadzorujący prace ichtiolog każdorazowo wyrazi opinię wskazującą jednoznacznie na brak negatywnego wpływu planowanych prac na ichtiofaunę oraz pod warunkiem stosowania działań minimalizujących wskazanych przez ichtiologa. Zminimalizuje to negatywne oddziaływania na ichtiofaunę na etapie budowy inwestycji. GDOŚ wskazał również zapis obligujący do kontroli urobku wydobywanego z koryt cieków pod kątem obecności gatunków chronionych oraz zobowiązał do przenoszenia odnalezionych organizmów, precyzując sposób wykonania tej czynności.

GDOŚ w zmienionym pkt 1.2.28 uszczegółowił informacje dotyczące planowanego zniszczenia siedlisk płazów, m.in. na podstawie pisma, w którym CPK doprecyzował propozycje kompensacji tych siedlisk (uzupełnienie raportu z 22 kwietnia 2025 r. - aneks z 18 kwietnia 2025 r., dalej aneks nr 1 i uzupełnienie raportu z 4 września 2025 r. – aneks z 4 września 2025 r., dalej aneks nr 2). Na podstawie otrzymanych danych GDOŚ zmienił pkt 1.2.28, wskazując konieczne wymogi dotyczące kompensacji przyrodniczej siedlisk płazów. GDOŚ ma przy tym również na uwadze informacje z pisma CPK z 3 lipca 2025 r., co do możliwości i trudności technicznych lokalizowania zbiorników zastępczych. Na podstawie ww. informacji wyszczególniono minimalne odległości zbiorników zastępczych od dróg. Zakres oraz powierzchnia kompensacji zostały ustalone w oparciu o dane z tabeli na str. 66-68 aneksu nr 1, przy uwzględnieniu danych tabeli nr 2 pt. „wstępna lokalizacja zbiorników zastępczych dla wariantu W31” (str. 18-19). Przy czym należy zaznaczyć, że dane dotyczące powierzchni niszczonego zbiornika wodnego wymienione w tabeli na str. 66-68 aneksu nr 1 nie były każdorazowo zbieżne z danymi załączników mapowych do raportu. Ze względu na powyższe w przypadku zbiornika lp. 3 (numer zbiornika w pkt 1.2.28) GDOŚ zmniejszył wymogi co do minimalnych wymiarów zbiornika kompensującego z 1,17 ha do 0,21 ha, ze względu na to, że powierzchnia zbiornika wodnego przeznaczonego do likwidacji w km 0+111 LK8503 nie wynosiła 1,17 ha, ale ok. 0,21 ha. W odniesieniu do zbiorników w lp. 7 i 8 w treści warunku

zawarto zakaz lokalizowania ich w strefie przejść i najść do przejść dolnych dla dużych zwierząt. W związku z tym, że przejścia te są zespolone z innymi zbiornikami wodnymi, dodatkowe ograniczenie możliwości migracji dużym zwierzętom, poprzez budowę w świetle ww. przejść zbiorników zastępczych dla płazów, obniżyłoby funkcjonalność przejść i w konsekwencji skuteczność migracji zwierząt,

Do wyżej wymienionego punktu przeniesiono fragment warunku 1.2.29 dotyczący lokalizacji zbiorników wodnych. W związku z tym, że dostępne są informacje dotyczące planowanych zniszczeń siedlisk rozrodczych płazów i znana jest orientacyjna lokalizacja zbiorników zastępczych, GDOŚ uznał, że nie ma potrzeby wskazywania dodatkowych zasad lokalizacji zbiorników w pkt. 1.2.29, które mogłyby okazać się niezgodne z lokalizacjami, wymienionymi w pkt. 1.2.28. Należy wskazać, że ograniczenie związane z lokalizacją zbiorników w odległości 100 m od dróg, w terenie poddanym silnym procesom urbanizacyjnym, w przypadku części zbiorników zastępczych nie mogło zostać spełnione, wobec czego GDOŚ zmodyfikował treść warunku w wyżej wymienionym zakresie. Na problemy związane z możliwością spełnienia wszystkich warunków dotyczących lokalizacji zbiorników kompensujących dla płazów na ww. terenach CPK wskazał również w piśmie z 3 lipca 2025 r. znak: KWŁ.42.222.2025_10.JM.02. Niemniej jednak w stosunku do tych dróg wprowadzono obowiązek wykonania stałych wygradzeń herpetologicznych, zabezpieczających populacje płazów ze zbiorników przed przedostawaniem się w obręb dróg.

Treść punktu 2.1 stanowi powtórzenie treści punktu 1.2.28. Jednak w pkt. 2 zaskarżonej decyzji wymieniono wszystkie działania z zakresu kompensacji przyrodniczej, w związku z powyższym, w celu uporządkowania treści decyzji, zdecydowano się na korektę punktu 2.1 poprzez dodanie odniesienia do punktu 1.2.28 decyzji, który zawiera opis działania z zakresu kompensacji przyrodniczej.

GDOŚ zmienił pkt 1.2.29. decyzji RDOŚ w Warszawie poprzez określenie minimalnej oraz maksymalnej powierzchni zbiorników dla płazów tj. od 800 m² do maksimum 5000 m². Powierzchnie zawierające się w tym przedziale będą optymalne ze względu na ochronę płazów i wynikają one z publikacji R. Kurek i in., Poradnik ochrony płazów, Warszawa 2010. Wyszczególniono w niej (str. 117, 126), że płazy najczęściej rozmnażają się w małych i średnich zbiornikach (o powierzchni poniżej 1 ha), w których woda szybciej się nagrzewa. GDOŚ wprowadził również modyfikacje i uszczegółowienia cech zbiorników kompensujących, z których najważniejsza polegała na sprecyzowaniu średniego poziomu wody w zbiornikach wodnych, zamiast operowania wyłącznie samą głębokością zbiornika.

Treść punktu 2.1.1 stanowi powtórzenie treści punktu 1.2.29 decyzji. Przy czym zasady budowy zbiorników dla płazów określone w pkt. 1.2.29 i 1.2.1.1 zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie są ze sobą do końca zbieżne. W związku z powyższym w pkt. 1.2.29 GDOŚ uporządkował zasady budowy zbiorników zastępczych dla płazów, a w pkt. 2.1.1 zawarł odniesienie do treści pkt. 1.2.29.

GDOŚ w pkt 1.2.32 uznał za konieczne uszczegółowienia informacji o lokalizacjach, w jakich należy zamontować wygradzenia ochronne, sposobie montażu i kontroli wygradzeń. Dodatkowo, w celu zapewnienia jak najlepszej minimalizacji negatywnego oddziaływania na płazy, wskazana została konieczność zastosowania dodatkowego zabezpieczenia w postaci

wiader, w miejscach wskazanych przez herpetologa. GDOŚ wskazał parametry wiader oraz terminy i częstotliwość ich kontroli.

GDOŚ w pkt 1.2.33. decyzji doprecyzował wymagania co do ogrodzenia terenu przedsięwzięcia, przy czym dopuścił stosowanie siatki o jednakowych wymiarach oczek, pod warunkiem zapewnienia ich wielkości nie większej niż 5 x 5 cm, co ograniczy możliwość przedostawania się części zwierząt na teren linii kolejowej. GDOŚ uchylił i umorzył pkt 1.3.4. gdyż jego treść stanowiła powtórzenie zmienionego pkt 1.2.33. decyzji.

GDOŚ uchylił pkt 1.2.37 decyzji, gdyż z treści pisma CPK z 3 lipca 2025 r. wynika, że w ramach przedsięwzięcia nie powstaną napowietrzne linie niskich, średnich i wysokich napięć.

GDOŚ ustalił, że w związku z realizacją przedsięwzięcia niezbędne będzie przeprowadzenie wycinki zadrzewień oraz zakrzewień o powierzchni ok. 12,2 ha (str. 13 aneksu nr 2), przy czym realizacja przedsięwzięcia nie wymaga wycinki drzew i krzewów na gruntach leśnych. Drzewa i krzewy zostaną usunięte z terenów zurbanizowanych, znajdujących się w granicach miasta Warszawy – z powierzchni 0,8 ha w okolicach Dworca Zachodniego, a także z terenów podmiejskich, charakteryzujących się silnie rozwiniętymi procesami suburbanizacji, w tym z terenu Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu. W aneksie nr 2 (str. 11) wskazano, że na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu zaplanowano wycinkę grup drzew i krzewów, w tym w rejonie zbiorników wodnych i rzek Rokitnicy i Utraty, o łącznej powierzchni ok. 2,1 ha. W związku z tym, że w myśl art. 6 ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2024 r., poz. 1145, ze zm.), planowane przedsięwzięcie stanowi inwestycję celu publicznego, nie obowiązuje w stosunku do niego zakaz likwidowania i niszczenia zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych, o których mowa w rozporządzeniu nr 3 Wojewody Mazowieckiego z dnia 13 lutego 2007 r. w sprawie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu (Dz. Urz. z 2007 r. Nr 42, poz. 870, z późn. zm.). Zatem planowana w związku z realizacją przedsięwzięcia wycinka drzew i krzewów nie naruszy zakazów obowiązujących na terenie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu. Niemniej jednak w celu minimalizacji oddziaływań wycinki na cele ochrony wyżej wymienionego obszaru chronionego krajobrazu, w pkt. I.2.40a decyzji GDOŚ zobowiązał CPK do wykonania nasadzeń drzew i krzewów o powierzchni minimum 3,8 ha w obrębie tej formy ochrony przyrody. Powyższe zminimalizuje oddziaływanie na cele ochrony ww. obszaru, jakimi zgodnie z § 3 pkt 2 lit. f ww. rozporządzenia są: ochrona zieleni wiejskiej: zadrzewień, zakrzewień, parków wiejskich oraz kształtowanie zróżnicowanego krajobrazu rolniczego poprzez ochronę istniejących oraz formowanie nowych zadrzewień śródpolnych i przydrożnych. 999

W związku z realizacją przedsięwzięcia planuje się również wycinkę drzew i krzewów z terenu ok. 0,8 ha (str. 12 aneksu nr 2) znajdującego się w silnie zurbanizowanym rejonie Warszawy, co zdaniem GDOŚ stanowi znaczną utratę obszarów biologicznie czynnych ekosystemów miejskich. Dlatego w pkt I.2.40d zobowiązano CPK do wykonania nasadzeń kompensujących w granicach miasta Warszawy o łącznej powierzchni 0,8 ha. W związku z informacją zawartą na str. 14 aneksu nr 2 wskazano, że „możliwości nowych nasadzeń na terenie kolejowym są mocno ograniczone i w praktyce na terenie Warszawy dają możliwość

powstania nowych nasadzeń jedynie w rejonie przebudowywanych dróg oraz w sąsiedztwie budynków kolejowych. Nowe nasadzenia możliwe są do wykonania w granicach linii terenu realizacji przedsięwzięcia, które na terenie Warszawy w większości obejmują tereny kolejowe, gdzie tunel rozpoczyna się i dalej biegnie m.in. pod linią kolejową LK19 i LK507. Nie ma zatem dostępnych terenów na skompensowanie całej wycinki na terenie Warszawy. Zaznaczyć należy, że cała powierzchnia wycinki z terenu Warszawy zostanie skompensowana na terenie gmin na dalszym przebiegu linii kolejowej LK85”. Należy jednak zauważyć, że zgodnie z art. 8 rozporządzenia 2024/1991 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 czerwca 2024 r. w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i zmiany rozporządzenia (UE) 2022/869 (Dz. U. UE. L. 2024 r., 1991) – dalej r.n.r.l., państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 31 grudnia 2030 r. nie doszło do utraty netto całkowitej krajowej powierzchni miejskich terenów zieleni oraz pokrycia koronami drzew na obszarach miejskich w ekosystemach miejskich, określonych zgodnie z art. 14 ust. 4, w porównaniu z 2024 r. Na potrzeby tego ustępu państwa członkowskie mogą wyłączyć z tej całkowitej krajowej powierzchni obszary ekosystemów miejskich, w których udział miejskich terenów zieleni w ośrodkach miejskich i klastrach miejskich przekracza 45 %, a udział pokrycia koronami drzew na obszarach miejskich przekracza 10 %. Z tego względu w treści warunku I.2.40c wyszczególniono, że kompensacja wycinki zadrzewień o powierzchni 0,8 ha winna być zrealizowana w obrębie miasta Warszawy. Realizacja nasadzeń kompensujących o powierzchni 0,8 ha poza terenami miejskimi, nie zniweluje oddziaływania przedsięwzięcia na osiągnięcie celu o którym mowa w art. 8 r.n.r.l. Należy wskazać, że w związku z informacją od CPK, dotyczącą trudności w znalezieniu terenów miejskich, w obrębie których będą wykonane nasadzenia, część obowiązków związanych z kompensacją wycinki w okolicy Dworca Zachodniego sformułowano w sposób ogólny, natomiast szczegóły zostaną doprecyzowane na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, co zostało doprecyzowane w zmienionym pkt 4 decyzji.

Należy przy tym zaznaczyć, że w aneksie nr 1 wskazano jednoznacznie, że prace przygotowawcze, w stosunku do których RDOŚ w Warszawie nie stwierdził obowiązku przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, nie będą obejmować wycinki drzew, a także krzewów. Zatem, zgodnie z deklaracją CPK, nie będzie mieć miejsca sytuacja, w której dokładna analiza w zakresie planowanej wycinki (liczby drzew, powierzchnia krzewów) będzie wykonywana zgodnie z pkt 4 zaskarżonej decyzji organu I instancji w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o której mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 u.o.o.ś, podczas gdy możliwość faktycznej wycinki będzie dopuszczona w ramach prac przygotowawczych, w stosunku do których organ I instancji w pkt 8 zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie nałożył obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze.

Ze względu na konieczność zapewnienia udatności nasadzeń uszczegółowiono, że należy stosować sadzonki drzew z zakrytym systemem korzeniowym – najstabilniej bowiem przyjmują się sadzonki z gołym systemem korzeniowym i wymagają one również w największym stopniu późniejszych zabiegów pielęgnacyjnych (P. Tyszko – Chmielowiec, K. Witkoś Aleje – podręcznik użytkownika, Wrocław, 2012, s. 161). W celu zapewnienia udatności nasadzeń

wskazano również, że sadzonki drzew mają pochodzić z polskiego materiału szkółkarskiego (a nie materiału leśnego lub z importu), gdyż takie sadzonki są przystosowane do polskich warunków klimatycznych. Ponadto wskazano minimalny obwód sadzonek, mierzony na wysokości 1 m, wynoszący dla drzew przeznaczonych do nasadzeń w terenie otwartym minimum 12 cm (P. Tyszko – Chmielowiec, K. Witkoś, *Aleje – podręcznik użytkownika*, Wrocław 2012, s. 144). W celu zapewnienia udatności działań kompensujących z zakresu nasadzeń drzew i krzewów uszczegółowiono również termin oraz sposób dokonania nasadzeń oraz sposób ich późniejszej pielęgnacji. W szczególności wprowadzono konieczność wymiany uschniętych lub uszkodzonych sadzonek w pierwszych 6 latach od wykonania nasadzeń.

GDOŚ zmienił pkt 2.2, ponieważ uznał za konieczne wprowadzenie warunku dotyczącego kompensacji przyrodniczej siedlisk czajki. Dane geoprzestrzenne (wraz z opisami) zawarte w raporcie wskazują na obecność siedlisk lęgowych gatunku w rejonie LK8501 znajdujących się w Warszawskim Obszarze Chronionego Krajobrazu, jak i również w rejonie LK8503 i LK85 w sąsiedztwie Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu, w okolicach km 16+000 LK85. W związku z realizacją przedsięwzięcia nastąpi zniszczenie części tych siedlisk. Z danych monitoringu GIOŚ (m. in. T. Chodkiewicz red., *Monitoring ptaków z uwzględnieniem obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000, lata 2023-2025, Etap 2, 2023 r.*, str. 41, 124) wynika, że w Polsce nastąpił znaczący spadek liczebności czajki oraz zmniejszenie zasięgu jej występowania. Jednocześnie należy wskazać, że czajka jest jednym z gatunków ptaków objętych wskaźnikiem Farmland Bird Index (FBI). Jako charakterystyczny przedstawiciel ptaków krajobrazu rolniczego, jej liczebność jest istotnym wskaźnikiem stanu środowiska na terenach rolniczych. Wartość tego wskaźnika w 2024 roku wynosiła 0,7631, co wskazuje na znaczący spadek w porównaniu z rokiem bazowym 2000, dla którego wartość wynosiła 1,0. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 11 pkt 3 r.n.r.l. Polska zobowiązana jest do utrzymywania trendu wzrostowego tego wskaźnika, a (zgodnie z załącznikiem 5 do tego rozporządzenia) gatunkiem, którego stan populacji uwzględnia się przy ustalaniu wskaźnika FBI dla Polski jest czajka. W związku z powyższym na podstawie propozycji zawartej na str. 60-62 aneksu nr 1, GDOŚ określił zakres kompensacji siedlisk gatunku czajki.

Ponadto GDOŚ uzupełnił wskazany w zaskarżonej decyzji zakres kompensacji o działania mające na celu utrzymanie integralności siedliska populacji lęgowej bielika w jego rewirze lęgowym, który przecinany jest trasą przedsięwzięcia. Jak wskazano na str. 58-59 aneksu nr 1, zdecydowana większość gniazd bielika usytuowana jest w niewielkiej odległości od terenów otwartych stanowiących potencjalne żerowiska, jakimi w tym przypadku są stawy w okolicy rezerwatu Wolica. W związku z powyższym, mając na względzie informacje z aneksu nr 1 (str. 58-59) oraz z aneksu nr 2, GDOŚ wskazał na konieczność odbudowy istniejącego, niezajętego gniazda, a także budowy jednej platformy lęgowej w rejonie przedsięwzięcia.

Z raportu wynika, że nad rzeką Utratą znajduje się teren cenny ornitologicznie. Zgodnie z informacjami na str. 62 aneksu nr 1, powierzchnia tego obszaru w rejonie rzeki Utraty wynosi około 167 ha (w granicach buforu inwentaryzacji), a potencjalnemu zniszczeniu ulegnie około 14 ha tego terenu, co stanowi około 8% powierzchni w buforze badań. W związku ze stwierdzeniem w jego obrębie rzadkich gatunków ptaków (m. in. krwawodziób, derkacz), GDOŚ zobowiązał do zrekompensowania utraty części tych terenów o powierzchni 14 ha. W

związku z brakiem wystarczających danych, na podstawie których można by ustalić dokładny zakres kompensacji, wymóg dokonania analiz w ww. zakresie przeniesiono na etap ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Należy przy tym przeanalizować możliwość poprawy retencji wód w sąsiedztwie przedsięwzięcia m.in. poprzez zasypianie części rowów odwadniających, co GDOŚ wskazał w zmienionym pkt 4 decyzji RDOŚ w Warszawie.

Ponadto, na podstawie danych na str. 44 aneksu nr 2, GDOŚ uznał, że konieczne jest skompensowanie utraconych w wyniku realizacji przedsięwzięcia siedlisk trzmieli. W związku z brakiem wystarczających danych, na podstawie których można by ustalić powierzchnię oraz dokładną lokalizację kompensacji, wymóg dokonania analiz w ww. zakresie przeniesiono na etap ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

GDOŚ uszczegółowił zakres monitoringu w pkt 3.1.1. decyzji w związku z uzyskaniem w piśmie CPK z dnia 2 lipca 2025 r. szczegółowych informacji.

W związku z uszczegółowieniem terminów wykonania monitoringu w pkt. 3.1.1, GDOŚ dokonał zmiany pkt 3.1.2, w taki sposób, aby jego treść nie była sprzeczna z pozostałymi punktami decyzji.

Zakres monitoringu w zmienionym pkt. 3.3 decyzji uszczegółowiono w oparciu o informacje dotyczące harmonogramu i metodyki monitoringu zbiorników zastępczych dla płazów, przedstawione w piśmie CPK z 2 lipca 2025 r. Ponadto, w związku z nałożeniem obowiązku wykonania nasadzeń zastępczych w celu kompensacji wycinki drzew, wprowadzono wymóg wykonania monitoringu udatności nasadzeń.

Przejścia dla zwierząt

GDOŚ zmienił pkt 1.3.2 decyzji RDOŚ w Warszawie, gdyż z decyzji mogłoby wynikać, że wprowadzono w niej wymóg budowy 5 przejść dolnych dla dużych zwierząt oddzielnie dla każdej linii kolejowej, lub oddzielnie dla każdego toru: LK85, LK8503 (tor prawy), LK8503 (tor lewy), LK8501 (tor prawy), LK8501 (tor lewy). Przebieg LK85, LK8503 (tor prawy), LK8503 (tor lewy) nad doliną rzeki Utraty zaplanowano jednak w jednym ciągu (tory ww. linii kolejowych zbiegają się ze sobą w obrębie tej doliny) i przebiegają wspólnie ponad rzeką Utratą i terenami do niej przyległymi. Analogicznie przyjęto, że dwa przejścia dolne dla dużych zwierząt nad zbiornikami wodnymi, zaplanowane oddzielnie nad torem lewym i oddzielnie nad torem prawym LK8501 należy traktować jako jedno przejście dla zwierząt. GDOŚ wprowadził wymagania dotyczące minimalnych wymiarów – szerokości i światła pionowego przejścia, mając na względzie informacje zawarte w tabeli na str. 26-33 aneksu nr 2 z 4 września 2025 r., a także informacji dotyczących przebiegu tych przejść w formie estakady. GDOŚ uwzględniając dane wskazane na str. 34 aneksu nr 2 wprowadził również wymagania dotyczące rozstawu podpór w obrębie estakad, który ma wynosić minimum 15 m, a także uwzględniając dane na str. 97 aneksu nr 1 wprowadził wymagania dotyczące orientacyjnego procentu całkowitej długości estakad, gdzie zapewniona zostanie możliwość swobodnej migracji zwierząt.

W ramach przedsięwzięcia powstanie kilka długich obiektów mostowych pełniących również funkcje estakad: pierwszy o długości ok. 1521 m (Mk-d 17+250 LK85), oraz trzy kompleksy obiektów mostowych: pierwszy o długości ok. 1466 m (Mk-d 5+100 i Mk-d 5+010

LK8503E), drugi ok. 311 m (Mk-d 3+730 i Mk-d 3+500 LK8501) i trzeci o długości ok. 341 m (Mk-d 4+525 i Mk-d 4+295 LK8501). Cechą charakterystyczną tych obiektów jest usytuowanie ich części na filarach, a nie na nasypie.

Wskazane obiekty mostowe charakteryzuje to, że zwierzęta będą mogły pod nimi swobodnie migrować nie tylko na wskazanych jako przejściach dla zwierząt odcinkach, ale także na całej długości, która będzie wybudowana na podporach. Różnica pomiędzy przejściem dla zwierząt a strefą dostępną dla migracji zwierząt polega na tym, że CPK w przypadku przejścia dla zwierząt zagwarantuje minimalną wysokość na określonej długości, natomiast w przypadku pozostałej wolnej przestrzeni wysokość ta nie została sprecyzowana i będzie zmienna, tj. będzie obniżać się w stronę początku oraz końca obiektu mostowego aż do osiągnięcia nasypu i dalej w stronę powierzchni ziemi. GDOŚ określił w decyzji parametry przejść dla zwierząt zlokalizowanych pod obiektami mostowymi, jak i parametry pozostałej strefy dostępnej dla zwierząt. Dostępna strefa migracji zwierząt pod obiektami mostowymi:

- dla mostów kolejowych (MK-d 17+250 LK85, Mk-d 5+100 i Mk-d 5+010 LK8503E) wyniesie ok. 80% długości konstrukcji,
- dla mostów kolejowych (MK-d 3+730 LK8501 i MK-d 3+500 LK8501) wyniesie ok. 60% długości konstrukcji,
- dla mostów kolejowych (MK-d 4+525 LK8501 i MK-d 4+295 LK8501) wyniesie ok. 30% długości konstrukcji,

W przypadku obiektu mostowego o długości 1521 m będzie on zlokalizowany w części nad terenami podmokłymi, jak i w części będzie przecinać rzekę Utratę. Podczas gdy prawa strona tej rzeki, w miejscu przecięcia jest dzika i dominują tam tereny podmokłe, to dziki pas nadrzeczny po lewej stronie Utraty ma zaledwie 80 m szerokości (dalej lokalna droga i pola uprawne). W przypadku lewej strony rzeki migracja zwierząt jest już utrudniona ze względu na zlokalizowanie w tym pasie (ok. 150 m od przedsięwzięcia) zakładu produkcyjnego. W związku z tym, że migracja zwierząt będzie możliwa na około 1216 m (80% długości estakady), GDOŚ za wystarczające uznał nałożenie obowiązku wykonania przejścia dla zwierząt o minimalnej szerokości 12 m z obu stron rzeki przy jednoczesnym zapewnieniu 15 metrowego światła poziomego między podporami obiektu mostowego.

Nadmienić należy, że niektóre obiekty mostowe przecinają rzekę Utratę pod kątem około 30 stopni. GDOŚ podkreśla zatem, że w przypadku obiektów mostowych, które przecinają rzekę pod kątem innym niż ok. 90 stopni, a przejście dla zwierząt znajduje się bezpośrednio przy rzece, wymaganą szerokość strefy migracyjnej pod mostem należy liczyć w rzucie prostokątnym do osi rzeki. Szerokość ta nie może być określana wzdłuż osi obiektu ani pomiędzy filarami ustawionymi pod kątem do koryta rzeki.

Zmiany dokonane w decyzji organu odwoławczego, dotyczące przejść dla małych i średnich zwierząt obejmują doszczegółowienie ich parametrów, zgodnie z informacjami w tabeli na str. 26-33 aneksu nr 2. Niemniej jednak w przypadku przejścia dla średnich zwierząt projektowanego w km 21+405 LK85 jego szerokość ustalono na 11 m, tak jak to zostało ustalone w zaskarżonej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W aneksie nr 2 dla tego przejścia dla średnich zwierząt nie wyjaśniono bowiem przyczyn zmniejszenia szerokości. Na

podstawie danych przedłożonych przez Inwestora GDOŚ nie znalazł przesłanek przemawiających za zmniejszeniem szerokości tego przejścia.

W ocenie GDOŚ liczba oraz rozmieszczenie przejść dla zwierząt w decyzji organu I instancji, co do zasady, zostały prawidłowo określone, co powinno zapewnić minimalizację barierowych oddziaływań inwestycji na szlaki migracji zwierząt, w tym na korytarze ekologiczne: rzeki Utraty, stanowiącej ciąg ekologiczny o znaczeniu ponadlokalnym, wyznaczonym w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Pruszków; rzeki Rokitnicy stanowiącej lokalny ciąg przyrodniczy zgodnie ze Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Grodzisk Mazowiecki.

Zmiany dokonane w decyzji GDOŚ, dotyczące przejść dla małych i średnich zwierząt obejmują doszczegółowienie ich parametrów, zgodnie z informacjami w tabeli na str. 26-33 aneksu nr 2. Niemniej jednak w przypadku przejścia dla średnich zwierząt projektowanego w km 21+405 LK85 jego szerokość ustalono na 11 m, tak jak to zostało ustalone w zaskarżonej decyzji. W aneksie nr 2 dla tego przejścia dla średnich zwierząt nie wyjaśniono bowiem przyczyn zmniejszenia szerokości. Na podstawie danych przedłożonych przez inwestora, GDOŚ nie znalazł przesłanek przemawiających za zmniejszeniem szerokości tego przejścia.

W ocenie GDOŚ liczba oraz rozmieszczenie przejść dla zwierząt w decyzji RDOŚ w Warszawie zostały prawidłowo określone, co powinno zapewnić minimalizację barierowych oddziaływań inwestycji na szlaki migracji zwierząt, w tym na korytarze ekologiczne: rzeki Utraty, stanowiącej ciąg ekologiczny o znaczeniu ponadlokalnym, wyznaczonym w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Pruszków; rzeki Rokitnicy stanowiącej lokalny ciąg przyrodniczy zgodnie ze Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Grodzisk Mazowiecki.

W obrębie fragmentu przedsięwzięcia przecinającego korytarz ekologiczny rzeki Utraty zaplanowano budowę przejścia dolnego dla dużych zwierząt w postaci estakady nad doliną tej rzeki (obiekt 17+250 MK-d). W obrębie części inwestycji przecinającej korytarz ekologiczny rzeki Rokitnicy zaplanowano przejście dolne dla średnich zwierząt (2 obiekty 24+925 MK-s). Realizacja tych przejść zapewni drożność ww. korytarzy ekologicznych.

Teren przedsięwzięcia odcinkowo przebiega przez Warszawski Obszar Chronionego Krajobrazu. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że w zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji teren Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu stanowi wąskie pasy terenu obejmujące fragmenty cieków wodnych wraz z terenami przyległymi, co wprost wskazuje na główną funkcję tych terenów jako ciągów migracyjnych. Planowane przedsięwzięcie przecina tereny wyżej wymienionych pasów obszaru Warszawskiego Chronionego Krajobrazu na sześciu odcinkach: całkowicie - ok. 420 m od km ok. 17+150-17+600 LK85 (tor lewy), w rejonie rzeki Utraty; całkowicie – ok. 530 m, od km ok. 18+800 – 19+400 LK85 (tor lewy) w rejonie cieku naturalnego wchodzącego w skład jcwp Utrata od Żbikówki do ujścia w sąsiedztwie rezerwatu przyrody Wolica; całkowicie – ok. 320 m od km ok. 21+300-21+700 LK85 (tor lewy), w rejonie rzeki Rokitnica; częściowo – ok. 690 m od km 24+700 do 25+400 LK85 (tor lewy); całkowicie - ok. 4,4 km od km 0+800 do km 5+700 LK8501 (tor prawy) w rejonie rzeki Zimna Woda; całkowicie - ok. 1 km od km ok. 19+500 do 20+600 LK01. W związku z odpowiednim zaplanowaniem sieci przejść dla zwierząt należy stwierdzić, że nie zostanie przerwana

ciągłość korytarzy migracyjnych, chronionych w granicach Warszawskiego Obszaru Chronionego Krajobrazu.

GDOŚ zmienił pkt 1.3.3.1. decyzji RDOŚ w Warszawie tak aby w sposób jednoznaczny wynikało, że ekrany przeciwołśnieniowe mają być zamontowane wzdłuż ciągu komunikacyjnego, pod którym znajduje się dane przejście dla zwierząt.

GDOŚ doprecyzował pkt 1.3.3.2. w zakresie zagospodarowania przejść dla małych zwierząt i płazów zespolonymi z ciekami, co znajduje odzwierciedlenie na str. 26-33 aneksu nr 2. W przypadku każdego z nich wyodrębniono dane dotyczące szerokości pótek. Szerokości te w przypadku każdego z przejść dla małych zwierząt są większe niż minimalne 0,5 m wskazane w treści uchylonego warunku. Z tego względu GDOŚ uznał, że nie jest zasadne ponowne wskazywanie minimalnej szerokości pótek w pkt. 1.3.3.2, gdyż szerokość ta została wskazana już w punkcie 1.3.2 niniejszej decyzji, w odniesieniu do każdego z przejść. W odniesieniu do przejść dla małych zwierząt, które nie będą zintegrowane z ciekami należy wskazać, że w ich obrębie nie jest zasadnym realizacja pótek, gdyż brak jest w obrębie tych przejść obecności gruntów znajdujących się pod wodą. W pkt. 1.3.3.2 organ odwoławczy wskazał wymagania w zakresie konstrukcji pótek ziemnych oraz wymagania dotyczące budowy płotków ochronno - naprowadzających do przejść dla małych zwierząt.

W zmienionym pkt 1.3.3.7 decyzji GDOŚ zawarł wymogi dotyczące lokalizacji i konstrukcji płotków ochronnych dla płazów (w szczególności zintegrowanych z ogrodzeniem głównym), wzdłuż ciągów komunikacyjnych. Wymogi dotyczące lokalizacji i konstrukcji ogrodzeń ochronno-naprowadzających do przejść zostały ujęte w warunku 1.3.3.2.

Ponowna ocena oddziaływania na środowisko

GDOŚ podtrzymał zasadność przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko. Ocena oddziaływania będzie wykonana w pełnym zakresie, jednak GDOŚ zdecydował się doprecyzować kwestie, na jakie w szczególności należy zwrócić uwagę w trakcie opracowywania dokumentacji. Konieczność przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania wynika z potrzeby uszczegółowienia przyjętych rozwiązań projektowych oraz sposobu wykonania części środków minimalizujących i kompensujących oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko, w szczególności w kontekście ochrony klimatu akustycznego, szlaków migracji zwierząt, stanowisk chronionych roślin oraz zmieniających się uwarunkowań środowiskowych.

Doszczegółowienie zakresu kompensacji wycinki drzewostanu wynika z braku uzyskania szczegółowych informacji na etapie postępowania pierwszo i drugoinstancyjnego.

Na etapie postępowania odwoławczego GDOŚ dwukrotnie wezwał inwestora o przedstawienie propozycji kompensacji utraconych miejsc lęgowych ptaków, gniazdujących w obrębie drzew przeznaczonych do wycinki (pkt 19 – aneks nr 2 oraz pkt 26d – aneks nr 1). W obydwu przypadkach CPK nie przedstawiła odpowiedzi, argumentując jej brak niewykonaniem szczegółowej inwentaryzacji zadrzewień przeznaczonych do wycinki. W związku z powyższym GDOŚ nałożył obowiązek wykonania stosownych analiz w ww. zakresie na etapie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

GDOŚ zmienił pkt 4.1.2 decyzji poprzez wskazanie, że w ramach ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko konieczna jest modyfikacja parametru

wysokości przejść dolnych dla dużych zwierząt z 3,5 m w przypadku przejścia dla zwierząt zespolonego ze zbiornikiem wodnym, a także z 4,5 m w przypadku przejścia dolnego dla dużych zwierząt nad rzeką Utratą do wysokości 5 m. Należy wskazać, że wysokość 5 m mierzona od powierzchni terenu w obszarze dostępnym dla zwierząt jest wskazywana jako wymiar minimalny w przypadku przejść dolnych dla dużych zwierząt (Kurek R., *Poradnik projektowania przejść dla zwierząt i działań ograniczających śmiertelność fauny przy drogach*, Warszawa 2010 r., str. 24).

W dokumentacji zebranej przez organ I instancji, jak również przez GDOŚ, nie zgromadzono danych pozwalających na uszczegółowienie lokalizacji zbiorników wód stojących przeznaczonych do likwidacji, niestanowiących siedliska płazów. Ze względu na ogólną treść warunków 1.2.80, 1.2.82 konieczne jest ich uszczegółowienie w następującym zakresie: miejsce występowania i powierzchnia likwidowanych zbiorników, terminu i sposób likwidacji, obecność gatunków chronionych i rzadkich, lokalizacja i zakres kompensacji przyrodniczej tych zbiorników.

Dane dotyczące oddziaływania na siedliska płazów i ptaków w km ok 16+813 LK85 są niejednoznaczne. W tabeli na str. 67 aneksu nr 1 wskazano, że ze względu na budowę w tym rejonie estakady nad doliną rzeki Utraty *przyjęte rozwiązania projektowe nie zakładają likwidacji siedliska płazów. Nie dojdzie do zmiany stosunków wodnych wpływających na stosunki wodne siedliska płazów.* Niemniej jednak sama budowa estakady w analizowanym rejonie będzie wymagała przekształcenia terenu, ze względu na posadowienie jej na podporach, a także w związku z koniecznością odpowiedniego przygotowania terenu na potrzeby procesu budowy estakady (w tym przejazdu i pracę sprzętu budowlanego). W raporcie i uzupełnieniach do niego zagadnienia związane z oddziaływaniem inwestycji na etapie budowy nie zostały wystarczająco wyjaśnione, aby móc przesądzić o braku oddziaływania inwestycji na siedlisko płazów, zidentyfikowane w km ok. 16+813 LK85. Ponadto w aneksie nr 1 wskazano, że w rejonie rzeki Utraty dojdzie do zniszczenia 14 ha obszaru cennego ornitologicznie. Z ww. względów nałożono obowiązek wykonania stosownych analiz na etapie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Jednocześnie w związku z modyfikacją warunku 1.2.14 zaskarżonej decyzji RDOŚ w Warszawie w pkt. 21 niniejszej decyzji zobowiązano do wykonania analiz dotyczących lokalizacji zapleczy budowy związanych z budową obiektów mostowych w kilometrażach, wymienionych w zmienionym warunku 1.2.14.

W związku z brakiem wystarczających danych do określenia dokładnego zakresu kompensacji przyrodniczej, której dotyczą działania w pkt. 17 niniejszej decyzji, konieczne było zobowiązanie inwestora do wykonania stosownych analiz na etapie ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Drzewa i krzewy mogą być usytuowane w odległości nie mniejszej niż 6 m od dolnej krawędzi nasypu albo górnej krawędzi przekopu albo od zewnętrznej krawędzi rowów bocznych a w pozostałych przypadkach w odległości 6 m od skrajnej szyny. Wynika to z § 1a rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymagań w zakresie odległości i warunków dopuszczających usytuowanie drzew i krzewów, elementów ochrony akustycznej i wykonywania robót ziemnych w sąsiedztwie linii kolejowej, a także sposobu urządzania

i utrzymywania zasłon odśnieżnych oraz pasów przeciwpożarowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1247). W związku z tym, że dokładna odległość ekranów akustycznych od infrastruktury kolejowej zostanie określona dopiero w ponownej ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, GDOŚ nakazał, aby CPK określił, które ekrany akustyczne będą zlokalizowane poza obszarem wykluczonym ww. rozporządzeniem. Innymi słowy, na których ekranach przy linii kolejowej jest możliwe wykonanie nasadzeń pnączy.

GDOŚ w zmienionym pkt 4 nałożył obowiązek wskazania parametrów ekranów akustycznych (izolacyjność akustyczna i chłonność akustyczna), których zastosowanie w nałożonych tą decyzją ekranach akustycznych, zagwarantuje nieprzekraczanie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowiska.

Łączniki kolejowe LK8501 i LK8503 będą wykorzystywane przez kolej dużych prędkości w sytuacjach awaryjnych, tj. wtedy, gdy niemożliwy będzie przejazd przez tunel kierujący pociągi z i do dworca Warszawa Zachodnia. Zamknięcie tunelu może być spowodowane przede wszystkim wypadkiem w ruchu kolejowym, co jest mało prawdopodobne, czy zalaniem tunelu wskutek intensywnego deszczu nawalnego, co GDOŚ zminimalizował w zmienionym pkt 1.3.9. decyzji.

CPK wskazał na konieczność wybudowania ekranu akustycznego EDL-1 przy drodze wojewódzkiej nr 718. Ekran akustyczny przyczyni się do zachowania poziomów dopuszczalnych hałasu w środowisku na terenie chronionym akustycznie. Niemniej jednak na wskazanym terenie jest prowadzona działalność usługowa, a w wyniku wybudowania ww. ekranu zostanie zlikwidowany zjazd z działki na drogę wojewódzką. Ze względu na powyższe GDOŚ wskazał, aby w ponownej ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeanalizować możliwość zastosowania przerwy w ekranie akustycznym, umożliwiającej wykonanie nowego lub zachowanie istniejącego zjazdu na drogę wojewódzką. W analizie należy również uwzględnić możliwość ewentualnego skrócenia i podwyższenia ww. ekranu, co może przynieść spodziewany efekt ochrony akustycznej, ze względu na intensywny ruch wysokich samochodów ciężarowych, generowany w związku ze znajdującym się naprzeciwko centrum logistycznym. W miarę możliwości przerwa w ekranie akustycznym powinna znaleźć się możliwie jak najdalej zamieszkałego budynku usytuowanego na terenie chronionym akustycznie.

W analizach wykonanych w ponownej ocenie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oczywistym jest, że CPK musi skorzystać z możliwie jak najbardziej aktualnych danych przestrzennych. Niemniej jednak GDOŚ doprecyzował, aby w nowym modelowaniu akustycznym uwzględnić halę magazynową, której usytuowanie spowoduje zmniejszenie presji akustycznej na tereny chronione akustycznie, a która nie została uwzględniona w raporcie. Uwzględnienie ww. hali pozwoli zweryfikować czy zasadnym jest wybudowanie ekranu akustycznego EL-2 o długości niemal 1090 m i wysokości 6 m, czy wskazane jednak będzie jego skrócenie bądź obniżenie.

GDOŚ nałożył obowiązek uwzględnienia nowej długości ekranu w modelowaniu na etapie ponownej oceny oddziaływania na środowisko w celu weryfikacji skuteczności tego rozwiązania. Jest to związane z nałożeniem przez GDOŚ w pkt 1.3.6. decyzji obowiązku wydłużenia ekranu akustycznego o 25 m. Wykonanie modelowania propagacji hałasu w

środowisku ma na celu upewnienie się, czy wskazana nowa długość ekranu przyczyni się do nieprzekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku na terenach chronionych akustycznie.

W kwestii narzuconego obowiązku wykonania monitoringu ruchu kolejowego łącznikach kolejowych LK8501 oraz LK8503, GDOŚ nałożył obowiązek doprecyzowania sposobu w jaki zostanie przeprowadzony przez CPK. GDOS w zmienionym pkt 5.2. określił cel monitoringu oraz jego główne założenia, jednak zasadnym jest, aby CPK w późniejszym terminie doprecyzował, w jaki sposób planuje osiągnąć ten cel.

Część projektowanych ekranów akustycznych zlokalizowana będzie na nasypach, natomiast pozostałe bezpośrednio na powierzchni terenu. GDOŚ nałożył także obowiązek weryfikacji możliwości zastosowania nasadzeń roślinnych wzdłuż ekranów jako elementów minimalizujących ich oddziaływanie na krajobraz. W związku z powyższym konieczne jest przeanalizowanie, które z ekranów akustycznych mogą zostać częściowo osłonięte nasadzeniami zastępczymi, z uwzględnieniem ich lokalizacji, ukształtowania terenu oraz uwarunkowań technicznych.

Pozostałe

Część warunków nałożonych przez RDOŚ w Warszawa była zbędna, gdyż nie określała żadnych nowych praw i obowiązków na wnioskodawcę bądź została określona bez podstawy prawnej. W orzecznictwie jako przypadek braku podstawy prawnej do wydania decyzji wskazuje się m.in. nałożenie na stronę obowiązku, w sytuacji, gdy obowiązek ten wynika wprost z przepisu prawa (por. wyrok NSA w Warszawie z 27 kwietnia 1983 r., sygn. akt: II SA 261/83; WSA w Szczecinie z 7 stycznia 2013 r., sygn. akt: II SA/Sz 1062/12).

Z sytuacją taką mamy do czynienia w odniesieniu do uchylonych pkt 1.2.48. i 1.2.52 ww. decyzji, bowiem obowiązki w nich wskazane wynikają z § 57 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650, ze zm.), zgodnie z którym maszyny i narzędzia oraz ich urządzenia ochronne powinny być utrzymywane w stanie sprawności technicznej i czystości zapewniającej użytkowanie ich bez szkody dla bezpieczeństwa i zdrowia pracowników oraz stosowane tylko w procesach i warunkach, do których są przeznaczone. Wymóg spełnienia wyżej sformułowanych warunków wynika również z § 64 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz. U. z 2003 r. nr 47, poz. 401), w którym wskazano, że maszyny i inne urządzenia techniczne powinny być utrzymywane w stanie zapewniającym ich sprawność i stosowane wyłącznie do prac, do jakich zostały przeznaczone. W związku z powyższym zbędnym jest nakazywanie wnioskodawcy wykorzystywanie pojazdów i maszyn sprawnych technicznie, konserwowanych systematycznie, w sposób prawidłowy czy dokonywania napraw maszyn i samochodów, gdy są zepsute.

W przypadku zaś pkt 1.2.53. RDOŚ w Warszawie nałożył obowiązek napraw sprzętu poza terenem przedsięwzięcia, co było niewykonalne. RDOŚ w Warszawie nie miał podstaw określenia warunków, w jakich mają zostać przeprowadzone potencjalne naprawy pojazdów poza terenem przedsięwzięcia. W pierwotnej formie warunek był też nielogiczny, gdyż jego

stosowanie uniemożliwiało dokonywanie napraw na terenie przedsięwzięcia, a umożliwiało naprawę tuż po przekroczeniu jego granicy, tj. poza terenem budowy. W istocie lepszym rozwiązaniem jest dokonywanie drobnych napraw na terenie przedsięwzięcia, w miejscach uszczelnionych i zabezpieczonych niż specjalne dostosowywanie dodatkowej powierzchni terenu poza granicami przedsięwzięcia. Dodatkowo RDOŚ w Warszawie nie uzasadnił powodów nałożenia tego ograniczenia, w związku z czym GDOŚ zezwolił na prowadzenie bieżącej konserwacji wykorzystywanego na terenie budowy sprzętu, lecz wyłącznie na terenie zaplecza, pod warunkiem prowadzenia jej na zabezpieczonym przed zanieczyszczeniem gruncie, przy obecności sorbentów ropopochodnych.

W kwestii zaś zmiany stosunków wodnych, niemożliwym do spełnienia warunkiem jest nienaruszanie stosunków wodno-gruntowych w trakcie prowadzenia prac budowlanych w związku z czym pkt 1.2.64. decyzji był niewykonalny. Zarówno RZGW w Warszawie, jak i RDOŚ w Warszawie z jednej strony zakazali zmiany stosunków wodnych, z drugiej dopuścili zmianę stosunków wodnych przy zastosowaniu środków minimalizujących (np. w pkt 1.2.65), co jest nielogiczne. Zarówno w ww. postanowieniu RZGW w Warszawie, jak i decyzji RDOŚ w Warszawie brakuje uzasadnienia obu ww. warunków, a w związku z ich sprzecznością GDOŚ zdecydował się na uchylenie i umorzenie pkt 1.2.64. decyzji.

Niezrozumiałym dla GDOŚ jest wskazanie w pkt 1.2.65. decyzji obowiązku przestrzegania zapisów decyzji wodnoprawnej, w sytuacji, gdy jest ona wymagana. W ocenie GDOŚ co do zasady adresat decyzji jest zobowiązany do przestrzegania zapisów kierowanych do niego decyzji administracyjnych. W związku z powyższym GDOŚ zmienił brzmienie ww. warunku jedynie do ograniczania tymczasowego obniżenia wód gruntowych, które może mieć miejsce jedynie w granicach przedsięwzięcia. Dodatkowo GDOŚ wskazał, aby efekt związany ze spiętrzeniem wód podziemnych (od strony ich napływu do tunelu) i obniżenia po stronie przeciwnej, minimalizować poprzez zastosowanie drenaży w strefie piętrzenia i systemów rozsączania wód w strefie obniżenia zwierciadła. Powyższe ma na celu ograniczenie lokalnych deficytów wody po stronie tunelu, po której wody podziemne odpływają oraz ograniczenie spiętrzenia wód po stronie dopływu wód podziemnych do tunelu.

Podsumowując, organ odwoławczy, na podstawie analizy zgromadzonego materiału dowodowego, rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych. Mając na uwadze argumenty przedstawione w powyższym uzasadnieniu, a także po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji, GDOŚ uchylił część punktów decyzji RDOŚ w Warszawie z 7 grudnia 2023 r. i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, a część uchylił i umorzył postępowanie organu I instancji w powyższym zakresie, co zostało szczegółowo wyjaśnione w treści tej decyzji. W pozostałej części, po stwierdzeniu braku uchybień i naruszeń prawa, organ odwoławczy utrzymał ww. decyzję w mocy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.

- Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
 - skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
 - skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
 - skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

Z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
ANNA RONIEM-DOLAŃSKA
Z-ca Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. Centralny Port Komunikacyjny;
2. Stowarzyszenie Towarzystwo na Rzecz Ziemi;
3. pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 k.p.a., w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie.